

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับ
แนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

กิตติพงษ์ พรหมปีก

การค้นคว้าอิสระเสนอบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
ปีการศึกษา 2565
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยนเรศวร

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับ
แนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

การค้นคว้าอิสระเสนอบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนครสวรรค์
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
ปีการศึกษา 2565
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยนครสวรรค์

การค้นคว้าอิสระ เรื่อง "การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน
ร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2"

ของ กิตติพงษ์ พรหมปิก

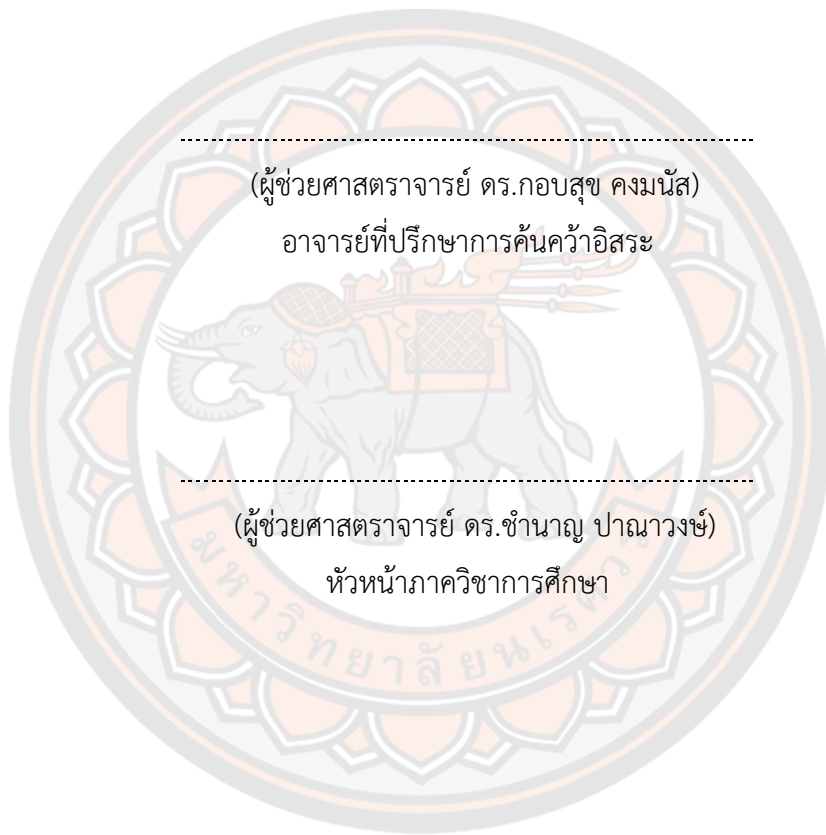
ได้รับการพิจารณาให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กอบสุข คงมนัส)

อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชำนาญ ปาณวงษ์)

หัวหน้าภาควิชาการศึกษา

ชื่อเรื่อง	การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
ผู้วิจัย	กิตติพงษ์ พรหมปิก
ประธานที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กอบสุข คงมนัส
ประเภทสารนิพนธ์	การค้นคว้าอิสระ กศ.ม. หลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2565
คำสำคัญ	การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน, แนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้, การเขียนสื่อสาร

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย 1) เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ กับเกณฑ์ร้อยละ 80 และ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนห้วยใหญ่่างาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากำแพงเพชร เขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 7 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ กิจกรรมและคู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ แบบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสาร และแบบประเมินความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าประสิทธิภาพ (E1/E2)

ผลการวิจัย พบว่า 1) กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 80.15/80.33 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด 80/80 2) นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสื่อสารหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 49.43 คิดเป็นร้อยละ 82.38 ถือว่าผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 และ 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรม

การเรียนรู้ในระดับมาก

Title	DEVELOPMENT OF LEARNING ACTIVITIES USING PRACTICE BASED LEARNING MANAGEMENT AND SCAFFOLDING TO PROMOTE COMMUNICATION WRITING ABILITY FOR PRATHOMSUKSA 2 STUDENTS
Author	Kittiphong Prompik
Advisor	Assistant Professor Dr. Kobsook Kongmanus, Ph.D.
Academic Paper	M.Ed. Independent Study in Curriculum and Instruction - (Plan B), Naresuan University, 2022
Keywords	Practice based learning management, Scaffolding, Communication writing

ABSTRACT

The purposes of this research are 1) to create and explore the effectiveness of learning activities using practice based learning management and scaffolding to promote communication writing ability for prathomsuksa 2 students according to the 80/80 criteria 2) to compare the writing skill for communication with the 80 criteria of prathomsuksa 2 students and 3) to examine the students' satisfaction of Continuous learning activities using practice based learning management and scaffolding. The sample group was Prathomsuksa 2 students at Huai Yai Yang Ngam School in semester 2 of the academic year 2022. The participants of this study consisted of seven Prathomsuksa 2 students chosen by purposive sampling. The instruments used in this research were activities and manuals for learning activities using practice-based learning management and scaffolding, writing for communication test form, and satisfaction assessment form. Statistics used in data analysis were percentage, mean (\bar{X}), standard deviation (S.D.) and efficiency (E1/E2)

The results of this research were as follows: 1) learning activities using practice based learning management and scaffolding had the efficiency value was 80.15/80.33 which meets the specified criteria 80/80, 2) students had the

communication writing ability to post - learning with an average score of 49.43, representing 82.38 percent, considered to pass the criteria of 80 percent, and 3) students' satisfaction in learning activities was at a high level.

ประกาศคุณูปการ

การศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงอย่างสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กอบสุข คงมนัส อาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าอิสระ ที่ได้เมตตาตามอบเวลาอันมีค่าในการให้คำปรึกษา แนะนำ และชี้แนะแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขด้วยความเอาใจใส่และดูแลการศึกษาค้นคว้าอิสระเสมอมา อีกทั้งยังให้กำลังใจ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณท่านเป็นอย่างสูงยิ่ง

ขอขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญ อันประกอบด้วย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อังคณา อ่อนธานี รองศาสตราจารย์ ดร.ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ นางสาวสุชาดา บุญปิ่น ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ นางสาวจารุณันต์ หมู่อำพันธ์ ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ และนางสาวเทียนทอง นีกรักษ์ ครูชำนาญการพิเศษ ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์และมอบเวลาอันมีค่าในการให้ความช่วยเหลือตรวจสอบ แก้ไข และให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์เป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขอกราบขอบพระคุณนายคมสัน พรหมปิก และนางสาวนันทิตา หม้อตาหล้า ผู้เป็นที่รักและเคารพอย่างสูงสุด ที่คอยให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยให้เข้มแข็งในยามท้อแท้และให้การสนับสนุนในทุก ๆ ด้าน ด้วยดีเสมอมาจนฟันฝ่าอุปสรรคศึกษาเล่าเรียนสำเร็จ และยังคงให้กำลังใจเรื่อยมาทุกขณะนาที่ รวมทั้งกัลยาณมิตรทั้งหลาย ที่แลกเปลี่ยนความรู้และเติมกำลังใจให้ผู้วิจัยเดินทางสู่ความสำเร็จอีกขั้นของชีวิต

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาการศึกษาทุกท่าน และขอบคุณกัลยาณมิตร สาขาหลักสูตรและการสอน หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิตทุกคน ที่ช่วยเหลือเกื้อกูลในการเรียนและเป็นกำลังใจที่ดีให้กับผู้วิจัย ตลอดจนการสนับสนุนอย่างดียิ่งจากผู้อำนวยการโรงเรียน คณะครู และขอขอบคุณนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนห้วยใหญ่ยางงาม และโรงเรียนในกลุ่มโรงเรียนหนองคล้า ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลและให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

อนึ่ง คุณงามความดีที่ทั้งปวงอันเกิดจากการศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้ ขอถวายเป็นบุญพามาฉ่ำแด่องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช กษัตริย์ผู้ทรงกอบกู้อิสรภาพของชาติและทรงเป็นพระอัจฉริยะบุคคลอย่างเต็มภาคภูมิซึ่งเป็นพลังอันศักดิ์สิทธิ์ให้ผู้วิจัยทำการศึกษาค้นคว้าอิสระได้สำเร็จ และหวังเป็นอย่างยิ่งว่า การศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้จะเป็ประโยชน์ต่อการพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้ต่อไป

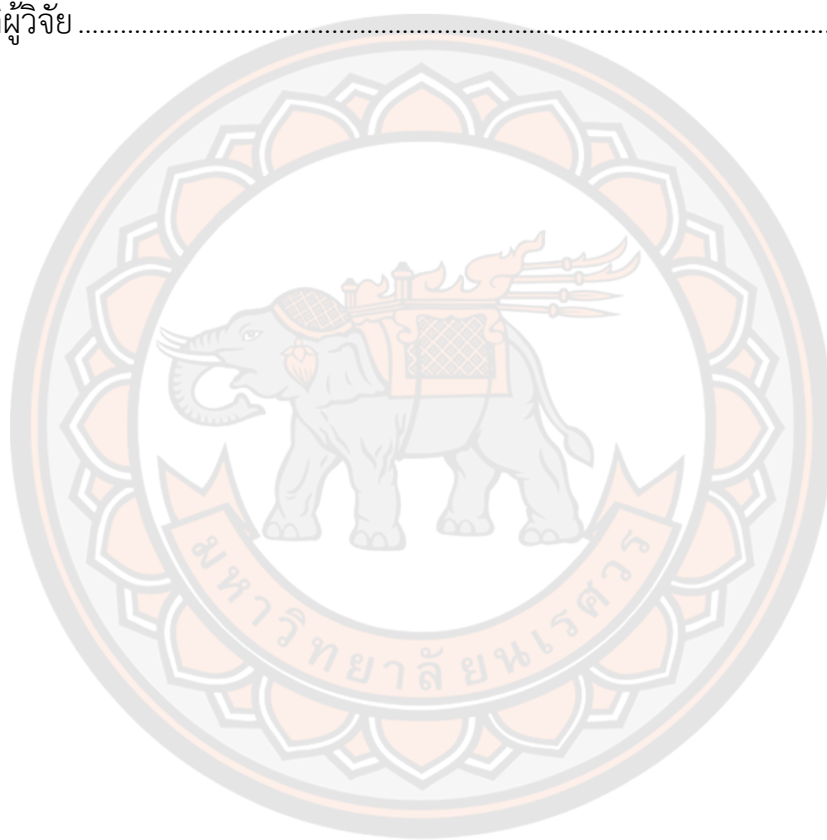
กิตติพงษ์ พรหมปิก

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
ประกาศคุุณุปการ.....	ช
สารบัญ.....	ซ
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญภาพ.....	ฐ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาของปัญหา.....	1
จุดมุ่งหมายของการศึกษา.....	5
ขอบเขตของงานวิจัย.....	6
ความสำคัญของการวิจัย.....	9
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	9
สมมติฐานของการวิจัย.....	10
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	11
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.....	12
การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน.....	18
แนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้.....	25
การเขียนสื่อสาร.....	39
ความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้.....	52

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	56
กรอบแนวคิดของการวิจัย	61
บทที่ 3 วิธีดำเนินงานวิจัย	62
ขั้นตอนที่ 1 การสร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2.....	62
ขั้นตอนที่ 2 ศึกษาความสามารถในการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียน ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ กับเกณฑ์ร้อยละ 80	74
ขั้นตอนที่ 3 ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2.....	79
บทที่ 4 ผลการวิจัย.....	86
ขั้นตอนที่ 1 ผลการสร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 80/80	86
ขั้นตอนที่ 2 ผลการศึกษาความสามารถในการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียน ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ กับเกณฑ์ร้อยละ 80.....	99
ขั้นตอนที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2.....	100
บทที่ 5 บทสรุป.....	103

สรุปผลการวิจัย.....	103
อภิปรายผลการวิจัย.....	104
ข้อเสนอแนะ	110
บรรณานุกรม.....	112
ภาคผนวก.....	118
ประวัติผู้วิจัย	189

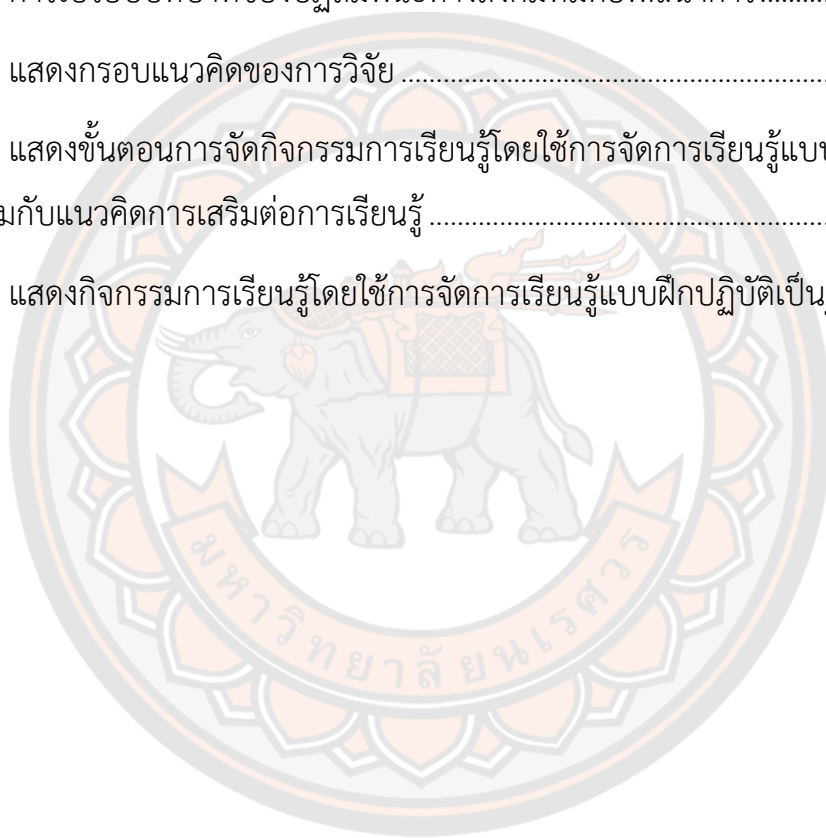
สารบัญตาราง

	หน้า
ตาราง 1 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางของระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2	15
ตาราง 2 โครงสร้างรายวิชาพื้นฐานภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2	17
ตาราง 3 โครงสร้างการออกแบบองค์ประกอบของการเขียนสื่อสารที่ใช้เป็นเครื่องมือวัด ความสามารถในการเขียนสื่อสาร.....	45
ตาราง 4 แสดงการวิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด เนื้อหา และจำนวนชั่วโมง.....	64
ตาราง 5 แสดงการวิเคราะห์แนวการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิด การเสริมต่อการเรียนรู้ สู่การสร้างกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการ เขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2	65
ตาราง 6 การออกแบบโครงสร้างแบบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสารของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2	76
ตาราง 7 แสดงแบบแผนการทดลองแบบ The One Group Posttest Only Design	81
ตาราง 8 การกำหนดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็น ฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2	81
ตาราง 9 แสดงผลการประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการ เรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริม ความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน.....	90
ตาราง 10 แสดงผลการประเมินความเหมาะสมของคู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้ การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริม ความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน.....	92

ตาราง 11 แสดงผลการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 80/80 กับนักเรียนจำนวน 3 คน	95
ตาราง 12 แสดงผลการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 80/80 กับนักเรียน 9 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง	96
ตาราง 13 แสดงผลการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 80/80 กับนักเรียน 20 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง	97
ตาราง 14 แสดงผลการศึกษาความสามารถในการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียน ด้วยการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ กับเกณฑ์ร้อยละ 80	99
ตาราง 15 แสดงผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2.....	100

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพ 1 การพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ตามทฤษฎีของไวทส์ทสกี	26
ภาพ 2 การว่ายน้ำในแต่ละโซนที่แบ่งตามระดับความสามารถ	27
ภาพ 3 การเปรียบเทียบทบาทของปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่มีต่อพัฒนาการ	28
ภาพ 4 แสดงกรอบแนวคิดของการวิจัย	61
ภาพ 5 แสดงขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็น ฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้	88
ภาพ 6 แสดงกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน	89

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ และเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจกรรมการงาน และดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้ พัฒนาระบบการคิดวิเคราะห์ วิจัย และสร้างสรรค์ ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษ ด้านวัฒนธรรม ประเพณี และสุนทรียภาพ เป็นสมบัติล้ำค่าควรแก่การเรียนรู้ อนุรักษ์ และสืบสาน ให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 37)

ภาษา เป็นสิ่งที่ช่วยให้คนเรามีโอกาสแสวงหาความรู้ให้เพิ่มพูนยิ่งขึ้นและใช้เป็นสื่อกลางสำคัญในการติดต่อสื่อสาร โดยผูกพันต่อการดำรงชีวิตของคนไทยมากขึ้นเป็นลำดับ ในปัจจุบันความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีต่าง ๆ ทำให้การติดต่อสื่อสารได้รับความสะดวกรวดเร็วขึ้น ซึ่งมีผลทำให้การใช้ภาษาพูดและภาษาเขียนเปลี่ยนไปจากเดิม หากไม่ได้รับการเอาใจใส่แก้ไขจะทำให้คนไทยใช้ภาษาไทยผิดพลาดมากขึ้น มักพบว่ามีการใช้ภาษาผิดพลาดและบกพร่องอยู่เสมอ โดยเฉพาะในเรื่องการใช้คำ การใช้สำนวนภาษาที่ไม่เหมาะสม การใช้คำไม่ถูกกาลเทศะ การเขียนตัวสะกดการันต์ การวางรูปวรรณยุกต์ผิดที่ การใช้ประโยคไม่ถูกต้องเหมาะสม รวมทั้งการลำดับความ ลำดับประโยค (ดวงใจ ไทยอุบุญ, 2556, น. 1 – 3) ดังที่ สนิท สัตโยภาส (2545, น. 10 – 12) ได้กล่าวถึงความชัดเจนของปัญหาในด้านการเขียนที่พบมากเป็นส่วนใหญ่ในปัจจุบัน คือ การเขียนสื่อสาร ได้แก่ การเขียนตัวอักษรไม่เป็นระเบียบ อ่านยาก สื่อความไม่ได้ การใช้คำผิดความหมาย นำคำ สำนวนมาเรียงประโยคไม่ตรงตามจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมาย ทำให้ผู้รับสารเข้าใจผิด เกิดปัญหาในการสื่อสารระหว่างบุคคลต่าง ๆ และขาดมารยาทในการเขียน ไม่รักการเขียน

การเขียน ถือเป็นวิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพวิธีหนึ่งที่มนุษย์สามารถถ่ายทอดความรู้ ข้อเท็จจริง ความคิด จินตนาการ ทศนคติ อารมณ์และความรู้สึกต่างๆ ได้เป็นอย่างดี ซึ่งหากจะกล่าวถึงการเขียนเพื่อการสื่อสารนั้น จะเห็นได้ว่า การเขียนเพื่อการสื่อสาร เป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับบุคคลสองฝ่าย ได้แก่ ผู้ส่งสารและผู้รับสาร ดังนั้น เพื่อให้การสื่อสารบรรลุตามเป้าหมาย จึงควรมีการพิจารณาถึงจุดมุ่งหมายของการสื่อสารในครั้งนั้น ผู้ส่งสารต้องการอะไรและ

ผู้รับสารมีความต้องการอะไร เพราะจุดมุ่งหมายของผู้ส่งสารกับผู้รับสารอาจไม่เหมือนกันก็ได้ กล่าวคือ ผู้รับสารอาจมีปฏิกิริยาต่อสารที่ผิดแผกไปจากความตั้งใจของผู้ส่งสาร อันทำให้ผลของการสื่อสารไม่บรรลุเป้าหมาย เกิดความล้มเหลวในการสื่อสาร (สายพิน เฟ็งสันเทียะ, 2553, น. 2) ซึ่งในขณะเดียวกันความล้มเหลวในการสื่อสารนี้ก็สะท้อนถึงความล้มเหลวในด้านการเขียนสื่อสารได้ เช่นเดียวกัน โดยจะทำให้เกิดความบกพร่องในการถ่ายทอดจากการเขียนสื่อสารที่ไม่ตรงเจตนาและเป็นอุปสรรคในการทำความเข้าใจในสิ่งที่ผู้ส่งสารต้องการสื่อ และที่สำคัญส่งผลให้ภาษาไทยเกิดความบกพร่อง จึงควรตระหนักและได้รับการปรับปรุงแก้ไขปัญหาดังกล่าว ซึ่งหากเป็นเช่นนี้ต่อไปในฐานะเจ้าของภาษาผู้สืบทอดเอกลักษณ์ความดีงามของชาติไทย อาจสูญเสียมรดกอันงดงามที่แสดงความเป็นชาติไทยทางภาษาที่เรียงร้อยอย่างงดงามมาแต่ตั้งแต่ดั้งเดิมได้

จากการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ มาตรฐานและตัวชี้วัดของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่ใช้ในการส่งเสริมพัฒนา นักเรียนในด้านการเขียนสื่อสารตามมาตรฐานและตัวชี้วัด ได้แก่ การเขียนเรื่องสั้น ๆ เกี่ยวกับประสบการณ์ การเขียนเรื่องสั้น ๆ ตามจินตนาการ และมีมารยาทในการเขียน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 48) นั้น แสดงให้เห็นว่า เป็นสิ่งที่มีความจำเป็นอย่างมากที่จะพัฒนาให้นักเรียนเขียนสื่อสารให้ถูกต้องและมีจินตนาการสร้างสรรค์ที่จะนำมาช่วยเสริมสร้างความคิดให้นักเรียนรู้จักการลำดับความของเรื่องที่เขียนมากขึ้น เพื่อให้การเขียนสื่อสารผ่านประสบการณ์ การเขียนสื่อสารตามจินตนาการ หรือการเขียนสื่อสารจากภาพเกิดความมีประสิทธิภาพและบรรลุตามเป้าหมายที่ต้องการให้นักเรียนเขียนได้อย่างถูกต้องผ่านการใช้กิจกรรมที่หลากหลายและเสริมสร้างพัฒนาการของนักเรียนที่จะนำมาช่วยให้เข้าใจหลักและวิธีการเขียนสื่อสารได้ง่ายขึ้น ตามมาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศ และรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน (Practice Based Learning) เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการปฏิบัติ เป็นฐานการเรียนรู้เรื่องใหม่ที่ยังไม่มีใครนำมาใช้ในแวดวงการศึกษาของไทยมากนัก แต่มีการใช้รูปแบบการเรียนรู้ประเภทอื่น ๆ ที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน เช่น การเรียนรู้จากการทำงาน (Work Based Learning) การเรียนรู้จากปัญหาเป็นฐาน (Problem Based Learning) และการเรียนรู้แบบโครงงาน (Project Based Learning) เป็นต้น (ทิพย์ ขำอยู่ และคณะ, 2561, น. 217 – 218) ซึ่งลักษณะของการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานนั้น เป็นการผสมผสานระหว่างทฤษฎีและประสบการณ์ในการเรียนรู้ที่เหมาะสม ซึ่งองค์กรหรือหน่วยงานหลายแห่งเลือกใช้ เนื่องจากพบว่าเป็นแนวทางที่ดีกว่าในการที่จะทำให้นักเรียนสามารถช่วยเหลือตนเองได้ดีกว่าวิธีการเรียนรู้ส่วนใหญ่ที่มีอยู่ในห้องเรียนปัจจุบันที่ยึดเป็นแนวทางการฝึกปฏิบัติแบบเก่าอย่างที่พบเห็นในขณะนี้ โดยรูปแบบการเรียนรู้จะมีประโยชน์สำหรับนักเรียนตลอดช่วงที่มี

การเรียนรู้ ซึ่งการเรียนรู้เป็นกระบวนการที่ไม่หยุดนิ่ง ไม่มีที่สิ้นสุด มักจะรวมถึงสิ่งต่าง ๆ เช่น การเรียนรู้ในห้องเรียน ห้องเรียนที่มีภาคปฏิบัติ และการจำลองสถานการณ์ที่นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้จากการลงมือปฏิบัติจริงในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย กล่าวคือ การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานจะช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์และสถานการณ์ในชีวิตจริงที่โรงเรียนจัดเตรียมไว้เพื่อช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ได้ดีขึ้น ด้วยเทคโนโลยีในปัจจุบันที่เปลี่ยนแปลงทุกวัน และสิ่งสำคัญก็คือต้องพัฒนานักเรียนและยกระดับทักษะอยู่เสมอเมื่อใดก็ตามให้เป็นไปตามความมุ่งหมายในการพัฒนา (Acadle Blog, 2023, p. 1)

แนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding) ของไวทือตสกี เป็นแนวทางในการพัฒนาความสามารถในการเรียนให้แก่ นักเรียนได้อย่างเป็นระบบ โดยการให้ความช่วยเหลือ สนับสนุน การเรียนรู้ของนักเรียนด้วยการสาธิต ปฏิบัติหรือทำให้ดู การใช้คำถามกระตุ้นเตือน การให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยมีครูผู้สอนคอยให้ความช่วยเหลือ หรือนักเรียนให้การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เป้าหมายของการช่วยเหลือคือการให้นักเรียนสามารถปฏิบัติงานที่นักเรียนไม่สามารถทำให้สำเร็จด้วยตนเอง ให้เสร็จสมบูรณ์ได้ด้วยตนเอง โดยการช่วยเหลือจะค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงและลดลง ในขณะที่นักเรียนค่อย ๆ เพิ่มความสามารถในการปฏิบัติงานด้วยตนเอง (Rosenshine and Guenther, 1992, p. 35 – 41 อ้างถึงใน ญัฎฐวัฒน์ จันทรโท, 2563, น. 43 - 44) แนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ จึงนับได้ว่า เป็นแนวคิดที่สร้างพื้นที่รอยต่อพัฒนาการการเรียนรู้ของนักเรียน มีบทบาทเชิงปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูผู้สอนกับนักเรียนที่ให้การช่วยเหลือด้วยวิธีการต่าง ๆ ตามสภาพปัญหาที่เผชิญอยู่ในขณะนั้น เพื่อให้ผู้เรียนสามารถแก้ปัญหาได้ด้วยตนเองได้ โดยเป็นการจัดเตรียมสิ่งที่เอื้ออำนวยให้การช่วยเหลือ แนะนำ สนับสนุน ขณะที่นักเรียนกำลังแก้ปัญหาหรือกำลังอยู่ในระหว่างการเรียนรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่ง (นักเรียนกำลังอยู่ในพื้นที่รอยต่อพัฒนาการ) ทำให้นักเรียนต้องสร้างความรู้ความเข้าใจเพื่อใช้ในการแก้ปัญหาอย่างเป็น ขั้นตอน และปรับการสร้างความรู้ความเข้าใจภายในตนเอง (Internalization) ให้กลายเป็นความรู้ความเข้าใจใหม่ภายในตนเอง ซึ่งจะส่งเสริมพัฒนาการของนักเรียน ให้ก้าวไปสู่ขั้นหรือระดับพัฒนาการที่สูงขึ้นไป ทำให้นักเรียนสามารถกำกับตนเองในการเรียนรู้ และมีความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนรู้ที่เพิ่มมากขึ้น (อัจฉรา ชูแก้ว, 2555, น. 1)

ตามที่ได้กล่าวมาข้างต้น การพัฒนานักเรียนด้วยกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ โดยเฉพาะกิจกรรมที่ใช้สำหรับนักเรียนในศตวรรษที่ 21 นั้นนับว่ามีความสำคัญมาก หากครูผู้สอนยังใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบเดิมที่ถ่ายทอดผ่านตัวครูผู้สอนไปสู่ผู้เรียนเป็นสำคัญแล้ว นักเรียนในศตวรรษที่ 21 จะไม่มีคุณลักษณะตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่กำหนดไว้แน่นอน (ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2561, น. 7) ในขณะที่เดียวกันการที่จะส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสารที่ดีแก่นักเรียนนั้น ต้องเข้าใจในหลักพื้นฐานว่า การเขียนสื่อสารเป็นเรื่องที่ต้องฝึกฝนเรียนรู้อย่างถูกวิธี เพื่อให้เกิดความชำนาญ และที่สำคัญต้องใช้เวลาอันมากกว่าการพูดและการฟัง (ดวงใจ ไทยอุบุญ, 2556, น. 13 – 17)

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร จึงควรใช้แนวการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ก้าวทันความเป็นสมัยใหม่ มีการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้กระบวนการคิด เน้นฝึกปฏิบัติจริง ได้ลงมือกระทำในการเรียนรู้ด้วยตนเอง เนื่องจากกระบวนการเหล่านี้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ที่นักเรียนควรได้รับการฝึกฝนพัฒนา เพราะจะสามารถช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีบรรลุตามเป้าหมายของหลักสูตรอย่างมีประสิทธิภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 6 – 27 อ้างถึงใน ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2561, น. 16)

จากผลการทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผ่านการประเมินคุณภาพผู้เรียน (Local Assessment System : LAS) ด้านการเขียนได้ ในปีการศึกษา 2564 ที่ผ่านมา ของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากำแพงเพชร เขต 1 พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนห้วยใหญ่่างงาม อำเภอไทรงาม จังหวัดกำแพงเพชร มีผลการประเมินคิดเป็นร้อยละ 64.17 ซึ่งผลลัพธ์ที่ได้ต่ำกว่าร้อยละ 80 ตามที่ระดับเขตพื้นที่การศึกษา กำหนดไว้ เนื่องมาจากการจัดกระบวนการเรียนรู้ยังไม่ตอบสนองการเรียนรู้ของนักเรียนให้เกิดความสนใจ พื้นฐานความรู้ความสามารถในการเขียนสื่อสารเมื่อเทียบจากปีการศึกษาที่ผ่านมา ก็แตกต่างกัน ได้รับการฝึกปฏิบัติด้วยตนเองค่อนข้างน้อย พฤติกรรมการเรียนรู้มีทั้งช้าและเร็ว ทำให้การเข้าถึงความรู้ในการเขียนสื่อสารของนักเรียนไม่เท่ากัน โดยเฉพาะความรู้ความสามารถที่มีในตัวบุคคลเท่านั้น เช่น คลังคำที่สะสมได้จากการอ่านจะทำให้เขียนสื่อสารได้หลากหลาย สามารถเขียนสื่อสารได้ถูกต้อง แต่หากมีพื้นฐานการเขียนสื่อสารน้อยก็จะทำให้เขียนสื่อสารที่มีความผิดพลาดได้ง่าย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พงศ์ภกา เดชโนนสังข์ (2562, น. 2) ที่พบปัญหาในการเขียนสื่อสารของนักเรียนว่า นักเรียนมีความบกพร่องในพฤติกรรมการเขียน ตั้งแต่การใช้คำไม่ถูกต้อง เขียนประโยคได้ไม่ชัดเจน เขียนเล่าเรื่องไม่ได้ ทำให้นักเรียนไม่สามารถเขียนสื่อสารและสื่อความหมายได้ อีกทั้งยังพบในงานวิจัยของ วันเพ็ญ รอดพ่าย (2558, น. 2) ที่พบปัญหาในการเขียนสื่อสารของนักเรียนว่า ยังเรียนยังมีปัญหาในการสื่อสารภาษาไทยด้านการเขียน โดยขาดทักษะพื้นฐาน เช่น การเขียนสะกดคำ ตามอักขรวิธี การใช้สำนวนภาษา การเขียนลำดับในประโยค กลไกการเขียน รวมถึงการขาดนิสัยรักการเขียนด้วย ทำให้นักเรียนไม่บรรลุผลสำเร็จตามที่ควรจะเป็นไปตามเป้าหมาย

ดังนั้น การที่จะให้นักเรียนมีผลลัพธ์ที่ดีขึ้นและมีประสิทธิภาพจากความสามารถของนักเรียนในการเขียนสื่อสารนั้น จึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีการพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ควรมีการปรับเปลี่ยนจากกิจกรรมการเรียนรู้ในรูปแบบเดิมมาเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับนักเรียนในศตวรรษที่ 21 ที่มุ่งเน้นให้นักเรียนฝึกปฏิบัติและช่วยเหลือตนเองได้ในการเขียนสื่อสารด้วยวิธีการที่ทันสมัย ก้าวทันเทคโนโลยี และเหมาะสมกับความสามารถของนักเรียนให้อยู่เหนือระดับพัฒนาการที่เป็นไปไม่ได้ จะช่วยให้นักเรียนมีการพัฒนาความสามารถด้านการเลือกใช้คำและใช้ภาษาที่เหมาะสม สื่อสารตรงตามความหมาย การเขียนสะกดคำและการเว้น

วรรคตอนได้ถูกต้อง การลำดับเรื่องเล่า การเขียนเรียบเรียงถ้อยคำสำนวนให้สละสลวยกะทัดรัด เขียนสื่อสารได้อย่างสร้างสรรค์ รวมถึงกระบวนการคิดและการเรียบเรียงประโยค (ดวงใจ ไทยอุบลูญ, 2556, น. 11) ซึ่งนักเรียนจะต้องเรียนรู้และฝึกปฏิบัติ เป็นฐานในการเรียนรู้อย่างถูกวิธีให้เกิดความชำนาญ เพื่อช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีการพัฒนาความสามารถในการเขียนสื่อสารได้ดีมากขึ้น และที่สำคัญในระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พัฒนาความสามารถในการเขียนสื่อสารให้แก่ นักเรียนจะมีการสอดแทรกเทคนิคต่าง ๆ ที่หลากหลายในการช่วยเหลือนักเรียนและสร้างความน่าสนใจในการเรียนรู้ด้วย

จากเหตุผลและการศึกษาดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นนี้ ผู้วิจัยจึงมุ่งพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เนื่องจากว่า เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่ช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองได้ดีจากการเน้นลงมือปฏิบัติ และได้รู้จักการช่วยเหลือกันในการสร้างองค์ความรู้ตามแต่ละพัฒนาการของนักเรียนที่แม้จะมีพื้นฐานการเรียนรู้ไม่เท่ากัน แต่นักเรียนจะเกิดการพัฒนาเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น จากพัฒนาการที่ยังทำไม่ได้ไปสู่พัฒนาการที่เป็นไปได้ หากได้รับการเสริมต่อการเรียนรู้ จนก้าวเข้าสู่การเรียนรู้ที่มีความเป็นไปได้อย่างมากที่สุด ซึ่งผลการวิจัยที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าอิสระนี้จะเป็นแนวทางในการพัฒนาความสามารถในการเขียนสื่อสารให้แก่ นักเรียนได้มีประสิทธิภาพต่อไป

จุดมุ่งหมายของการศึกษา

1. เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียน ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ขอบเขตของงานวิจัย

การดำเนินการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยแบ่งการวิจัยออกเป็น 3 ขั้นตอน โดยมีการวิจัยตามกระบวนการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) ซึ่งได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยในแต่ละขั้นตอนเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล ขอบเขตด้านเนื้อหา และขอบเขตด้านตัวแปร ดังจะได้กล่าวถึงรายละเอียดของแต่ละด้านต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 การสร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 80/80

ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

1. การตรวจสอบเพื่อพิจารณาความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling)

2. การหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 80/80 โดยมีการจำแนกนักเรียนเป็นกลุ่มระดับผลการเรียนที่เป็นกลุ่มเก่ง ปานกลาง และอ่อน

2.1 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนบ้านวังไชน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหา ภาษา และเวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 3 คน จำแนกนักเรียนเป็นกลุ่มเก่ง กลาง อ่อน อย่างละ 1 คน ตามผลการเรียนวิชาภาษาไทยจากปีการศึกษา 2564 ที่ผ่านมา โดยกลุ่มเก่ง มีผลการเรียนร้อยละ 80 ขึ้นไป กลุ่มปานกลาง มีผลการเรียนร้อยละ 60 – 79 และกลุ่มอ่อน มีผลการเรียนต่ำกว่าร้อยละ 60

2.2 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนบ้านวังไชน เพื่อหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามเกณฑ์ 80/80 จำนวน 9 คน จำแนกนักเรียนเป็นกลุ่มเก่ง กลาง อ่อน อย่างละ 3 คน ตามผลการเรียนวิชาภาษาไทยจากปีการศึกษา 2564 ที่ผ่านมา โดยกลุ่มเก่ง มีผลการเรียนร้อยละ 80 ขึ้นไป กลุ่มปานกลาง มีผลการเรียนร้อยละ 60 – 79 และกลุ่มอ่อน มีผลการเรียนต่ำกว่าร้อยละ 60

2.3 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนบ้านป่าแก้ว เพื่อหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามเกณฑ์ 80/80 จำนวน 20 คน จำแนกนักเรียนเป็นกลุ่มเก่ง กลาง อ่อน อย่างละ 1 คน ตามผลการเรียนวิชาภาษาไทยจากปีการศึกษา 2564 ที่ผ่านมา

โดยกลุ่มเก่ง มีผลการเรียนร้อยละ 80 ขึ้นไป กลุ่มปานกลาง มีผลการเรียนร้อยละ 60 – 79 และกลุ่มอ่อน มีผลการเรียนต่ำกว่าร้อยละ 60

ขอบเขตด้านเนื้อหา

ในการสร้างและหาประสิทธิภาพในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 2 การเขียน มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศ และรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ ตัวชี้วัด ป.2/2 - ป.2/4 ซึ่งครอบคลุมเนื้อหาตามแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 4 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 12 ชั่วโมง ดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 การเขียนสื่อสารคืออะไร	เวลา 3 ชั่วโมง
2. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 การเขียนสื่อสารผ่านประสบการณ์	เวลา 3 ชั่วโมง
3. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 การเขียนสื่อสารตามจินตนาการ	เวลา 3 ชั่วโมง
4. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 การเขียนสื่อสารจากภาพ	เวลา 3 ชั่วโมง

ขอบเขตด้านตัวแปร

1. ความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

2. ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 80/80

ขั้นตอนที่ 2 ศึกษาความสามารถในการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียน ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ กับเกณฑ์ร้อยละ 80

ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มโรงเรียนหนองคล้า อำเภอไทรงาม จังหวัดกำแพงเพชร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากำแพงเพชร เขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนห้วยใหญ่่างาม อำเภอไทรงาม จังหวัดกำแพงเพชร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากำแพงเพชร เขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 7 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling)

ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 2 การเขียน มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศ และรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ ตัวชี้วัด ป.2/2 - ป.2/4 จำนวน 4 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 12 ชั่วโมง

ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรต้น ได้แก่ การเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการเขียนสื่อสาร

ขั้นตอนที่ 3 ความพึงพอใจของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนห้วยใหญ่อย่างงาม อำเภอไทรงาม จังหวัดกำแพงเพชร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากำแพงเพชร เขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 7 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling)

ขอบเขตด้านเนื้อหา

ในการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร ซึ่งข้อคำถามครอบคลุมสิ่งที่ต้องการประเมิน ได้แก่ ความพึงพอใจเกี่ยวกับการสร้างความรู้ความเข้าใจในการเขียนสื่อสาร การฝึกปฏิบัติการเขียนสื่อสารอย่างเป็นระบบ เป็นขั้นตอน การให้ความช่วยเหลือของเพื่อนในกลุ่มในการเขียนสื่อสาร การช่วยเหลือของนักเรียนที่มีความสามารถสูงกว่านักเรียนปกติ ครู และวิทยากรที่ให้ความรู้ การมีส่วนร่วมในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ รวมถึงอารมณ์ความรู้สึกที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้

ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ความสำคัญของการวิจัย

1. ได้การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. ใช้เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและผู้ที่เกี่ยวข้องนำไปปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนการเขียนสื่อสารผ่านประสบการณ์ การเขียนสื่อสารตามจินตนาการอย่างสร้างสรรค์ รวมถึงการเขียนสื่อสารจากภาพให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

นิยามศัพท์เฉพาะ

การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ หมายถึง การจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้นักเรียนฝึกปฏิบัติในการเสริมสร้างประสบการณ์ในการเรียนรู้ ซึ่งจะเกิดขึ้นในระหว่างการฝึกปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ อันเกี่ยวข้องกับโอกาสในการเรียนรู้ ที่หลากหลาย โดยในระหว่างปฏิบัติกิจกรรมที่เน้นฝึกปฏิบัติเป็นฐานจะนำมาใช้ร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ ซึ่งจะเข้ามาช่วยเหลือนักเรียนในการสร้างพื้นที่รอยต่อพัฒนาการจากพัฒนาการที่เป็นไปไม่ได้สู่พัฒนาการที่เป็นไปได้ในการเรียนรู้ที่จะนำไปสู่การฝึกปฏิบัติให้เกิดผลสำเร็จและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ มี 4 ขั้นตอนด้วยกัน ดังนี้

1. **ขั้นสร้างความท้าทายใหม่ในการเรียนรู้วิธีการใช้เทคโนโลยีผ่านการเสริมต่อของครูและเพื่อน** เป็นขั้นตอนในการสร้างความท้าทายใหม่หรือข้อวิตกกังวลให้นักเรียนก่อน โดยจะดำเนินกิจกรรมการเสริมต่อการเรียนรู้ของครูและเพื่อนร่วมด้วย เพื่อเข้ามาช่วยเหลือนักเรียนให้เข้าใจเนื้อหาที่จะเรียนมากยิ่งขึ้น โดยมีกิจกรรมการใช้คำถามกระตุ้นคิดและการอธิบายความรู้ในการเขียนสื่อสารของครูผู้สอน

2. **ขั้นตีความเงื่อนไขใหม่และข้อมูลที่จัดทำโดยเทคโนโลยีผ่านการเสริมต่อของครูและเพื่อน** เป็นขั้นตอนที่ต้องตีความเงื่อนไขใหม่ที่เรียกได้ว่าจากความวิตกกังวลไปสู่ความไม่แน่นอน ในขณะที่ผู้เข้าร่วมตีความเกิดการค้นพบใหม่และเรียนรู้ที่จะรับรู้ว่าจะนำคำหรือภาพมาตีความเพื่อเขียนสื่อสารอย่างไร มีการใช้วิจารณ์ถ้อยคำทางภาษาในสถานการณ์ที่ไม่แน่นอนอันเป็นหัวใจสำคัญของการปฏิบัติ ซึ่งจะมีการเสริมต่อการเรียนรู้ของครูและเพื่อนด้วยวิธีการควบคุมความคับข้องใจไม่ให้วิตกกังวล การให้คำแนะนำของครูผู้สอน และการสาธิตเพื่อเป็นตัวอย่างการแก้ปัญหาที่เผชิญอยู่

3. **ขั้นพัฒนาความเข้าใจใหม่ผ่านการเสริมต่อของวิทยากรและเพื่อน** เป็นขั้นตอนที่ต้องอาศัยการสอบถามและสร้างความเข้าใจใหม่ให้ชัดเจนยิ่งขึ้นผ่านกระบวนการตรวจสอบไตร่ตรองของการปฏิบัติ ผู้ปฏิบัติต้องเชื่อมโยงความรู้เดิมกับประสบการณ์ใหม่จากแหล่งต่าง ๆ ให้ได้มากที่สุด

สะท้อนบนประสบการณ์สามารถให้ข้อมูลเชิงลึกที่จะช่วยแก้ได้ทั้งปัญหาและการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม โดยผ่านการเสริมต่อการเรียนรู้ของวิทยาการและเพื่อนด้วยการใช้คำถามหาแนวทางสู่เป้าหมาย การลดงานให้เป็นงานย่อย ๆ ที่ไม่ซับซ้อน และการสร้างแรงจูงใจให้เกิดการเรียนรู้

4. ชั้นสร้างองค์ความรู้ใหม่นำไปสู่การปฏิบัติผ่านการเสริมต่อของวิทยาการและเพื่อน เป็นขั้นตอนที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องจากพัฒนาการเดิมในขั้นตอนที่ผ่านมา เป็นการสร้างกรอบความเข้าใจใหม่ในการพัฒนาความเข้าใจให้สูงขึ้น เพื่อให้นักเรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ใหม่ได้ อันนำไปสู่การลงมือปฏิบัติจากการสร้างองค์ความรู้ใหม่ในรูปแบบแผนผังความคิดที่ตกผลึก ประกอบกับการมีส่วนร่วมใช้เทคโนโลยีแสวงหาความรู้ความจริงต่อไป ที่ผ่านการเสริมต่อการเรียนรู้ของวิทยาการและเพื่อนด้วยการจัดระบบแผนผังความคิดสรุปความเข้าใจ การให้คำแนะนำปรึกษา หรือการชี้จุดสำคัญที่แสดงให้เห็นว่าการดำเนินกิจกรรมไปถูกทางแล้ว

ความสามารถในการเขียนสื่อสาร หมายถึง ผลลัพธ์การเรียนรู้ของนักเรียนที่แสดงออกถึงการใช้ภาษา ถ้อยคำ และงานเขียน โดยมีการเขียนสื่อสารผ่านประสบการณ์ การเขียนสื่อสารตามจินตนาการ และการเขียนสื่อสารจากภาพ ซึ่งวัดความสามารถได้จากแบบวัดความสามารถในรูปแบบอัตนัย จำนวน 3 ข้อ และมีการให้คะแนนตามเกณฑ์แบบ Rubric Score

ความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง สิ่งที่สะท้อนจากความรู้สึกในเชิงบวกของนักเรียนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ โดยใช้แบบประเมินความพึงพอใจแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามวิธีการของลิเคิร์ต (Likert) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, หน้า 103) ประเมินจากการที่นักเรียนและเพื่อนในกลุ่มได้ฝึกปฏิบัติการเขียนสื่อสารเรียนรู้กระบวนการทำงานกลุ่ม และได้มีส่วนร่วมในการช่วยเหลือซึ่งกันและกันผ่านกิจกรรมการเรียนรู้การสอน รวมถึงการได้มีส่วนร่วมในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ ที่เป็นการส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร

สมมติฐานของการวิจัย

ความสามารถในการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังใช้สูงกว่าร้อยละ 80 ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัย เรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน ร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยนำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และการนำไปใช้

- 1.1 ทำไมต้องเรียนภาษาไทย
- 1.2 เรียนรู้อะไรในภาษาไทย
- 1.3 สมรรถนะสำคัญของนักเรียน
- 1.4 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง
- 1.5 คำอธิบายรายวิชา
- 1.6 โครงสร้างรายวิชา

2. การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน

- 2.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน
- 2.2 ความสำคัญของรูปแบบการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน
- 2.3 เป้าหมายของการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน
- 2.4 กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน

3. แนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้

- 3.1 ความเป็นมาของแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้
- 3.2 เทคนิคของการเสริมต่อการเรียนรู้
- 3.3 แนวทางการออกแบบการเสริมต่อการเรียนรู้

4. การเขียนสื่อสาร

- 4.1 ความหมายของการเขียนสื่อสาร
- 4.2 ความสำคัญของการเขียนสื่อสาร
- 4.3 จุดมุ่งหมายของการเขียนสื่อสาร
- 4.4 องค์ประกอบความสามารถในการประเมินการเขียนสื่อสาร
- 4.5 กระบวนการเขียนสื่อสาร
- 4.6 การวัดและประเมินผลการเขียนสื่อสาร

5. ความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้

- 5.1 ความหมายของความพึงพอใจ
- 5.2 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับความพึงพอใจ
- 5.3 การวัดความพึงพอใจ

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- 6.1 งานวิจัยในประเทศ
- 6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

7. กรอบแนวคิดของการวิจัย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และการนำไปใช้

ผู้วิจัยได้ศึกษามาตรฐานและตัวชี้วัดในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ประกอบด้วย ทำไมต้องเรียนภาษาไทย เรียนรู้อะไรในภาษาไทย สมรรถนะสำคัญของนักเรียน คุณภาพนักเรียน (ช่วงชั้นที่ 1) ตัวชี้วัดและสาระ การเรียนรู้แกนกลาง และกระบวนการเรียน ซึ่งมีรายละเอียดดังจะได้กล่าวต่อไปนี้

1.1 ทำไมต้องเรียนภาษาไทย

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรม อันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ และเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร เพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจกรรม การงาน และการดำเนินชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างมีความสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลข่าวสารสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้ ความคิดวิเคราะห์ วิวิจารณ์ และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางสังคมและเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อที่แสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณี ชีวทัศน์ โลกทัศน์ และสุนทรียภาพ โดยบันทึกไว้เป็นวรรณคดีและวรรณกรรมอันล้ำค่า ภาษาไทยจึงเป็นสมบัติของชาติที่ควรค่าแก่การเรียนรู้ เพื่ออนุรักษ์และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 37)

จากที่ได้กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า ภาษาไทยมีความสำคัญเป็นอย่างมากและจำเป็นต่อการเรียนรู้ เนื่องจากเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมที่สืบทอดกันมา แสดงถึงความเป็นเอกลักษณ์ของคนในชาติ เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้และประสบการณ์ ใช้เป็นเครื่องมือประกอบอาชีพได้ ช่วยให้

ทันต่อการเปลี่ยนแปลงในสังคม อีกทั้งยังแสดงถึงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษที่ร่วมกันอนุรักษ์และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยด้วย

1.2 เรียนรู้อะไรในภาษาไทย

ภาษาไทย เป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง

การอ่าน การอ่านออกเสียงคำ ประโยค การอ่านบทร้อยแก้ว คำประพันธ์ชนิดต่าง ๆ

การอ่านในใจเพื่อสร้างความเข้าใจ และการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ความรู้จากสิ่งที่อ่านเพื่อนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน

การเขียน การเขียนสะกดตามอักษรวิธีการเขียนสื่อสาร โดยใช้ถ้อยคำและรูปแบบต่าง ๆ ของการเขียน ซึ่งรวมถึงการเขียนเรียงความ ย่อความ รายงานชนิดต่าง ๆ การเขียนตามจินตนาการ วิเคราะห์วิจารณ์ และเขียนเชิงสร้างสรรค์

การฟัง การดู และการพูด การฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ การพูดแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก พูดลำดับเรื่องราวต่าง ๆ อย่างเป็นเหตุเป็นผล การพูดในโอกาสต่าง ๆ ทั้งเป็นทางการและไม่เป็นทางการ และการพูดเพื่อโน้มน้าวใจ

หลักการใช้ภาษาไทย ธรรมชาติและกฎเกณฑ์ของภาษาไทย การใช้ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสมกับโอกาสและบุคคล การแต่งบทประพันธ์ประเภทต่างๆ และอิทธิพลของภาษาต่างประเทศในภาษาไทย

วรรณคดีและวรรณกรรม วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมเพื่อศึกษาข้อมูล แนวความคิด คุณค่าของงานประพันธ์ และความเพลิดเพลิน การเรียนรู้และทำความเข้าใจบทเห่ บทร้องเล่นของเด็ก เพลงพื้นบ้านที่เป็นภูมิปัญญาที่มีคุณค่าของไทย ซึ่งได้ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ค่านิยม ขนบธรรมเนียมประเพณี เรื่องราวของสังคมในอดีต และความงดงามของภาษา เพื่อให้เกิดความซาบซึ้งและภูมิใจในบรรพบุรุษที่ได้สั่งสมสืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 37 - 38)

จากที่ได้กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า ภาษาไทยมีหลายสิ่งหลายอย่างที่ต้องเรียนรู้ ซึ่งไม่ใช่เพียงการนำไปใช้สื่อสารกันโดยทั่วไปอย่างเดียวนั้น แต่ภาษาไทยมีทักษะมากมายที่ต้องฝึกฝนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ในทักษะต่าง ๆ ได้แก่ การอ่าน การเขียน การฟัง การดู และการพูด หลักการใช้ภาษาไทย ตลอดจนวรรณคดีและวรรณกรรม โดยเฉพาะการเขียนสื่อสาร ซึ่งเป็นทักษะที่มีการถ่ายทอดในลักษณะที่เป็นลายลักษณ์อักษร เป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนเพื่อให้เกิดความชำนาญและสามารถใช้ติดต่อสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ หากเขียนสื่อสารบกพร่องก็อาจทำให้เกิดความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนและผิดพลาดตามหลักและกระบวนการเขียนสื่อสารที่จำเป็นได้

1.3 สมรรถนะสำคัญของนักเรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มุ่งพัฒนานักเรียนให้มีคุณภาพมาตรฐานการเรียนรู้ ซึ่งการพัฒนานักเรียนให้บรรลุมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดนั้น จะช่วยให้นักเรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1. ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรอง เพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสาร ที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

2. ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่ การสร้างองค์ความรู้ หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม

3. ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเอง สังคม และสิ่งแวดล้อม

4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงาน และการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือกและใช้เทคโนโลยีด้านต่าง ๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคม ในด้านการเรียนรู้ การสื่อสาร การทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้อง เหมาะสม และมีคุณธรรม

จากที่ได้กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า สมรรถนะสำคัญของนักเรียน เป็นคุณลักษณะเชิงพฤติกรรมที่สำคัญของนักเรียนอันเป็นผลมาจากความรู้ความสามารถ ไม่ว่าจะเป็นความสามารถในการสื่อสาร ความสามารถในการคิด ความสามารถในการแก้ปัญหา ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต หรือความสามารถในการใช้เทคโนโลยี ล้วนเป็นสมรรถนะที่มีความสำคัญและจำเป็นต่อการพัฒนา

เรียนรู้เพื่อให้เกิดความมีประสิทธิภาพอย่างรอบด้านให้เกิดขึ้นต่อผู้เรียนในการดำรงชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้องและก้าวทันเหตุการณ์ต่าง ๆ ตลอดจนเทคโนโลยีสมัยใหม่

1.4 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง

ในการศึกษาค้นคว้าเพื่อการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กล่าวถึง ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางที่สอดคล้องกับสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ ซึ่งจัดอยู่ในหน่วยการเรียนรู้ เรื่อง การเขียน โดยผู้วิจัยจะกล่าวถึงเฉพาะสาระที่ 4 มาตรฐาน ท 2.1 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เท่านั้น ที่นำไปใช้ในการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร ดังตาราง 1 ต่อไปนี้

ตาราง 1 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางของระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

สาระที่	ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
4. การเขียน ท 2.1 ป.2/1, ป.2/2, ป.2/3, ป.2/4	ป.2	<ul style="list-style-type: none"> ■ คัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด ■ เขียนเรื่องสั้น ๆ เกี่ยวกับประสบการณ์ ■ เขียนเรื่องสั้น ๆ ตามจินตนาการ ■ มีมารยาทในการเขียน 	<ul style="list-style-type: none"> ■ การคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัดตามรูปแบบการเขียนตัวอักษรไทย ■ การเขียนเรื่องสั้น ๆ เกี่ยวกับประสบการณ์ ■ การเขียนเรื่องสั้น ๆ ตามจินตนาการ ■ มีมารยาทในการเขียน เช่น <ul style="list-style-type: none"> - เขียนให้อ่านง่าย สะอาด ไม่ขีดฆ่า - ไม่ขีดเขียนในที่สาธารณะ - ใช้ภาษาเขียนเหมาะสมกับเวลา สถานที่ และบุคคล - ไม่เขียนล้อเลียนผู้อื่น หรือทำให้ผู้อื่นเสียหาย

จากตาราง 1 ที่แสดงข้างต้น จะเห็นได้ว่า การเขียน เป็นกระบวนการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก หรือความต้องการออกมาเป็นตัวหนังสือ เพื่อให้ผู้อ่านได้รู้และเข้าใจตรงตามความมุ่งหมายของนักเรียน ฉะนั้น ในการเขียนทุกครั้งผู้เขียนจะต้องคำนึงถึงผู้อ่านว่ามีความรู้พื้นฐานแค่ไหน อยู่วัยใด เพื่อให้เกิดผลตามความมุ่งหมายของผู้เขียน ซึ่งสรุปความสำคัญของการเขียนเกี่ยวกับด้านส่วนตัว การจดบันทึกเรื่องราวต่าง ๆ ด้านการศึกษา ก็ต้องอาศัยการเขียนในการสื่อสารถ่ายทอดความรู้ ความคิด ประเมินผลการเรียนการสอน และด้านอาชีพเกือบทุกอาชีพก็ต้องใช้การเขียนเข้ามาเกี่ยวข้อง การเขียนมีมากมายหลายแบบต่าง ๆ กัน จุดมุ่งหมายก็ต่างกัน ผู้อ่านก็มีหลายประเภท การเขียนต้องอาศัยการฝึกฝนและมีแบบอย่างของการเขียน การเขียนจึงนับว่าเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์

1.5 คำอธิบายรายวิชา

ในการศึกษาค้นคว้าเพื่อการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้มีการศึกษาคำอธิบายรายวิชาพื้นฐานภาษาไทย จากหลักสูตรรายวิชาพื้นฐานภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เพื่อนำไปเป็นแนวทางในการพัฒนาความสามารถในการเขียนสื่อสาร ซึ่งแสดงรายละเอียดของข้อมูลได้ดังนี้

คำอธิบายรายวิชาพื้นฐาน

ท12101 ภาษาไทย
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
เวลา 200 ชั่วโมง/ปี

ศึกษาการอ่านออกเสียงคำ คำคล้องจองและข้อความและบทร้อยกรอง ความหมายของคำ และข้อความที่อ่าน ตั้งคำถามและตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน การระบุนใจความสำคัญและรายละเอียดจากเรื่องที่อ่าน การแสดงความคิดเห็นและคาดคะเนเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่าน อ่านหนังสือตามความสนใจอย่างสม่ำเสมอและนำเสนอเรื่องที่อ่าน อ่านข้อเขียนเชิงอธิบายและปฏิบัติตามคำสั่งหรือข้อแนะนำ การมีมารยาทในการอ่าน การคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด เขียนเรื่องสั้น ๆ เกี่ยวกับประสบการณ์และตามจินตนาการ ฟังคำแนะนำ คำสั่งที่ซับซ้อนและปฏิบัติตาม การเล่าเรื่องที่ฟังและดูทั้งที่เป็นความรู้และความบันเทิง สาระสำคัญของเรื่องที่ฟังและดู ตั้งคำถามและตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู การแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกจากเรื่องที่ฟังและดู การพูดสื่อสารได้ชัดเจน ตรงตามวัตถุประสงค์ การมีมารยาทในการฟัง การดูและการพูด การบอกและเขียนพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และเลขไทย เขียนสะกดคำและบอกความหมายของคำ เรียบเรียงคำเป็นประโยคได้ตรงตามเจตนาของการสื่อสาร ลักษณะคำคล้องจอง เลือกใช้ภาษาไทยมาตรฐานและภาษาถิ่นได้เหมาะสมกับกาลเทศะ การระบุนใจคิดที่ได้จากการอ่านหรือการฟังวรรณกรรมสำหรับเด็กเพื่อนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวัน บทร้องเล่นสำหรับเด็กในท้องถิ่น การท่องจำบทอาขยานตามที่กำหนด และบทร้อยกรองที่มีคุณค่าตามความสนใจ

โดยใช้กระบวนการคิด การอ่าน การเขียนเชิงสร้างสรรค์ การดู การตีความ ทักษะ การสื่อสาร และกระบวนการกลุ่ม

เพื่อให้นักเรียนเห็นคุณค่าวรรณคดีและวรรณกรรมที่อ่าน เลือกฟังและดูอย่างมี
 วิจารณ์ญาณและสร้างสรรค์ มีนิสัยรักการอ่าน มีมารยาทในการอ่าน การเขียน การฟัง การดูและ
 การพูด และมีความภาคภูมิใจในความเป็นไทย รักภาษาไทย

รวมทั้งหมด 27 ตัวชี้วัด

1.6 โครงสร้างรายวิชา

ในการศึกษาค้นคว้าเพื่อการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้มีการนำโครงสร้างรายวิชาพื้นฐาน
 ภาษาไทย รหัสวิชา ท12101 จำนวน 2 หน่วยกิต เวลาเรียน 100 ชั่วโมง/ภาคเรียน ระดับชั้น
 ประถมศึกษาปีที่ 2 เพื่อนำมาเป็นแนวทางการส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร ซึ่งจะเห็นได้
 จากตาราง 2 ต่อไปนี้

ตาราง 2 โครงสร้างรายวิชาพื้นฐานภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ที่	ชื่อหน่วย การเรียนรู้	มาตรฐานการเรียนรู้/ ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ/ความคิด รวบยอด	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
1	การอ่าน	ท 1.1 ป.2/1, ป.2/2, ป.2/3, ป.2/4, ป.2/5, ป.2/6, ป.2/7, ป.2/8	สร้างความรู้และความคิดเพื่อ นำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาใน การดำเนินชีวิต และมีนิสัยรัก การอ่าน	28	20
2	การเขียน	ท 2.1 ป.2/1, ป.2/2, ป.2/3, ป.2/4	ใช้กระบวนการเขียน เขียน สื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อ ความ และเขียนเรื่องราวใน รูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงาน ข้อมูลสารสนเทศ และรายงาน การศึกษาค้นคว้าอย่างมี ประสิทธิภาพ	12	15
3	การฟัง การดู และ การพูด	ท 3.1 ป.2/1, ป.2/2, ป.2/3, ป.2/4, ป.2/5, ป.2/6, ป.2/7	สามารถเลือกฟังและดูอย่างมี วิจารณ์ญาณ และพูดแสดง ความรู้ ความคิด และ ความรู้สึกในโอกาสต่าง ๆ อย่างมีวิจารณ์ญาณและ	25	10

ที่	ชื่อหน่วย การเรียนรู้	มาตรฐานการเรียนรู้/ ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ/ความคิด รวบยอด	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
			สร้างสรรค์		
4	หลักการใช้ ภาษาไทย	ท 4.1 ป.2/3, ป.2/4, ป.2/5	เข้าใจธรรมชาติของภาษาและ หลักภาษาไทย การ เปลี่ยนแปลงของภาษา และ พลังของภาษา ภูมิปัญญาทาง ภาษา และรักษาภาษาไทยไว้ เป็นสมบัติของชาติ	18	10
5	วรรณคดี และ วรรณกรรม	ท 5.1 ป.2/1, ป.2/2, ป.2/3	เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิจารณ์วรรณคดีและ วรรณกรรมไทยอย่างเห็น คุณค่า และนำมาประยุกต์ใช้ใน ชีวิตจริง	15	15
รวมระหว่างเรียน				98	70
ปลายปี				2	30
รวมทั้งหมด				100	100

จากโครงสร้างรายวิชา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย รหัสวิชา ท12101 แสดงหน่วยการเรียนรู้ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการวิจัยในหน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การเขียน เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน

1. ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน

ในการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลเกี่ยวกับความหมายของการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน (Practice Based Learning) นั้น ได้มีผู้รู้หรือนักการศึกษาหลายท่านทั้งชาวไทยและต่างประเทศ รวมถึงสถาบันการศึกษาชั้นนำได้ให้ความหมายของคำดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นนี้ โดยให้ความหมายที่หลากหลายและน่าสนใจต่อการศึกษา จึงเป็นเหตุผลและมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องศึกษาค้นคว้าหาข้อมูล เพื่อเสริมสร้างความเข้าใจและมีการแสดงความคิดเห็นที่สอดคล้องกันถึงความหมายของ

คำว่า “Practice Based Learning” ซึ่งการศึกษาค้นคว้าของผู้วิจัยก็ได้รวบรวมความหมายของคำไว้ดังต่อไปนี้

Health Education England (2021, p.1) ได้กล่าวถึงความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานว่า การเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน (Practice Based Learning) หมายถึง การเรียนรู้จากการฝึกฝน เกิดจากขั้นระหว่างการฝึกปฏิบัติงาน ซึ่งเกี่ยวข้องกับโอกาสในการเรียนรู้ที่หลากหลายสำหรับการพัฒนานักเรียน นักเรียนนำมาประยุกต์ใช้และรวบรวมการเรียนรู้ โดยนำทฤษฎีทางวิชาการและการปฏิบัติงานในที่ดำเนินงานมารวมกัน เพื่อพัฒนาทักษะและความสามารถที่จำเป็นในการจดบันทึกข้อมูล ทั้งนี้ การเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานได้รับการแนะนำให้คำปรึกษาและจัดโครงสร้าง เพื่อให้มีความก้าวหน้าไปสู่ผลลัพธ์การเรียนรู้ที่ดี และมักจะมีความเกี่ยวข้องกับการประเมินผู้เรียน

Moore and Pennington, 2003, p. 73) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานว่า การเรียนรู้จากการฝึกปฏิบัติเป็นฐาน หมายถึง การเรียนรู้ที่เป็นกระบวนการที่สร้างความสำเร็จผ่านการวัดผลประเมินผล และการสะท้อนของการปฏิบัติกิจกรรม โดยใช้ข้อมูลและสารสนเทศที่ได้จากการเรียนรู้และนำมาประยุกต์ใช้ความรู้และบูรณาการ

นอกจากนี้ ทิพย์ ขำอยู่ และคณะ (2561, น. 21) ยังได้ให้ความหมายเพิ่มเติมเกี่ยวกับความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานไว้อีกว่า การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน (Practice Based Learning) หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นการสร้างสรรคชิ้นงานของนักเรียน นักศึกษา ที่ผ่านการเรียนรู้โดยอาศัยการคิดไตร่ตรอง ตั้งแต่การกำหนดปัญหา การค้นคว้าข้อมูล และการดำเนินการที่เป็นระบบ ภายใต้การอำนวยความสะดวกของครูผู้สอนตามขั้นตอนของกระบวนการวิจัย (Research process assignment)

จากความหมายของการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นนี้ สามารถสรุปได้ว่า การเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ผ่านการฝึกฝน อาศัยการสร้างสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้จากความเป็นจริงเท่าที่จะเป็นไปได้ของครูผู้สอนที่จัดขึ้นให้กับนักเรียน หรือการปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ที่เป็นกระบวนการที่สร้างความสำเร็จผ่านการวัดและประเมินผล โดยมาจากการตอบสนองหรือการแสดงออกหรือการสาธิตความรู้ที่มีการเชื่อมโยงประสานกันระหว่างทฤษฎีและการปฏิบัติ โดยการฝึกฝนของนักเรียนเพื่อการเรียนรู้จากการมีประสบการณ์จริง

2. ความสำคัญของรูปแบบการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน

ในการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความสำคัญของรูปแบบการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานนั้น ผู้วิจัยได้สืบค้นและรวบรวมข้อมูลที่น่าสนใจจากนักการศึกษาหรือสถาบันชั้นนำต่าง ๆ ถึงความสำคัญของรูปแบบการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน ซึ่งได้อธิบายหลักการและเหตุผลของความสำคัญในรูปแบการเรียนรู้ดังกล่าวข้างต้น และทำให้เป็นที่ยอมรับในการนำมาประยุกต์ใช้ใน

แนวทางการศึกษา เพื่อพัฒนาการศึกษาให้ประสบความสำเร็จในด้านการจัดกิจกรรมการเรียน การสอนที่มุ่งเน้นการปฏิบัติสู่การวัดและประเมินผลตามสภาพจริงที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ผู้วิจัย จึงได้รวบรวมความสำคัญของรูปแบบการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน ตามที่ได้ยกมาดังต่อไปนี้

ความสำคัญของรูปแบบการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานนั้น จัดได้ว่ามีกรอบทฤษฎีที่สำคัญ มากมายสำหรับการศึกษาอย่างที่ครูใหม่หลาย ๆ คนค้นพบว่า เมื่อต้องรับมือกับชั้นเรียนเล็ก ๆ ที่มี มนุษย์เป็นรายบุคคล ไม่มีอะไรทดแทนประสบการณ์ได้ ซึ่งสถาบัน Torrens University (2018) หรือ มหาวิทยาลัยทอร์เรนส์แห่งออสเตรเลีย ได้อธิบายไว้อย่างชัดเจนถึงเหตุผล 3 ประการที่รูปแบบ การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานมีความสำคัญต่อนักการศึกษาอย่างยิ่ง ดังจะได้กล่าวต่อไปนี้

1. การได้รู้จักตนเองในฐานะมีอาชีพ (ตัวบุคคล) ในระดับที่สูงขึ้น

ทุกคนที่ได้เริ่มเข้าสู่การเป็นนักการศึกษาต่างมีแนวคิดเป็นของตนเองว่าต้องการสอน อย่างไร บ่อยครั้งที่ความเป็นจริงในชั้นเรียนจะทำทลายความคิดเกี่ยวกับการสอนและตัวเราเองในฐานะ ของครูผู้สอน

ความสามารถของตนเองในฐานะครูผู้สอนจะขึ้นอยู่กับความเข้าใจในตนเองด้วยใน ฐานะตัวบุคคล เพราะจะต้องสามารถประเมินการตอบสนองต่อตนเอง ต่อนักเรียน และ สภาพแวดล้อมในชั้นเรียน แล้วไตร่ตรองและปรับเปลี่ยนดังที่กล่าวมาข้างต้นให้เหมาะสม

เมื่อผู้เรียนได้รับการศึกษาเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน (Practice Based Learning) ก็จะได้รับโอกาสและกรอบการเรียนรู้เพื่อเรียนรู้วิธีการประเมินตนเองในระหว่างที่เป็น ประสบการณ์แรกในชั้นเรียน

2. การได้รับการสนับสนุนเมื่อเริ่มต้นเข้าสู่ชั้นเรียน

สำหรับการที่จะประสบความสำเร็จในด้านการสอนส่วนใหญ่ในช่วงหกสัปดาห์แรกใน ชั้นเรียนนับว่าเป็นช่วงเวลาที่ยากที่สุด และไม่ได้ทำให้ง่ายขึ้นหากขาดการได้รับการสนับสนุน แต่ถ้า หากได้รับการศึกษาเรียนรู้ภายใต้รูปแบบการฝึกปฏิบัติเป็นฐาน แล้วใช้เวลาช่วงสัปดาห์แรกใน ชั้นเรียนภายใต้การแนะนำและการให้คำปรึกษาของครูผู้สอนในชั้นเรียน โดยจะสามารถย้อนกลับไป วันหนึ่งที่ผ่านมาของการทำงานและซักถามกับอาจารย์ผู้สอน ขอคำแนะนำปรึกษาและทบทวนสิ่งที่ได้ เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่ม

3. การสอนแบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานมีความเกี่ยวข้องและตอบสนอง

ไม่ว่าจะเป็นกรอบทฤษฎีจะมีความเป็นสากลเพียงใดก็ตาม ก็ไม่มีชั้นเรียนหรือ ครูผู้สอนที่มีความเหมือนกัน สิ่งที่ได้ผลในสภาพแวดล้อมหนึ่งอาจไม่เหมาะสมกับอีกรูปแบบหนึ่ง เนื่องจากการสอนแบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานสร้างขึ้นจากวงจรป้อนกลับอย่างต่อเนื่อง เนื้อหาที่ใช้ใน การจัดการเรียนการสอนจึงตอบสนองต่อความเป็นจริงของชั้นเรียน

หากวิธีการบางอย่างใช้ไม่ได้ผลในชั้นเรียน ในฐานะครูผู้สอนมีโอกาสที่จะกลับมาที่เนื้อหาหลักสูตรของตนเอง วิเคราะห์สิ่งที่ตนเองได้เรียนรู้และค้นหากลยุทธ์ใหม่ที่เกี่ยวข้องมากขึ้น ในเมื่อเราไม่ได้ห่างออกจากการสอนในสถานศึกษาที่ติดอยู่กับการสอนที่ไม่ตรงกับประสบการณ์การทำงาน ดังคำกล่าวของทิม มอสส์ (Tim Moss) ที่ว่า

“The people who best understand what a particular school needs or might be able to create, are the teachers who are most familiar with that setting because they are there every day!” – Tim Moss

จากคำกล่าวของทิม มอสส์ (Tim Moss, 2018, p.1) ที่แสดงดังกล่าวข้างต้น สามารถอธิบายได้ว่า คนที่เข้าใจได้ดีที่สุดว่าโรงเรียนใดต้องการอะไรหรืออาจสร้างได้ คือครูที่คุ้นเคยกับสภาพแวดล้อมนั้นมากที่สุด เพราะพวกเขาเหล่านั้นอยู่ที่นี่ทุกวัน

จากรายละเอียดข้อมูลดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นนี้ สามารถสรุปได้ว่า ความสำคัญของรูปแบบการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน แสดงให้เห็นถึงการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานที่เป็น การเปิดโอกาสและกรอบการเรียนรู้ให้นักเรียนได้ประเมินตนเองที่เป็นประสบการณ์ในชั้นเรียน และ ยังมีความสำคัญในเรื่องของกรอบระยะเวลาที่ใช้เวลาพัฒนาความรู้จากการฝึกปฏิบัติกิจกรรมเพื่อให้ เกิดประสบผลสำเร็จในการเรียนรู้ แม้จะอาศัยเวลาในช่วงแรกที่ต้องทำทนาย แต่ถ้าได้รับคำปรึกษา แนะนำ การถ่ายทอดและให้ความช่วยเหลือกับครูผู้สอนก็จะทำให้กระบวนการเรียนรู้ เกิดการพัฒนา ตลอดจนการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานยังมีความสำคัญในการที่จะเกี่ยวข้องและช่วย ตอบสนองการเรียนรู้จากการได้สะท้อนคิดด้วยตนเอง ได้เรียนรู้และค้นหากลยุทธ์ใหม่ที่เกี่ยวข้อง เพื่อ ช่วยให้เข้าใจสภาพแวดล้อมในการเรียนรู้จากการฝึกปฏิบัติของตนเองมากขึ้น

3. เป้าหมายของการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน

ในการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลความรู้เกี่ยวกับเป้าหมายของการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติ เป็นฐาน ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าจากผู้รู้หรือนักการศึกษาที่ได้กล่าวถึงเป้าหมายของการเรียนรู้ แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน ซึ่งช่วยอธิบายเป้าหมายในการช่วยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้รับประโยชน์ใน การเรียนรู้ โดยมีรายละเอียดที่น่าสนใจ ดังนี้

กิจกรรมการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานทั้งหมดมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะ การเรียนรู้ และการประยุกต์ใช้ทฤษฎีสู่การปฏิบัติ โดยกิจกรรมเหล่านี้ไม่เกี่ยวข้องกับการดูแล เพื่อปรับปรุงแก้ไขปัญหาในการเรียนรู้ให้นักเรียนโดยตรง แต่จะเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนใน การพัฒนามาตรฐานความสามารถของตนเอง (HCPC, 2014, p.1) ในลักษณะเดียวกับการให้นักเรียน

เป็นศูนย์กลางในการจัดการเรียนรู้ และสามารถจัดกลุ่มในการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน เพื่อให้ นักเรียนสามารถได้รับการสนับสนุนโดยครูผู้สอนในภาคปฏิบัติที่ได้รับการพัฒนาการเรียนรู้ออก กิจกรรมที่มุ่งเน้นการฝึกปฏิบัติเป็นฐานการเรียนรู้

การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน เป็นองค์ประกอบพื้นฐานและขาดไม่ได้ใน การฝึกฝน ซึ่งเป็นการประยุกต์ใช้ความรู้และทักษะกับนักเรียนและครูผู้สอนในสภาพแวดล้อม การเรียนรู้ในห้องเรียน โดยการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่มี เป้าหมายในการช่วยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้รับประโยชน์ (Royal college of Speech & Language Therapists, 2021, p. 1) ดังนี้

1. ใช้ความรู้เชิงทฤษฎีในบริบทที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง
2. พัฒนาความตระหนักและความเข้าใจในการพัฒนาความรู้
3. เรียนรู้และฝึกฝนทักษะด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและการพัฒนาให้ดีขึ้น
4. ปลุกฝังทักษะที่สำคัญของการไตร่ตรองและการประเมินตนเอง
5. ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพทั้งกับผู้ใช้บริการและเพื่อนร่วมงาน

จากรายละเอียดข้อมูลดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นนี้ สามารถสรุปได้ว่า เป้าหมายของการเรียนรู้ แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน จะมุ่งเน้นการพัฒนานักเรียนเป็นศูนย์กลางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ ฝึกปฏิบัติเป็นฐาน เพื่อพัฒนาให้นักเรียนสามารถพัฒนาความสามารถของตนเองได้ด้วยตนเอง ได้ฝึกฝนจนเกิดการเรียนรู้ โดยใช้ความรู้ในเชิงทฤษฎีที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง สร้างความตระหนัก ในการพัฒนาความรู้และพัฒนาตนเองให้ดีขึ้น อีกทั้งการปลุกฝังบ่มเพาะทักษะที่จะช่วยให้เกิด การไตร่ตรองสะท้อนคิดจากการประเมินตนเอง ตลอดจนงานที่ได้รับมอบหมายได้อย่างมี ประสิทธิภาพ

4. กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน

ในการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลความรู้เกี่ยวกับกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติ เป็นฐาน ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าจากผู้รู้หรือนักการศึกษาที่ได้กล่าวถึงกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบ ฝึกปฏิบัติเป็นฐาน เพื่อให้เข้าใจและสามารถนำกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานมา ปรับประยุกต์ใช้ในห้องเรียนจริงได้ชัดเจนยิ่งขึ้นและให้การดำเนินการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เป็นไป อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยจึงนำเสนอกระบวนการดังกล่าว โดยมีรายละเอียดที่น่าสนใจ ดังนี้

Tamara E.T. van Woezik et. all, (2020, p. 141) ได้เสนอกระบวนการในการจัด การเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน ในการที่จะช่วยตอบคำถามและหาสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาอย่าง เป็นกระบวนการ ซึ่งมีวิธีการดังนี้

1. **ขั้นกำหนดคำถามเบื้องต้น (Formulating a foreground question)** เป็นขั้นตอนในการคัดเลือกคำถามจากกรณีปัญหาที่เกิดขึ้นในห้องเรียนในความร่วมมือกับครูผู้สอนนำไปสู่การกำหนดคำถามเบื้องต้นและการค้นหากลยุทธ์
2. **ขั้นศึกษาค้นคว้าจากวรรณกรรม (Searching for scientific literature)** เป็นขั้นตอนที่มีการศึกษาค้นคว้าจากฐานข้อมูลต่าง ๆ และคัดสรรบทความสนับสนุนการศึกษาค้นคว้าแล้วประเมินเชิงวิจารณ์
3. **ขั้นการประเมินคุณค่าวรรณกรรมอย่างมีวิจารณญาณ (Critical appraisal of scientific literature)** เป็นขั้นตอนทำความเข้าใจผลตอบรับในคำติชมหรือการป้อนกลับข้อมูลและการอภิปรายเกี่ยวกับผลลัพธ์แรกกับครูผู้สอน มีการปรับผลลัพธ์หรือคัดเลือกบทความที่จะมาทำความเข้าใจสู่การปฏิบัติ
4. **ขั้นนำเสนอข้อมูลและกำหนดคำตอบ (Presenting and formulating the answer)** เป็นขั้นตอนในการรายงานและนำเสนอผลงานตามด้วยการอภิปราย การป้อนกลับข้อมูลและไตร่ตรองหรือสะท้อนกับครูผู้สอน

นอกจากนี้ Gabrielle M. Kane, (2007) ยังได้นำเสนอกระบวนการที่สำคัญในการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน ซึ่งเป็นกระบวนการจัดประสบการณ์ให้นักเรียนในการเรียนรู้ เป็นการเรียนรู้จากการฝึกฝน เกิดขึ้นในระหว่างการฝึกปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ ช่วยพัฒนาให้นักเรียนให้สามารถนำมาประยุกต์ใช้และเก็บรวบรวมสิ่งที่ได้จากการเรียนรู้ ผ่านการนำทฤษฎีทางวิชาการและการฝึกปฏิบัติในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้มารวมกัน เพื่อพัฒนาทักษะและความสามารถที่จำเป็นในการจัดบันทึกข้อมูล สิ่งที่ได้ศึกษาเรียนรู้ โดยการจัดการเรียนรู้ที่มีฐานเป็นแบบการเน้นฝึกปฏิบัติ จะเป็นการเรียนรู้ที่ได้รับการแนะนำให้คำปรึกษาและจัดโครงสร้างอย่างเป็นระบบ เป็นขั้นตอน เพื่อให้มีความก้าวหน้าไปสู่ผลลัพธ์การเรียนรู้ที่ดี และมักจะมีเกี่ยวข้องกับการประเมินผู้เรียนด้วย ซึ่งมีขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 4 ขั้น ดังนี้

1. **ขั้นข้อกังวลแรกในการเรียนรู้วิธีการใช้เทคโนโลยีใหม่** เป็นการเรียนรู้ถึงวิธีการใช้เทคโนโลยีใหม่และการใช้งานแอปพลิเคชันคอมพิวเตอร์ที่หลากหลาย อันเป็นที่มาของความวิตกกังวลและคับข้องใจที่จะสร้างความท้าทายใหม่ในการเรียนรู้สำหรับนักเรียนทุกคน แม้จะเป็นนักเรียนในกลุ่มที่เชี่ยวชาญด้านคอมพิวเตอร์มากก็ตาม

2. **ขั้นการตีความเงื่อนไขใหม่และข้อมูลที่จัดทำโดยเทคโนโลยี** แสดงถึงการนำเสนอการเปลี่ยนแปลงจากความวิตกกังวลไปสู่ความไม่แน่นอน ในขณะที่ผู้เข้าร่วมตีความเกิดการค้นพบใหม่และเรียนรู้ที่จะรับรู้ว่าจะนำคำหรือภาพมาตีความเพื่อเขียนสื่อสารอย่างไร มีการใช้วิจารณญาณทางภาษาในสถานการณ์ที่ไม่แน่นอนอันเป็นหัวใจสำคัญของการปฏิบัติ และการเรียนรู้ด้วยตนเองและ

การเรียนรู้จากประสบการณ์ที่เกิดขึ้นในขั้นตอนนี้อาจสอดคล้องกับแนวคิดของความสามารถทางวิชาชีพ ในฐานะความรับผิดชอบส่วนบุคคล และแรงผลักดันจากความสำเร็จที่จะเพิ่มพูนความสามารถ

3. **ขั้นการพัฒนาความเข้าใจใหม่** กล่าวถึงการอธิบายขั้นตอนของการสอบถามและการสร้างความเข้าใจใหม่ผ่านกระบวนการตรวจสอบไตร่ตรองของการปฏิบัติ เพราะความรู้นั้นยังใหม่และอีกมากมาย ประกอบกับแอปพลิเคชันยังไม่ได้รับการพัฒนา ไม่มีแนวทางตามหลักฐานที่ต้องปฏิบัติตาม ผู้ปฏิบัติจึงต้องบูรณาการความรู้เดิมกับประสบการณ์ใหม่และได้รับสิ่งนี้จากแหล่งต่าง ๆ ให้ได้มากที่สุด สะท้อนบนประสบการณ์สามารถให้ข้อมูลเชิงลึกที่สามารถใช้แก้ไขได้ทั้งปัญหาและการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

4. **ขั้นการสร้างรอบความรู้ใหม่เพื่อการปฏิบัติ** เป็นขั้นตอนที่ได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องจากขั้นตอนที่ 3 ในการพัฒนาความเข้าใจให้สูงขึ้น เพื่อให้นักเรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ใหม่ได้ มีส่วนร่วมในกระบวนการแสวงหาความรู้ความจริงต่อไป และพัฒนาแอปพลิเคชันใหม่ การปรับปรุงพัฒนาความรู้ใหม่และเป็นเครื่องยืนยันว่าเป็นขั้นตอนสุดท้ายที่นอกจากแนวคิดอื่นตลอดจนข้อกำหนดที่ขอธรรมในการได้รับการอธิบายกระบวนการแบ่งปันและถ่ายทอดความรู้ใหม่ในการปฏิบัติ กิจกรรมเหล่านี้ช่วยเพิ่มสถานภาพได้ทั้งรายบุคคลและการจัดระบบฝ่ายงานวิชาการในสถานศึกษาด้วยเช่นกัน

จากรายละเอียดข้อมูลดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นนี้ สามารถสรุปได้ว่า กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน จะช่วยทำให้การดำเนินการจัดกิจกรรมเป็นไปตามขั้นตอนมากขึ้น ในการให้นักเรียนฝึกปฏิบัติและเกิดการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง โดยเริ่มจากการให้สังเกต เรียนรู้ทำความเข้าใจกับปัญหาที่เกิดขึ้นในการเรียน แล้วนำมาตีความเงื่อนไขใหม่เพื่อลดความซับซ้อนของปัญหาที่มาจากการเรียนรู้ที่สร้างความไม่แน่นอน ให้เกิดความวิตกกังวล อันจะนำไปสู่ความเข้าใจและพัฒนาความเข้าใจใหม่เมื่อได้รับการป้อนกลับจากการเรียนรู้ ได้สะท้อนคิด ไตร่ตรองของการฝึกปฏิบัติ จากนั้นก็เป็นการนำเสนอข้อมูลในการสร้างองค์ความรู้ใหม่ด้วยตนเองจากการฝึกปฏิบัติ โดยมีการอธิบาย แบ่งปันและถ่ายทอดความรู้ที่จะช่วยให้เกิดความมีประสิทธิภาพในการปฏิบัติครั้งต่อไปมากขึ้น จะเห็นได้ว่า กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานมีกระบวนการที่ชัดเจนสามารถนำมาปรับประยุกต์ใช้แก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนได้ เนื่องจากเมื่อได้รับการฝึกปฏิบัติอย่างจริงจัง การเกิดการเรียนรู้ก็จะมี ความเข้าใจชัดเจนมากยิ่งขึ้น

แนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้

1. ความเป็นมาของแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้

ในการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลเกี่ยวกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เป็นการศึกษามาใน การเกิดแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ที่จะช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้นจากผู้ที่มีความสามารถ มากกว่าปกติ ซึ่งได้มีผู้รู้หรือนักการศึกษาจำนวนมากได้นำเสนอข้อมูลที่เป็นความรู้ที่น่าสนใจเกี่ยวกับ แนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

ไวท์ฮอตสกี เป็นนักจิตวิทยาชาวรัสเซีย งานของเขาได้รับการยอมรับและเผยแพร่หลังจากที่ เขาเสียชีวิตเมื่อปี ค.ศ. 1930 และได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางในประเทศแถบตะวันตกใน ปี ค.ศ. 1950 ทฤษฎีของเขาเห็นว่า การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมจะเป็นพื้นฐานในการพัฒนาสติปัญญา โดยเชื่อว่าการเรียนรู้จะเกิดขึ้นโดยผ่านการมีส่วนร่วมในสังคมและการมีประสบการณ์ทางวัฒนธรรม ไวท์ฮอตสกีเห็นว่า นักเรียนไม่สามารถแก้ปัญหาด้วยตนเองได้ แต่อิทธิพลของสังคมและสิ่งแวดล้อมจะ ส่งผลให้นักเรียนเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่มีความรู้หรือผู้ที่มีความสามารถมากกว่า ในสิ่งแวดล้อมที่สนับสนุน ก็จะส่งผลให้เด็กสามารถพัฒนาสติปัญญาใน การสร้างความคิดด้วยตนเอง ได้ ทั้งนี้ การสื่อสารพูดคุยกับผู้ที่มีความรู้หรือผู้ที่มีความสามารถมากกว่า ได้แก่ ผู้ปกครอง ครู เพื่อน และบุคคลอื่น ๆ จะช่วยให้เด็กสร้างองค์ความรู้และเกิดความคิดรวบยอดได้ นอกจากนี้การพูดคุยจะเป็น การช่วยให้เด็กได้พัฒนาการพูดกับตนเอง ซึ่งจะช่วยให้เกิดการพัฒนาความคิดของตนเอง เช่นเดียวกับที่ผู้ใหญ่ใช้ในกระบวนการคิดและการสื่อสารในลักษณะคิดดัง ๆ (think – aloud) (Van Der Stuyf, 2002, อ้างถึงใน จุไรศิริ ชูรักษ์, 2552, น. 11)

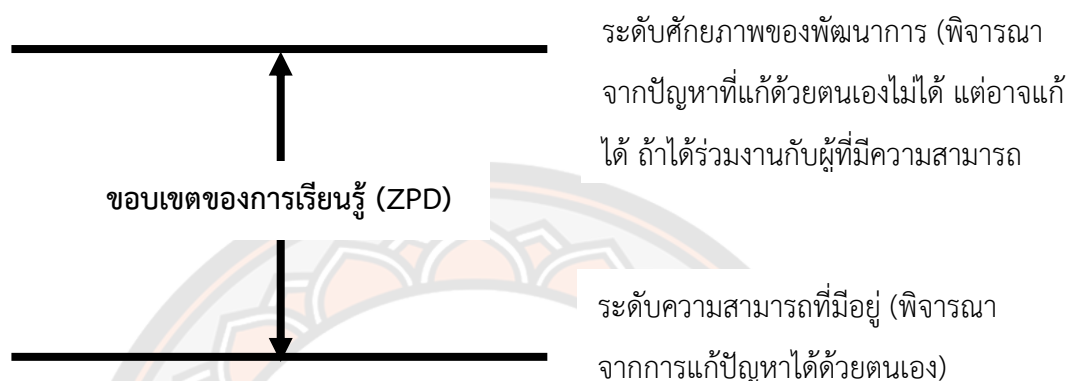
ทฤษฎีของไวท์ฮอตสกี มีการอ้างอิงไปใช้เพิ่มมากขึ้นในด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งใน ระยะเวลาเริ่มเข้าเรียน โดยแนวคิดการพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ (The Zone of Proximal Development) เป็นแนวคิดที่โดดเด่นแนวคิดหนึ่งของทฤษฎีนี้ และแนวทางเพื่อให้บรรลุทฤษฎีนี้ คือ การสอนโดยใช้วิธีการ Scaffolding (Scrimsher, 2006 อ้างถึงใน จุไรศิริ ชูรักษ์, 2552, น. 11)

ไวท์ฮอตสกี ได้แบ่งระดับความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียนออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่

1. สิ่งที่นักเรียนสามารถทำได้ด้วยตนเอง
2. สิ่งที่นักเรียนสามารถทำได้สำเร็จ ถ้าได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่น
3. สิ่งที่นักเรียนไม่สามารถทำได้

ไวท์ฮอตสกี เชื่อว่า นักเรียนทุกคนมีระดับพัฒนาการทางเขาวนปัญญาที่เป็นอยู่ และมีระดับ พัฒนาการที่ตนมีศักยภาพไปถึง (ทิศนา แหมมณี, 2550, น. 92 อ้างถึงใน สุธีรา ดังดี, 2556, น. 19) เรียกว่า ช่วงห่าง เด็กแต่ละคนจะมีช่วงห่างแตกต่างกันในแต่ละบุคคล ช่วงห่างระหว่างระดับที่ 1 กับ ระดับที่ 2 ถือว่าเป็นขอบเขตของการเรียนรู้ (The Zone of Proximal Development) ซึ่งเป็นช่วง ห่างระหว่างระดับพัฒนาการหรือความสามารถจริงที่เป็นอยู่ ซึ่งดูได้ จากการที่เด็กสามารถแก้ปัญหา

ได้หากได้รับคำแนะนำหรือการร่วมงานกับเพื่อนที่มีความสามารถมากกว่า (Stager, 2002 อ้างถึงใน จูไรศิริ ชูรัช, 2552, น. 12) ซึ่งอยู่ในลักษณะของ “assisted learning” หรือ “scaffolding” สำหรับขอบเขตของการเรียนรู้ (The Zone of Proximal Development) ของไวก็อตสกีนั้น Meece ได้นำเสนอเป็นแผนภาพปรากฏดังภาพต่อไปนี้

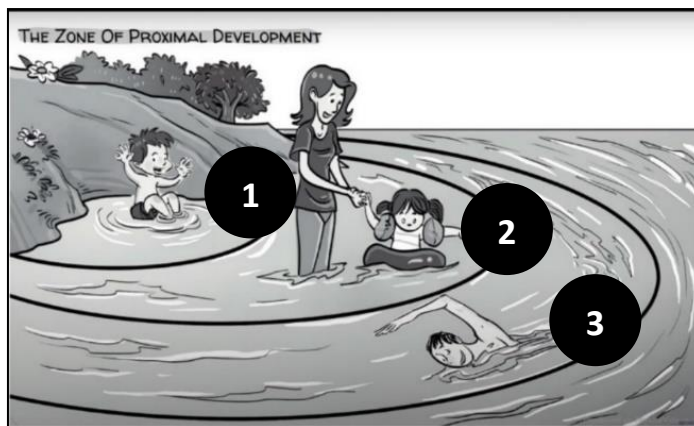
ภาพ 1 การพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ตามทฤษฎีของไวก็อตสกี

(ที่มา: Meece, 2002, p. 158)

จากภาพที่แสดงข้างต้นนี้ จะเห็นได้ว่า ไวก็อตสกีได้ให้ความสำคัญกับบทบาทของผู้ที่มีความสามารถมากกว่าในการให้ความช่วยเหลือนักเรียนและส่งเสริมพัฒนาการด้านสติปัญญาของนักเรียน ให้สามารถเรียนรู้และแก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง หากผ่านการร่วมงานหรือมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมแห่งการเรียนรู้กับผู้อื่นในลักษณะของ “assisted learning” หรือ “scaffolding” อันจะทำให้ นักเรียนสามารถมีพัฒนาการในระดับที่สูงขึ้น

นอกจากที่ได้กล่าวมาแล้วนั้นเกี่ยวกับแนวคิดของการเสริมต่อการเรียนรู้ Vygotsky ยังมองว่าการเรียนรู้ที่จะสร้างให้นักเรียนเกิดความเข้าใจ ตีความ ให้ความหมาย แม้กระทั่งการแก้ปัญหาได้นั้น ต้องอาศัยการเข้าไปปฏิสัมพันธ์ทางสังคมร่วมกับผู้อื่นด้วยการใช้ภาษาเป็นเครื่องมือ คำถามถัดมาก็คือการปฏิสัมพันธ์ควรเป็นอย่างไร ถึงจะช่วยสนับสนุนการเรียนรู้ของเด็กให้เกิดขึ้นได้ Vygotsky จึงได้เสนอแนวคิดเรื่อง The Zone of proximal development หรือพื้นที่รอยต่อพัฒนาการ เป็นแนวคิดที่อธิบายว่าพัฒนาการทางสติปัญญาสัมพันธ์กับการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นอย่างไร ซึ่งพบว่าในการเรียนรู้ของเด็กจะมีระยะห่างระหว่างสิ่งที่เด็กทำได้ด้วยตนเอง และสิ่งที่เด็กสามารถจะทำหรือเป็นได้ โดยการพัฒนาไปสู่ระยะที่ทำได้หรือเป็นได้นั้น จำเป็นต้องมีพื้นที่รอยต่อพัฒนาการที่เด็กได้รับการสนับสนุน ช่วยเหลือ หรือคำแนะนำจากผู้อื่น เช่น ครู เพื่อน ผู้เชี่ยวชาญ ครอบครัว หรือสื่อเทคโนโลยี เพื่อให้พวกเขาสามารถบรรลุเป้าหมาย หรือข้ามผ่านเข้าสู่พื้นที่ใหม่ได้ ดังจะเห็นตัวอย่างจากภาพ ที่แสดงให้เห็นว่า ไนโซนใกล้ฝั่งเด็กสามารถเล่นน้ำในพื้นที่ตื้นได้ แต่การจะว่ายน้ำเป็น

(โซนที่สาม) ได้นั้น ต้องอาศัยคนที่มีความรู้ความเข้าใจ เข้ามาให้คำแนะนำ สุดท้ายเด็กก็สามารถว่ายน้ำได้ด้วยตัวเองในเวลาต่อมา

ภาพจาก: วิดีโอ Vygotsky's Theory of Cognitive Development in Social Relationships

ภาพ 2 การว่ายน้ำในแต่ละโซนที่แบ่งตามระดับความสามารถ

(ที่มา: <https://thepotential.org/knowledge/vygotsky-learning-theory/>)

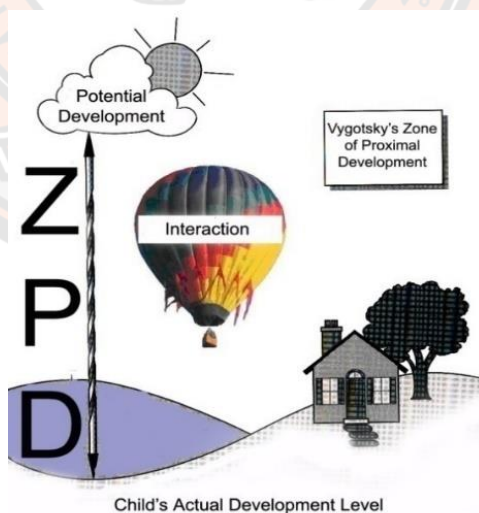
หรือจากประสบการณ์การเป็นนักเรียนของผู้เขียน มีครูคนหนึ่งสั่งให้ไปค้นข้อมูลแล้วมานำเสนอ สุดท้ายผู้เขียนก็ไม่ได้เข้าใจประเด็นที่ตนไปศึกษา แต่ทว่าครูอีกคนให้คำแนะนำก่อนไปค้นข้อมูล หลังค้นคว้ามาแล้ว ครูให้คำถามชวนคิดเพื่อให้กลับไปศึกษาอีกรอบ เมื่อต้องนำเสนองาน ผู้เขียนสามารถสื่อสารเรื่องที่ค้นคว้ามาได้ด้วยความเข้าใจของตนเอง

กล่าวได้ว่า แม้เด็กจะมีความเข้าใจในบางเรื่องมาก่อนหรือสามารถทำบางอย่างได้ด้วยตัวเอง แต่เมื่อมีโจทย์ สถานการณ์ หรือความท้าทายใหม่เข้ามา เขาจำเป็นต้องอาศัยใครบางคนเข้ามาช่วยเหลือ เพื่อให้เขาสามารถเข้าใจหรือทำในสิ่งที่ยากขึ้นได้ ดังนั้น จึงมีลักษณะเป็นวงจรที่ไม่สิ้นสุด เช่นเดียวกันกับการสนับสนุนการเรียนรู้ของเด็ก ครูจึงจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับสิ่งที่อยู่ภายใต้ความสนใจของเขา และมองให้เห็นว่า อะไรที่เด็กสามารถทำสำเร็จอย่างอิสระ และอะไรที่เด็กจะทำได้สำเร็จได้ด้วยคำแนะนำหรือการสนับสนุนจากผู้อื่น เพราะฉะนั้นการจัดการเรียนรู้จึงต้องวางอยู่บนการเรียนรู้ร่วมกัน (cooperative learning) และการให้ข้อเสนอแนะเชิงสร้างสรรค์ (constructive feedback) โดยมีครูคอยส่งเสริมให้เด็กได้มีส่วนร่วมกับเพื่อน ผู้ช่วยผู้ที่มีประสบการณ์บนกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับชีวิต รวมถึงพื้นที่การเรียนรู้ที่ไม่เป็นทางการอื่น ๆ เช่น พิพิธภัณฑ์ ค่ายกิจกรรม หรือหลักสูตรตามความสนใจเฉพาะ สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้เด็กได้เห็นความคิดที่หลากหลายและเข้าใจสิ่งที่ซับซ้อนขึ้นได้ สิ่งสำคัญคือต้องไม่ปล่อยให้เด็กเป็นเพียงคนคอยฟังคำตอบจากผู้ที่มีประสบการณ์

มากกว่า แต่จะต้องส่งเสริมให้เขาเข้าไปมีส่วนร่วมในการสร้างความเข้าใจ แก้ปัญหา กับผู้อื่นอย่าง กระตือรือร้น (อรรถพล ประภาสโนบล, 2564)

จากที่ได้กล่าวมาข้างต้น แนวคิดของไวทสกี (Vygotsky) ได้แสดงให้เห็นว่า ในการพัฒนาการเรียนรู้ให้ได้นั้น จะต้องทำให้นักเรียนรู้สึกว่ามีใครคนหนึ่งพร้อมจะก้าวไปด้วยกัน ในการเสริมสร้างความรู้ให้ดีขึ้น กล่าวคือ คอยช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ให้มีความสามารถทางการเรียนรู้ ในระดับที่สูงขึ้น พร้อมกับสร้างพื้นที่ให้กับนักเรียนได้มีโอกาสแสดงความคิด ได้พูดคุย ได้สื่อสาร ออกมาในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้หรือมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีทางสังคมกับผู้อื่นที่จะ ร่วมช่วยกันพัฒนาการเรียนรู้ให้เป็นไปในทิศทางที่ดียิ่งขึ้น

Vygotsky,(1978) ได้เสนอโมเดลของ The Zone of Proximal Development หรือ ZPD ซึ่งเป็นการพัฒนาเขาวนปัญญาขั้นสูง คือ ช่วงหรือระยะห่างระหว่างระดับพัฒนาการทางปัญญา ที่แท้จริง (Actual Development) ที่พิจารณาได้จากการที่บุคคลสามารถแก้ปัญหาได้ด้วยตนเองและ ระดับศักยภาพของพัฒนาการ (Level of Potential Development) ซึ่งพิจารณาได้จาก ความสามารถที่บุคคลจะสามารถแก้ปัญหาได้ เมื่อได้รับคำแนะนำจากผู้ใหญ่ หรือได้ร่วมงานกับเพื่อน ที่มีศักยภาพมากกว่า (Vygotsky, 1978, p. 86) กล่าวโดยสรุปได้ว่า โมเดลของ ZPD เป็นระดับ ความสามารถที่อยู่นอกเหนือไป จากที่นักเรียนจะสามารถทำได้ แต่การได้รับความช่วยเหลือ จากผู้สอน เพื่อน หรือผู้ที่มีศักยภาพมากกว่าโดยผ่านปฏิสัมพันธ์ทางสังคม จะช่วยให้นักเรียนสามารถ ทำงานนั้นให้สำเร็จได้ ดังภาพ 3

ภาพ 3 การเปรียบเทียบของปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่มีต่อพัฒนาการ

(ที่มา : Wing & Putney, 2002, p. 88)

การเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding) เป็นวิธีการสอนที่ได้มาจากแนวคิดของ Vygotsky ที่ เชื่อว่า การทำงานของสมองในขั้นที่ซับซ้อน ไม่ว่าจะเป็นการจดจำ การตั้งใจอย่างแน่วแน่ และ

การขบคิด ล้วนแล้วแต่เป็นพฤติกรรมที่ต้องมีสื่อกลางในการช่วยนำบริบทจากภายนอกเข้ามา ทำให้เกิดเป็นความหมายขึ้นภายในความคิดของนักเรียน ในการนี้ ผู้สอนในฐานะที่เป็นสื่อกลางภายนอกที่สำคัญที่จะช่วยให้นักเรียนสามารถนำความรู้จากภายนอกเข้าสู่ภายใน เพื่อให้นักเรียนเกิดการคิด การวิเคราะห์ที่ซับซ้อน จะต้องมิบทบาทในการให้คำแนะนำ หรือเป็นแบบอย่างในการคิดวิเคราะห์ หรือกระตุ้นจนทำให้นักเรียนสามารถควบคุมการทำงานภายในความคิดตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตัวอย่างเช่น การให้นักเรียนสามารถคิดคำถามขึ้นมาจากบทเรียนที่อ่านได้ ผู้สอนจะต้องเริ่มจากการให้ข้อเสนอแนะ หรืออธิบายเหตุผล หรือตั้งคำถามขึ้นเป็นตัวอย่างก่อน แล้วจึงโยนบทบาทดังกล่าวให้นักเรียนดำเนินการด้วยตนเอง เพื่อให้นักเรียนใช้ความคิดและใช้วิจารณญาณ รวมทั้งควบคุมให้เกิดการเรียนรู้ได้ด้วยตนเองในที่สุด นั่นคือ สามารถตั้งคำถามที่เหมาะสมได้ด้วยตนเอง (นุชลี อุภักย์, 2555, น. 176)

จากรายละเอียดข้อมูลดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นนี้ สามารถสรุปได้ว่า แนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ มาจากไวทสกี้ (Vygotsky) นักจิตวิทยาชาวรัสเซีย ที่เชื่อว่า นักเรียนทุกคนมีระดับพัฒนาการทางเขาวนปัญญาที่เป็นอยู่ และมีระดับพัฒนาการที่ตนมีศักยภาพไปถึง โดยพัฒนาการการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้จากการมีส่วนร่วมในสังคมและประสบการณ์ที่ได้ปฏิบัติร่วมกัน ซึ่งหากนักเรียนไม่สามารถแก้ปัญหาด้วยตนเองได้ แต่หากได้รับอิทธิพลของสังคมและสิ่งแวดล้อมก็จะส่งผลให้นักเรียนเรียนรู้ได้ดี เนื่องจากได้มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีทางสังคมกับผู้ที่มีความสามารถมากกว่าที่เข้ามาช่วยเหลือสนับสนุนให้สามารถแสดงความคิด ได้พัฒนาสติปัญญาในการสร้างความคิดด้วยตนเองได้

2. เทคนิคของการเสริมต่อการเรียนรู้

ในการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลเกี่ยวกับเทคนิคของการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อให้มีกลวิธีที่น่าสนใจต่าง ๆ หรือเทคนิคที่หลากหลายในการเสริมต่อการเรียนรู้ให้กับนักเรียนเกิดความเข้าใจและมีความสามารถในการเขียนสื่อสารได้มากขึ้นนั้น ได้มีผู้รู้หรือนักการศึกษาจำนวนมากได้นำเสนอข้อมูลที่เป็นความรู้น่าสนใจ ดังนี้

Wood และคณะ (1976, p. 89 – 100) ได้เสนอเทคนิคที่ผู้สอนจะให้การเสริมศักยภาพแก่นักเรียนไว้ 6 ประการด้วยกัน มีดังต่อไปนี้

1. การคัดสรรงานและแจกแจงงานให้เหมาะสม (Recruitment) ชั้นแรกของการทำงาน ผู้สอนต้องเลือกงานที่เหมาะสม แจกแจงประเด็นที่นักเรียนสนใจ และให้เชื่อมโยงผูกมัดกับสิ่งที่ต้องการให้เกิดขึ้นในงานนั้น เช่น การสร้างความสนใจในงานที่ทำให้เห็นความสำคัญเป้าหมายของงาน
2. การลดงานให้เป็นงานย่อย ๆ (Reduction in degree of freedom) เป็นการแจกแจงงานให้เป็นขั้นย่อย ๆ ที่ไม่ซับซ้อน ลดขนาดของงานลง ให้งานมีลักษณะที่ง่ายขั้นแต่ละขั้น จะมีทักษะที่จำเป็นสำคัญ ๆ ซึ่งจะง่ายต่อการให้ข้อมูลป้อนกลับต่อนักเรียน ในระยะแรกนักเรียนจะทำงานในส่วนที่ทำได้และครูจะทำในส่วนที่เหลือ

3. การสร้างแรงจูงใจอย่างต่อเนื่อง (Direction maintenance) เป็นการรักษาความสนใจของนักเรียนให้คงอยู่อย่างสม่ำเสมอ โดยสร้างความท้าทาย ให้นักเรียนทำงานที่อยู่ในระดับที่เหนือจากระดับที่นักเรียนเพิ่งทำงานได้สำเร็จ

4. การชี้จุดสำคัญ (Marking critical features) เป็นการชี้ให้เห็นถึงคุณสมบัติสำคัญที่แสดงให้เห็นว่างานนั้นสำเร็จหรือไปถูกทางแล้ว รวมถึงการบอกข้อบกพร่องหรือความคลาดเคลื่อนในงานที่ทำอยู่

5. การควบคุมปัญหาหรือความคับข้องใจ (Frustration control) การแก้ปัญหาหรืองานควรจะมีปัญหาหรือความเครียดอยู่ได้บ้าง ดีกว่าที่จะไม่มีความเครียดเลย ในการทำงานผู้สอนจะต้องช่วยให้นักเรียนไม่รู้สึกวิตกกังวลจากความผิดพลาด ไม่ให้นักเรียนรู้สึกเสียหน้าจากความผิดพลาดของตนเอง ผู้สอนดึงส่วนที่นักเรียนพอใจมาเป็นประโยชน์ หรือผู้สอนใช้วิธีการอื่น ๆ ที่จะช่วยให้นักเรียนมีความเครียดเพียงเล็กน้อย อย่างไรก็ตาม สิ่งที่สำคัญกว่า ผู้สอนต้องระวังความเสี่ยงที่จะเกิดจากการที่นักเรียนพึ่งพาผู้สอนมากเกินไปในระหว่างการทำกิจกรรม

6. การสาธิต (Demonstration) เป็นการแสดงตัวอย่าง เพื่อเป็นแนวทางการแก้ปัญหาที่นักเรียนเผชิญอยู่ และรวมถึงการให้นักเรียนเกิดการเลียนแบบและสร้างเสริมคุณลักษณะเฉพาะตัวของนักเรียน

Beyar (1997, p. 172 – 174 อ้างถึงใน กมล โปธิเย็น, 2547, น. 83) ได้เสนอเทคนิคหรือเครื่องมือที่ช่วยเหลือการคิดของนักเรียนที่สำคัญ มี 3 ประการ ดังต่อไปนี้

1. การใช้แบบตรวจสอบขั้นตอน (Procedural checklist) เป็นเครื่องมือช่วยที่เห็นชัดเจนเป็นขั้นตอน การใช้แบบตรวจสอบในขั้นตอนการปฏิบัติจะช่วยให้นักเรียนได้วางแผนในการที่จะปฏิบัติให้สอดคล้องกับขั้นตอนในแบบตรวจสอบรายการ ขณะที่นักเรียนกำลังดำเนินการปฏิบัติงานตามแบบตรวจสอบขั้นตอนนั้น แบบตรวจสอบขั้นตอนจะช่วยให้นักเรียนตระหนักถึงขั้นตอนที่นักเรียนกำลังทำอยู่ และขั้นตอนนี้ต้องทำต่อไป หากนักเรียนมีปัญหาในการปฏิบัติแบบตรวจสอบขั้นตอนจะช่วยให้นักเรียนได้ทบทวนขั้นตอนต่าง ๆ ที่ได้ทำไปแล้ว และปรับขั้นตอนนั้นให้ถูกต้อง

2. การใช้คำถามแบบโครงสร้างกระบวนการ (Process – structured Questions) เป็นการใช้คำถามที่ต้องการกระตุ้นให้นักเรียนได้ปฏิบัติตามความคิด เพื่อใช้ในการปฏิบัติงานต่าง ๆ คำถามอาจจะถามเป็นขั้นตอนคล้ายแบบตรวจสอบรายการที่เป็นขั้นตอน และเสนอคำถามในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การนำเสนอด้วยแผ่นโปร่งใส ใบงาน

3. การใช้การจัดระบบผังภาพความคิด (Graphic organizer) การใช้การจัดระบบผังภาพความคิด เป็นประโยชน์อย่างมากสำหรับการสร้างหรือช่วยเหลือการคิด อย่างไรก็ตาม ระบบผังภาพความคิดจะแสดงให้เห็นภาพของขั้นตอนการคิดมากกว่าผลของการคิด ส่วนระบบผังภาพความคิดของผลการคิด เช่น ผังภาพมโนทัศน์ (Concept web) ต้องการการคิดเพื่อสร้างผังภาพนั้น ระบบ

ผังภาพความคิดที่บอกขั้นตอนของการคิด จะช่วยให้นักเรียนพัฒนาการคิดโดยผ่านขั้นตอนต่าง ๆ อย่างไรก็ตาม ระบบผังภาพความคิด จะเสนอภาพที่ชัดเจนน้อยกว่าแบบตรวจสอบขั้นตอน เพราะแบบตรวจสอบขั้นตอนจะให้ขั้นตอนการใช้ทักษะและไม่ให้นักเรียนข้ามขั้นตอนหรือละเลยความรู้ที่เกี่ยวข้องกับทักษะที่จำเป็นต้องปฏิบัติ

Joseph S. Krajcik และคณะ (2003, อ้างถึงใน พิมพ์มาดา มงคลแสน, 2553, น. 34 – 35) ได้กล่าวถึงเทคนิค Scaffolding ตามแนวคิดเรื่องเขตพัฒนาการได้ (Zone of Proximal Development: ZPD) ของไวทือตสกี ประกอบด้วยเทคนิคต่าง ๆ ที่สำคัญ ดังต่อไปนี้

1. Modeling คือ การทำให้ดูเป็นตัวอย่าง เป็นกระบวนการที่คนที่มีความรู้มากกว่าได้แสดงให้นักเรียน รู้ถึงวิธีที่จะทำให้ภาระลุล่วงไปได้ ยกตัวอย่าง เช่น ครูที่จะแสดงถึงวิธีใช้แนวคิดเรื่องค่าเฉลี่ยในการวิเคราะห์ข้อมูลหรือแสดงวิธีอ่านค่าสเกลของตราซิ่ง ซึ่งกระบวนการทางวิทยาศาสตร์หลายอย่าง สามารถแสดงให้นักเรียนดูเป็นตัวอย่าง

2. Coaching คือ การสอนหรือการฝึก เป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการให้คำแนะนำเพื่อช่วยให้นักเรียนพัฒนาความรู้และทักษะ เช่น ครูอาจให้คำแนะนำในการอ่านสเกลของเครื่องซิ่งสปริงที่ถูกต้อง โดยครูชี้แนะนักเรียนว่าในการเริ่มใช้เครื่องซิ่งสปริง จะต้องทำให้สเกลเริ่มต้นอยู่ที่เลขศูนย์เสมอ เป็นต้น หรือครูอาจใช้คำถามเป็นการกระตุ้นความคิดของนักเรียน เช่น ข้อมูลของนักเรียนสนับสนุนผลสรุปของนักเรียนอย่างไร รวมไปถึงการกระตุ้นทางการคิดและเขavnปัญญา

3. Sequencing คือ การจัดลำดับขั้นตอนเป็นการแบ่งภาระงานใหญ่ ๆ เป็นภาระงานย่อย ๆ เพื่อให้เด็กสามารถพึงความสนใจไปที่งานย่อยงานใดงานหนึ่งมากกว่าที่จะกังวลกับภาระงานทั้งหมดที่ต้องทำ หรือครูอาจแบ่งกระบวนการการสืบสอบต่าง ๆ ให้เป็นองค์ประกอบย่อย โดยยังไม่ให้นักเรียนดำเนินการขั้นต่อไป ก่อนจะทำขั้นตอนนั้นให้เสร็จก่อน ยกตัวอย่าง เช่น ครูให้นักเรียนทำพิมพ์เขียวแบบคร่าว ๆ ก่อนที่จะไปสร้างชิ้นส่วนอุปกรณ์ เป็นต้น

4. Reducing complexity คือ การลดความซับซ้อน ซึ่งเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการลดความซับซ้อนในภาระงาน โดยครูอย่าเพิ่งให้งานที่ซับซ้อนจนกว่านักเรียนจะทำภาระงานย่อยให้ได้เสียก่อน ยกตัวอย่าง เช่น ครูให้นักเรียนต่อวงจรไฟฟ้าอย่างง่าย ต่อวงจรไฟฟ้าแบบผสม หรือครูอาจยกตัวอย่างเปรียบเทียบ เช่น ครูเปรียบเทียบการไหลของกระแสไฟฟ้ากับการไหลของกระแสน้ำ เป็นต้น

5. Marking critical feature คือ การชี้ให้เห็นถึงลักษณะที่สำคัญเป็นกระบวนการเน้นองค์ประกอบที่สำคัญของแนวคิดหรือภาระงาน ยกตัวอย่าง เช่น ครูอาจอธิบายให้นักเรียนตัวเล็ก ๆ ว่า สัตว์ที่เราเรียกว่าสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมทุกตัวจะมีขนเป็นเส้น หรือการสอนนักเรียนถึงวิธีที่จะปรับจุดโฟกัสของกล้องจุลทรรศน์นั้น ควรชี้แจงว่ามันมีความสำคัญที่ต้องเริ่มต้นด้วยเลนส์ที่มีกำลังขยายต่ำสุด เป็นต้น

6. Using Visual Tools คือ การใช้เครื่องมือที่ช่วยให้สามารถมองเห็นได้เป็นกระบวนการ ช่วยให้นักเรียนเข้าใจความคิดของตนเองเกี่ยวกับกระบวนการ แนวคิด หรือชิ้นงาน (Hyerle, 1996 อ้างถึงใน Joseph S. Krajcik, 2003) การใช้เครื่องมือประเภทนี้จะทำให้นักเรียนเข้าใจเรื่องมีลักษณะ เป็นนามธรรม มีความเป็นรูปธรรมมากขึ้น ซึ่งเครื่องมือเหล่านี้ จะออกแบบมาเพื่อช่วยให้นักเรียน เข้าใจโมโนทัศน์และเข้าใจชิ้นงานที่กำลังทำ เช่น ครูอาจใช้แผนภาพเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่าง เพื่อแสดงให้นักเรียนเห็นถึงความสัมพันธ์ของลักษณะของวัตถุ สองอย่าง เป็นต้น

จากการที่ได้ศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลเกี่ยวกับเทคนิคของการเสริมต่อการเรียนรู้ ผู้วิจัยจึงได้มีการเลือกใช้เทคนิคของการเสริมต่อการเรียนรู้ที่สอดคล้องและเหมาะสมมาใช้ในการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่สอดคล้องกับ เนื้อหาการเรียนและช่วงวัยแห่งการเรียนรู้ของนักเรียน แล้วนำมาปรับประยุกต์ให้สอดคล้องกับ ขั้นตอนของแบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานที่ใช้ในการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อให้เกิดความมีประสิทธิภาพในการเรียนการสอนมากขึ้น โดยเทคนิคของการเสริมต่อการเรียนรู้ที่ได้เลือกนำมาใช้ พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ นั้น ได้แก่

1. การใช้คำถามกระตุ้นคิดเพื่อให้นักเรียนดึงความรู้พื้นฐานที่มีอยู่เดิมในการเขียนสื่อสาร
2. การให้คำอธิบายความรู้ในการเขียนสื่อสารของครูและเพื่อน
3. การควบคุมปัญหาหรือความคับข้องใจที่ไม่ให้นักเรียนรู้สึกวิตกกังวลจากความผิดพลาดในการตีความ
4. การสอนหรือการฝึกให้นักเรียนพัฒนาความรู้และทักษะผ่านการให้คำแนะนำของผู้สอน
5. การสาธิตเพื่อเป็นตัวอย่างแสดงแนวทางการแก้ปัญหาที่นักเรียนเผชิญอยู่
6. การใช้คำถามเพื่อหาแนวทางในการไปสู่เป้าหมายระหว่างดำเนินกิจกรรม และการใช้คำถามแบบโครงสร้างกระบวนการ เช่น เสนอคำถามในรูปแบบใบกิจกรรม
7. การลดงานให้เป็นงานย่อย ๆ ที่ไม่ซับซ้อน ลดขนาดของงานลงในระยะที่ทำได้
8. การสร้างแรงจูงใจอย่างต่อเนื่องในการดึงความสนใจให้ผู้เรียนคงอยู่อย่างสม่ำเสมอ
9. การใช้การจัดระบบแผนผังความคิดในการสรุปความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเขียนสื่อสาร
10. การให้คำแนะนำที่ช่วยให้นักเรียนเห็นกระบวนการหรือแนวคิดสำคัญในการเขียนสื่อสารอย่างเป็นระบบ
11. การชี้จุดสำคัญที่การดำเนินกิจกรรมไปถูกทางแล้ว

จากรายละเอียดข้อมูลดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นนี้ สามารถสรุปได้ว่า เทคนิคของการเสริมต่อการเรียนรู้ที่หลากหลายนั้น ล้วนมีความสำคัญต่อการที่จะนำมาช่วยในการเสริมศักยภาพในการเรียนรู้

ให้แก่เด็กเรียนได้มากขึ้น โดยขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายที่จะช่วยพัฒนาการเรียนรู้ในเรื่องต่าง ๆ ที่จะให้เกิดกับนักเรียน ซึ่งในแต่ละเทคนิคของการเสริมต่อการเรียนรู้จะมุ่งเน้นไปสู่การปฏิบัติกิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ และเป็นส่วนสำคัญที่นำมาใช้ในกระบวนการในการช่วยเหลือให้นักเรียนมีพัฒนาการจากการเรียนรู้ที่ต่ำกว่า Zone of proximal development อาจไม่สามารถเรียนรู้ด้วยตนเองได้ ไปสู่พัฒนาการการเรียนรู้ในระดับที่สูงขึ้นได้ การนำเทคนิคที่หลากหลายของการเสริมต่อการเรียนรู้มาใช้จึงช่วยยกระดับผลลัพธ์ในการเรียนรู้หรือเสริมสร้างพัฒนาการในการเรียนรู้ของนักเรียนได้มาก หากนักเรียนได้รับเทคนิคการเสริมต่อการเรียนรู้ที่สอดคล้องและเหมาะสมกับกระบวนการในการพัฒนา ก็จะทำให้เด็กเรียนมีพัฒนาการการเรียนรู้ที่ดีขึ้นและแตกต่างไปจากพัฒนาการที่มีอยู่เดิม

ในการศึกษาค้นคว้าอิสระนี้ ผู้วิจัยจึงเลือกใช้วิธีการเสริมต่อการเรียนรู้แบบการสาธิต การแก้ปัญหา การอธิบายหรือแนะนำทางการปฏิบัติแก่นักเรียน การควบคุมปัญหาและอุปสรรค การทำงานอย่างง่าย การให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติอย่างอิสระในสถานการณ์ใหม่ การสะท้อนความคิด หรือให้ผลย้อนกลับ การให้ความช่วยเหลือและลดความซับซ้อนของงานลง รวมถึงการรักษาการมีส่วนร่วมในกิจกรรมให้คงอยู่ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญมาก ทำให้ผู้เลือกใช้วิธีการเสริมต่อการเรียนรู้เหล่านี้มาปรับประยุกต์ใช้ในกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นในลำดับต่อไป

3. แนวทางการออกแบบการเสริมต่อการเรียนรู้

ในการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางการออกแบบการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อให้เข้าใจแนวทางการออกแบบการเสริมต่อการเรียนรู้มากขึ้นนั้น ได้มีผู้รู้หรือนักการศึกษาจำนวนมากได้นำเสนอข้อมูลที่เป็นความรู้ที่น่าสนใจและนำมาประยุกต์ใช้ในการพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนในห้องเรียนของตนเองได้ ดังนี้

Larkin (2001, p. 58 – 60) ได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนแบบการเสริมต่อการเรียนรู้และสรุปองค์ประกอบที่จำเป็นในการเรียนการสอนแบบช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ไว้ 8 องค์ประกอบ ดังนี้

1. ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับหลักสูตร ผู้สอนต้องพิจารณาเป้าหมายของหลักสูตรและความต้องการของนักเรียนเพื่อเลือกงานที่เหมาะสม
2. ตั้งเป้าหมายร่วมกัน นักเรียนจะมีแรงจูงใจและใส่ใจในกระบวนการเรียนมากขึ้นเมื่อผู้สอนมีการวางแผนเป้าหมายการเรียนร่วมกับนักเรียน
3. วินิจฉัยความต้องการและความเข้าใจของนักเรียน ผู้สอนต้องมีความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาและวัตถุประสงค์เกี่ยวกับผู้เรียน เช่น ความรู้พื้นฐานและความเข้าใจที่ไม่ถูกต้องของนักเรียน

4. จัดการสนับสนุนที่เหมาะสมสำหรับนักเรียน ซึ่งความช่วยเหลือเหล่านี้ รวมถึงการชี้แนะหรือการชี้แนะ การตั้งคำถาม การเป็นตัวอย่าง การโต้ตอบ ผู้สอนจะต้องใช้สิ่งเหล่านี้เมื่อจำเป็น และปรับให้เหมาะสมกับความต้องการของนักเรียน รวมทั้งกระตุ้นให้นักเรียนไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ

5. ดำรงความต้องการบรรลุเป้าหมาย ผู้สอนอาจตั้งคำถามหรือคำอธิบาย ชมเชยและให้กำลังใจเพื่อช่วยให้นักเรียนยังคงไปตามเป้าหมาย

6. ให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อช่วยให้นักเรียนตรวจสอบความก้าวหน้าของตนเอง ผู้สอนอาจจะสรุปความก้าวหน้าของนักเรียนและจัดทำเป็นบันทึกพฤติกรรมที่แสดงความสำเร็จของนักเรียน

7. ควบคุมความผิดพลาดและการเสี่ยง ผู้สอนอาจสร้างสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ที่นักเรียนรู้สึกสบายใจที่จะเรียนรู้โดยกระตุ้นให้นักเรียนลองทางเลือกต่าง ๆ

8. ช่วยให้นักเรียนเรียนด้วยตนเองและมีการนำไปใช้ในบริบทอื่น ๆ ซึ่งหมายถึงการที่ผู้สอนช่วยให้นักเรียนพึ่งพิงผู้สอนน้อยลงในการเริ่มต้น หรือการทำงานให้เสร็จสมบูรณ์

นอกจากนี้ Larkin (2001, p.132 – 134) ได้สัมภาษณ์และสังเกตครูผู้สอนที่ใช้การจัดการเรียนรู้แบบการเสริมต่อการเรียนรู้ในการช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเองมากขึ้น พบว่า ตามปกติแล้ว ผู้สอนจะใช้องค์ประกอบที่สำคัญทั้ง 8 องค์ประกอบ ดังที่กล่าวมาแล้วในการเรียนการสอน และพบว่า ผู้สอนยังมีแนวทางในการสอนแบบการเสริมต่อการเรียนรู้ที่น่าสนใจอีกแนวทางหนึ่ง ได้แก่

1. การเริ่มต้นเรียนที่สิ่งทีนักเรียนสามารถทำได้ เนื่องจากผู้เรียนต้องการที่จะทราบถึงความสามารถของตน และมีความรู้สึกที่ดีเกี่ยวกับงานซึ่งสามารถทำได้เอง โดยมีการช่วยเหลือเพียงเล็กน้อยหรือไม่ต้องช่วยเหลือเลย

2. ช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จโดยเร็ว แม้ว่านักเรียนจะต้องการงานที่ท้าทายในการเรียนรู้แต่ความคับข้องใจและความล้มเหลวซ้ำแล้วซ้ำอีกอาจเกิดได้ถ้านักเรียนไม่ประสบความสำเร็จในการทำงานบ่อย ๆ

3. ช่วยให้นักเรียนเป็นเหมือนบุคคลอื่น ๆ นักเรียนจะต้องเหมือนและได้รับการยอมรับจากเพื่อน การให้โอกาสและการสนับสนุนอาจทำให้นักเรียนทำงานหนักมากขึ้นเพื่อที่จะมีความสามารถใกล้เคียงกับเพื่อน

4. รู้เวลาที่จะหยุดการช่วยเหลือ การฝึกปฏิบัติมีความสำคัญในการจำและการประยุกต์ใช้ความรู้ของนักเรียน แต่การฝึกปฏิบัติมากเกินไป อาจเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ เมื่อผู้เรียนแสดงให้เห็นว่าสามารถทำงานได้แล้ว ควรหยุดการเสริมต่อการเรียนรู้

5. ช่วยให้นักเรียนสามารถเรียนได้ด้วยตนเอง ผู้สอนจำเป็นต้องใส่ใจในสิ่งที่แสดงให้เห็นว่านักเรียนต้องการความช่วยเหลือกับผู้สอนมากหรือน้อยเพียงใด การเสริมต่อการเรียนรู้ควรมี

การลดลงอย่างค่อยเป็นค่อยไป เมื่อนักเรียนเริ่มแสดงถึงความเชี่ยวชาญและหยุดการเสริมต่อการเรียนรู้เมื่อนักเรียนสามารถทำงานได้ด้วยตนเอง

สุรางค์ โค้วตระกูล (2559) ได้เสนอหลักการพื้นฐานในการออกแบบการสอนตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ของ ไวก็อตสกี ดังนี้

1. นักเรียนเป็นผู้ที่ลงมือกระทำ (Active) และจะต้องมีส่วนในการเรียนรู้
2. การเรียนรู้ทุกชนิด เกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์
3. นักเรียนจะสามารถเรียนรู้ได้ดีและมากขึ้นถ้าหากมีคนช่วย

4. นักเรียนทุกคนจะมี “Zone of Proximal Development” บางคนอยู่เหนือ บางคนอยู่ระหว่าง และบางคนอยู่ต่ำ การช่วยเหลือจะช่วยทุกคนให้เกิดการเรียนรู้ตามศักยภาพของตนเอง การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและนักเรียนจึงสำคัญมากโดยเฉพาะนักเรียนที่อยู่ต่ำกว่า Zone of Proximal Development

นอกจากนี้ ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2557, น. 114 – 117) ยังได้กล่าวถึงแนวทางการเสริมต่อการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพ ดังต่อไปนี้

1. ควรคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียน

พื้นที่รอยต่อพัฒนาการแสดงให้เห็นถึงขีดจำกัดของพัฒนาการของเด็ก ณ ช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง เราไม่สามารถสอนเด็ก ๆ ได้ตลอดเวลา หรือเราไม่สามารถสอนทักษะหรือพฤติกรรมให้แก่เด็ก ๆ เกินกว่า พื้นที่รอยต่อพัฒนาการของพวกเขาได้ เช่น เราไม่อาจจะสอนให้เด็กทารกยืนด้วยมือบนคานทรงตัว (Balance Beam) ได้ เพราะทักษะนั้นอยู่นอกห่างไกลจากระดับพัฒนาการที่แท้จริงของเขา หากทักษะนั้นอยู่ภายนอกพื้นที่รอยต่อพัฒนาการ ไวก็อตสกีได้บันทึกไว้ว่า โดยทั่วไปเด็ก ๆ จะเพิกเฉยไม่เอาใจใส่ หรือใช้ทักษะ กลวิธี รวมทั้งใช้ข้อมูลที่ไม่ถูกต้อง ดังนั้น ในแต่ละครั้งที่จัดการเรียนรู้ให้แก่ นักเรียน ควรจะมีการตั้งจุดมุ่งหมายของการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับศักยภาพของผู้เรียน และสามารถคาดการณ์ได้ว่าเมื่อนักเรียนได้ผ่านกระบวนการเรียนรู้ จะมีความเจริญงอกงามทางสติปัญญาใหม่ ๆ อย่างไม่รู้จะเกิดขึ้นกับเขาบ้าง เพื่อให้ นักเรียนสามารถก้าวขึ้นไปสู่ขีดสูงสุดตามพัฒนาการที่เขาสามารถจะเป็นไปได้

2. การให้ความช่วยเหลือควรมีความเหมาะสม

การช่วยเหลือผู้เรียนที่มากเกินไปอาจส่งผลทำให้นักเรียนลดระดับความพยายามที่จะบรรลุเป้าหมายในการเรียนรู้และลดระดับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองลง (Self – directed Learning) การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเป็นการที่นักเรียนมีความคิดริเริ่มในการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยการวางแผน กำหนดแผนการเรียนและแหล่งทรัพยากรการเรียนรู้ สร้างกลวิธีในการเรียนรู้และประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยตนเอง แต่ถ้าช่วยเหลือนักเรียนน้อยเกินไปอาจทำให้นักเรียนไม่มี

ความสามารถเพียงพอที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ นำไปสู่ความวิตกกังวล ความคับข้องใจ และในที่สุดก็จะสูญเสียแรงจูงใจในการเรียนรู้

สิ่งสำคัญของการจัดการเสริมต่อการเรียนรู้ คือ การช่วยเหลือนักเรียนต้องมีเป้าหมายให้นักเรียนสามารถช่วยเหลือตนเองได้ เมื่อความสามารถของนักเรียนมีเพิ่มมากขึ้น ไม่ใช่ต้องคอยช่วยเหลือหรือต้องช่วยพยุงนักเรียนตลอด เพราะในที่สุดนักเรียนต้องสามารถทำงานให้เสร็จสมบูรณ์ หรือมีความรอบรู้ในสิ่งต่าง ๆ ได้ด้วยตัวของตัวเอง นั่นคือ เมื่อความรู้ความสามารถของนักเรียนมีเพิ่มมากขึ้น ผู้สอนจะต้องค่อย ๆ ลดการให้ความช่วยเหลือลงทีละน้อย ดังนั้น เมื่อใช้กลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ ผู้สอนควรตระหนักว่า เป้าหมายที่แท้จริงก็เพื่อให้นักเรียนมีอิสระในการเรียนรู้และสามารถกำกับตนเอง (Self Regulating) ในการเรียนรู้และการแก้ปัญหาด้วยตนเองได้ในที่สุด

3. กิจกรรมและงานที่จัดเตรียมไว้ต้องท้าทายนักเรียน

กิจกรรมหรืองานที่จัดเตรียมไว้ให้นักเรียนต้องท้าทาย จูงใจ หรือทำให้นักเรียนมีความสนใจ เพื่อให้นักเรียนมีความสุขสนุกสนานทำงานหรือกิจกรรมนั้น แต่งานหรือกิจกรรมต้องไม่ยากหรือซับซ้อนมากเกินไปกว่าศักยภาพของนักเรียนที่จะสามารถจัดการหรือทำให้ประสบความสำเร็จได้ (Bransford, Brown & Cocking, 2000) ดังนั้น ในงานที่ค่อนข้างยากจะต้องมีแบบอย่าง (Model) หรือมีการกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังของแต่ละกิจกรรมการเรียนรู้ไว้อย่างชัดเจน เพื่อให้นักเรียนทำงานหรือกิจกรรมที่มอบหมายได้อย่างถูกต้อง

4. ลำดับขั้นตอนและทิศทางมีความถูกต้องและชัดเจน

ต้องจัดลำดับขั้นตอนในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกต้อง โดยมุ่งเน้นไปที่การบรรลุผลตามเป้าหมายที่ตั้งไว้เป็นหลัก การเรียนการสอนต้องมีทิศทางที่ชัดเจนและลดความสับสนของนักเรียน โดยผู้สอนต้องคาดการณ์ล่วงหน้าได้ว่า จะมีปัญหาอะไรที่นักเรียนจะเผชิญบ้าง และจะพัฒนาการสอนไปที่ละขั้น ๆ ได้อย่างไร จึงจะสามารถอธิบายให้นักเรียนเข้าใจได้ เมื่อเขาต้องพบกับสถานการณ์ที่คาดการณ์ไว้นั้น

5. วัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่ชัดเจน

การกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ต้องชัดเจน เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจว่าทำไมต้องทำงานหรือกิจกรรมการเรียนรู้นั้น และทำไมสิ่งที่เรียนรู้อจึงมีความสำคัญ ผู้สอนต้องสามารถชี้ให้เห็นนับตั้งแต่เริ่มต้นกิจกรรมการเรียนรู้ว่า ความแตกต่างระหว่างสิ่งที่นักเรียนกำลังทำหรือเรียนรู้กับวิธีการแก้ปัญหาหรือการกระทำที่เป็นมาตรฐานหรือที่พึงประสงค์นั้นเป็นเช่นไร รวมทั้งมีการอธิบายให้นักเรียนเข้าใจถึงมาตรฐานความเป็นเลิศในการเรียนรู้ที่ตั้งไว้ด้วย

6. เนื้อหาสาระเหมาะสมกับนักเรียน

ผู้สอนต้องตรวจสอบเนื้อหาที่จะให้เด็กเรียนรู้ เพื่อกำหนดขอบเขตและปรับปรุงบทเรียนให้มีความเหมาะสมกับนักเรียน ขจัดอุปสรรคต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้น ลดความไม่แน่นอน ความงุนงงสงสัย และความไม่พอใจในเนื้อหาสาระของนักเรียน เพื่อให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพสูงสุด

7. มีแหล่งเรียนรู้ที่สะดวกและหลากหลาย

ผู้สอนต้องชี้แจงให้นักเรียนได้รู้เกี่ยวกับแหล่งการเรียนรู้ที่มีคุณค่า ที่จะช่วยลดความสับสน ความคับข้องใจ ลดความเสี่ยง และช่วยลดเวลาให้แก่แก่นักเรียน เพื่อให้นักเรียนได้ตัดสินใจที่จะใช้ประโยชน์จากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลายและมีความสะดวกในการเรียนรู้ จะทำให้นักเรียนได้ใช้เวลาไม่มากนักในการค้นหาทรัพยากรที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ แต่ได้ใช้เวลาส่วนใหญ่ในการเรียนรู้และค้นพบความรู้ ผลลัพธ์จากการมีแหล่งเรียนรู้ที่มีคุณค่าและหลากหลาย จึงทำให้นักเรียนมีการเรียนรู้ที่รวดเร็วมากขึ้น

8. ดูแลเอาใจใส่นักเรียน

ผู้สอนต้องดูแลเอาใจใส่นักเรียนให้ตั้งใจทำงานที่มอบหมายในการเรียนรู้ แม้นักเรียนสามารถตัดสินใจด้วยตนเองได้ว่าจะเรียนรู้ไปในทิศทางไหนหรือมีสิ่งใดที่จะต้องเรียนรู้บ้าง แต่นักเรียนไม่สามารถที่จะออกนอกกลุ่มนอกทางได้ เพราะจะต้องทำงานที่ได้กำหนดไว้แล้ว

9. ส่งเสริมให้มีการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมใจ

ในบริบทของการเสริมต่อการเรียนรู้ในห้องเรียน กิจกรรมการเรียนการสอนที่ผู้สอนจัดให้นักเรียน จะยากเกินกว่าระดับพัฒนาการทางสติปัญญาที่แท้จริงของนักเรียน สามารถแก้ปัญหาให้สำเร็จลงได้ตามลำพัง และต้องมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นจึงจะแก้ปัญหาได้ ดังนั้น ครูอาจจะจัดให้มีการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมใจ (Cooperative Learning) โดยจัดบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมทางการเรียนรู้ให้นักเรียนได้มีการช่วยเหลือกันในการทำงานหรือการแก้ปัญหาเป็นกลุ่มย่อย (Small Group) โดยครูยังคงมีส่วนในการดูแลเอาใจใส่ ให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียน

10. ควรประเมินนักเรียนแบบพลวัต

การประเมินแบบพลวัต (Dynamic Assessment) เกิดขึ้นมาจากข้อจำกัดของการประเมินแบบเดิมที่ไม่มีความยืดหยุ่น ไร้อัตถกก็มีความคิดเห็นว่า การประเมินแบบเดิมไม่สามารถทำให้ทราบพัฒนาการที่แท้จริงของนักเรียน และไม่สามารถนำข้อมูลไปใช้ในการส่งเสริมพัฒนาการของนักเรียนได้อย่างเต็มที่ เพราะวิธีการแบบเดิมมุ่งเน้นการวัดความสามารถของนักเรียนที่ผ่านมาแล้วหรือเกิดขึ้นแล้ว ไม่ได้ประเมินพัฒนาการที่กำลังเกิดขึ้นในปัจจุบัน หรือพัฒนาการที่จะเกิดขึ้นในอนาคตซึ่งต่อเนื่องจากที่เป็นอยู่ การประเมินแบบพลวัตจะประเมินพัฒนาการที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง หลังจากที่ได้เรียนรู้จากการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างผู้สอนกับนักเรียน ทำให้ทราบความแตกต่างด้านความสามารถ หรือพัฒนาการที่เกิดขึ้นจากการจัดการเรียนการสอนที่เน้นปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียน

กับผู้สอน และนำไปใช้ในการกำหนดหรือปรับเปลี่ยนกิจกรรมการเรียนการสอน รวมทั้งงานจากการเรียนในบริบทต่าง ๆ เพื่อให้กระบวนการเรียนการสอนสามารถพัฒนานักเรียนได้อย่างสูงสุด

จากรายละเอียดข้อมูลดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นนี้ สามารถสรุปได้ว่า แนวทางการออกแบบการเสริมต่อการเรียนรู้มีมากมายที่ได้ศึกษาค้นคว้ามาจากผู้รู้หรือนักการศึกษาในหลาย ๆ ท่านที่ได้นำเสนอแนวทางการออกแบบการเสริมต่อการเรียนรู้ไว้อย่างชัดเจน โดยแนวทางในการออกแบบการเสริมต่อการเรียนรู้นั้นก็มีหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นการให้ความช่วยเหลือสนับสนุนนักเรียนในการเรียนรู้ที่เหมาะสม คำนึงถึงความแตกต่างของนักเรียนรายบุคคล การตั้งเป้าหมายในการที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ การร่วมมือร่วมใจในการเรียน การสร้างกิจกรรมและงานต่าง ๆ ที่ท้าทายนักเรียน เปิดโอกาสให้นักเรียนลงมือกระทำด้วยตนเอง การสร้างโอกาสในการเลือกให้นักเรียนได้วางแผนและตัดสินใจ ลำดับขั้นตอนในการช่วยเหลือให้นักเรียนให้ถูกต้องและชัดเจน มีการให้คำแนะนำปรึกษา แสดงเป็นตัวอย่างให้เห็นภาพมากขึ้น รวมถึงการลดความช่วยเหลือหากนักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้หรือสามารถปฏิบัติงานได้อย่างเข้าใจมากขึ้น ดังนั้น แนวทางการออกแบบการเสริมต่อการเรียนรู้จึงเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญที่จะช่วยวางเป้าหมายในการพัฒนานักเรียนให้ประสบผลสำเร็จจากพัฒนาการที่ยังเป็นไปไม่ได้สู่พัฒนาการในการเรียนรู้ของนักเรียนที่เป็นไปได้และได้รับการพัฒนาความรู้ที่เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพด้วย

กล่าวโดยสรุป ในการศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้ ผู้วิจัยได้มีการวิเคราะห์และออกแบบการเสริมต่อการเรียนรู้ โดยวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ที่ได้จากการวิเคราะห์ จะคำนึงถึงความน่าสนใจและเหมาะสมกับพฤติกรรมนักเรียนที่จะต้องได้รับความช่วยเหลือในการพัฒนาส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร เพื่อช่วยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจและให้ความร่วมมือที่จะแก้ปัญหาในการเขียนสื่อสารของตนเองให้มีประสิทธิภาพที่ดียิ่งขึ้น โดยนำวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ที่ผ่านการวิเคราะห์ที่สมบูรณ์นี้มาปรับประยุกต์ใช้ร่วมกับขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน 4 ขั้นตอน จึงเกิดเป็นกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ 4 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 ขั้นสร้างความท้าทายใหม่ในการเรียนรู้ วิธีการใช้เทคโนโลยีผ่านการเสริมต่อของครูและเพื่อน ขั้นที่ 2 ขั้นตีความเงื่อนไขใหม่และข้อมูลที่จัดทำโดยเทคโนโลยีผ่านการเสริมต่อของครูและเพื่อน ขั้นที่ 3 ขั้นพัฒนาความเข้าใจใหม่ผ่านการเสริมต่อของวิทยากรและเพื่อน และขั้นที่ 4 ขั้นสร้างองค์ความรู้ใหม่นำไปสู่การปฏิบัติผ่านการเสริมต่อของวิทยากรและเพื่อน เพื่อจะนำมาส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีพัฒนาการที่สูงยิ่งขึ้น

การเขียนสื่อสาร

1. ความหมายของการเขียนสื่อสาร

ในการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลเกี่ยวกับความหมายของการเขียนสื่อสารนั้น การเขียนเป็นทั้ง ศาสตร์และศิลป์ กล่าวคือ ต้องใช้ทั้งความรู้ ทักษะ กระบวนการ ประกอบกับการใช้ภาษาอย่าง สละสลวยถ่ายทอดความคิดจากผู้เขียนไปยังผู้อ่าน ซึ่งมีผู้รู้หรือนักวิชาการศึกษาหลายท่านได้ให้นิยาม ความหมายของการเขียนไว้ ผู้วิจัยจึงนำเสนอความหมายของการเขียนสื่อสารตามที่ได้ยกมา ดังต่อไปนี้

สุทธิ ชัตติยะ (2552, น. 33) ได้ให้ความหมายของการเขียนสื่อสารว่า การเขียนสื่อสาร หมายถึง การเขียนเพื่อติดต่อประสานงานกับบุคคลต่าง ๆ ในการปฏิบัติงานหรือ การส่งมอบอันเป็น การกิจหรือธุรกิจร่วมกัน ทั้งในวงการธุรกิจและวงราชการ โดยมีเป้าหมายสำคัญในลักษณะของ การรายงานต่าง ๆ การขอความช่วยเหลือและความอนุเคราะห์ เป็นต้น

ภาคภูมิ วรรณภา (2554, น. 39) ได้ให้ความหมายของการเขียนสื่อสารว่า การเขียน สื่อสาร หมายถึง การถ่ายทอดความรู้ ความคิด ทักษะ และอารมณ์ด้วยลายลักษณ์อักษร โดยมุ่งให้ ความรู้ ความเข้าใจ (สาร) เป็นสำคัญ การเขียนเพื่อการสื่อสารจะสัมฤทธิ์ผลได้ดีหากผู้เขียนมีความรู้ใน เรื่องของภาษากับการสื่อสาร

วรวรรธน์ ศรียาภัย (2557, น. 24) ได้ให้ความหมายของการเขียนสื่อสารว่า การเขียน สื่อสาร หมายถึง การแต่งหนังสือโดยใช้ตัวอักษรและสัญลักษณ์ถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก จินตนาการ และข่าวสาร จากผู้เขียนไปยังผู้อ่าน

จากความหมายของการเขียนสื่อสารดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นนี้ สามารถสรุปได้ว่า การเขียน สื่อสาร หมายถึง การสื่อสารในรูปแบบที่เป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้เขียนไปยังผู้อ่าน โดยผ่าน กระบวนการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ประสบการณ์ จินตนาการ อารมณ์ความรู้สึก อีกทั้งยังเป็นการบันทึกเรื่องราวต่าง ๆ ไว้เป็นหลักฐานด้วย

2. ความสำคัญของการเขียนสื่อสาร

ในการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลเกี่ยวกับความสำคัญของการเขียนสื่อสาร ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ศึกษา ค้นคว้าจากผู้รู้หรือนักการศึกษาที่ได้ให้ความรู้เกี่ยวกับความสำคัญของการเขียนสื่อสาร ซึ่ง ได้มีสะท้อนให้ถึงความสำคัญของการเขียนสื่อสารที่เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารเพื่อให้เกิด ความเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงได้รวบรวมมาพอสังเขปและนำเสนอรายละเอียดของข้อมูล ดังนี้

สุจริต เพียรชอบ (2540, น. 92) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนสื่อสารว่า ในบรรดา ทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะอันได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ทักษะการเขียนเป็น ทักษะการสื่อสารที่สลับซับซ้อนและยากที่สุด เพราะในการสื่อสารด้วยการเขียนนั้น ผู้เขียนจะต้องใช้ ความสามารถของตนเองสื่อความหมายโดยปราศจากความช่วยเหลือจากผู้อื่น เช่น คู่สนทนา เป็นต้น

เพราะก่อนที่จะลงมือเขียนนั้น ผู้เขียนจะต้องมีความรอบรู้ มีความคิด และสะสมประสบการณ์ต่าง ๆ ไว้มาก ซึ่งความรู้เหล่านั้นอาจได้มาจากแหล่งต่าง ๆ กัน เช่น อาจจะได้จากการฟัง การอ่าน การเสวนากับผู้รู้ การศึกษาค้นคว้า การท่องเที่ยว การวิจัย แล้วจึงกลั่นกรองความรู้ที่ได้รับมาแสดงออกเป็นลายลักษณ์อักษรที่สื่อความหมายและความคิดให้ประจักษ์

สิริวรรณ นันทจันทุล (2546, น. 11) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนสื่อสารว่า การเขียนเพื่อการสื่อสาร มีความสำคัญอย่างยิ่ง ประการแรก การเขียนเป็นทักษะหนึ่งที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารในการดำเนินชีวิตประจำวัน เช่น การเขียนบันทึกสั้น ๆ เขียนจดหมาย เป็นต้น ประการที่สอง การเขียนเป็นเครื่องมือบันทึกทรัพย์สินทางปัญญาของบรรพบุรุษส่งต่อไปยังอนุชนคนรุ่นหลัง เช่น ตำรานาน พงศาวดาร วรรณคดี เป็นต้น และประการที่สาม การเขียนเป็นอาชีพที่ทำรายได้ให้กับผู้ประกอบการเขียน เช่น นักเขียนบทละคร นักเขียน นวนิยาย เป็นต้น

วรวรรณ ศรียาภัย (2557, น. 24) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนสื่อสารไว้ 9 ประการ ซึ่งมีดังนี้

1. เป็นเครื่องแสดงออกของความรู้ ความคิด และความรู้สึกของมนุษย์
2. เป็นเครื่องมือสำคัญในการวัดความเจริญหรืออารยธรรมของมนุษย์ในแต่ละยุคแต่ละสมัย
3. เป็นเครื่องมือที่ใช้สำหรับสื่อสาร ทั้งเรื่องในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต
4. เป็นเครื่องมือที่ใช้สนองความปรารถนาของมนุษย์ เช่น ความรัก และความเข้าใจ
5. เป็นเครื่องมือสำคัญทางวัฒนธรรมที่ถ่ายทอดมรดกทางด้านสติปัญญาของมนุษย์
6. เป็นสื่อที่ช่วยแพร่กระจายความรู้ความคิดให้กว้างไกลและรวดเร็ว
7. เป็นสื่อกลางที่ให้ความรู้ ความคิด และความเพลิดเพลินแก่คนทุกเพศทุกวัย
8. เป็นบันทึกทางสังคมที่ให้คุณประโยชน์แก่คนรุ่นปัจจุบันและอนาคต
9. เป็นงานอาชีพที่สำคัญอย่างหนึ่งในปัจจุบัน

จากรายละเอียดข้อมูลดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นนี้ สามารถสรุปได้ว่า ความสำคัญของการเขียนสื่อสาร แสดงให้เห็นถึงความสำคัญได้อย่างชัดเจน แม้จะเป็นทักษะหนึ่งที่ผู้รู้หรือนักวิชาการศึกษาเห็นว่าเป็นทักษะที่ยากที่สุดในบรรดาทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยทักษะการเขียนมีความสำคัญมากมาย ไม่ว่าจะเป็นเครื่องมือที่แสดงออกถึงความรู้ ความคิดของผู้เขียน เป็นเครื่องมือวัดความเจริญของงานทางวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ เป็นเครื่องมือที่ช่วยแพร่กระจายความรู้ความคิดให้กว้างไกล เป็นสื่อกลางที่ให้ความรู้ความคิด และความเพลิดเพลินแก่คนทุกเพศทุกวัย ดังนั้น จะเห็นได้ว่า ทักษะการเขียนสื่อสารยังมีความสำคัญและจำเป็นอย่างมากที่จะใช้ในการถ่ายทอดความรู้ ความคิดของผู้เขียนไปยังผู้อ่าน เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันและเป็นไปตามความต้องการของผู้เขียนที่ถ่ายทอดมายังผู้อ่านได้เช่นเดียวกัน

3. จุดมุ่งหมายของการเขียนสื่อสาร

ในการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของการเขียนสื่อสาร ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าจากผู้รู้หรือนักการศึกษาที่ได้ให้ความรู้เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของการเขียนสื่อสาร อันจะเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้การเขียนสื่อสารของผู้เขียนสามารถเขียนได้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่ตั้งขึ้น ผู้วิจัยจึงได้รวบรวมมาพอสังเขปและนำเสนอรายละเอียดของข้อมูล ดังนี้

กระทรวงศึกษาธิการ (2551, น. 37 อ้างถึงใน พงศ์ผกา เดชโนนสังข์, 2562, น. 20) ได้สรุปจุดมุ่งหมายการสอนเขียนในประเด็นสาระการเรียนรู้การเขียน ดังนี้

1. เพื่อคัดลายมือหรือเขียนให้ถูกต้องตามลักษณะตัวอักษรให้เป็นระเบียบชัดเจนหรือเข้าใจง่าย
2. เพื่อเป็นการฝึกทักษะการเขียนให้พัฒนาองกามขึ้นตามวัย
3. เพื่อให้มีทักษะการเขียนสะกดคำถูกต้องตามอักขรวิธี เขียนวรรคตอนถูกต้อง และเขียนได้ถูกต้อง
4. เพื่อให้รู้จักเลือกภาษาเขียนที่ดี มีคุณภาพ เหมาะสมกับบุคคล และโอกาส
5. เพื่อให้สามารถรวบรวมและลำดับความคิด แล้วจัดบันทึกสรุปและย่อใจความเรื่องที่อ่านหรือฟังได้
6. เพื่อให้สามารถสังเกต จดจำ และเลือกเฟ้นถ้อยคำหรือสำนวนโวหารให้ถูกต้องตามหลักภาษาและเพื่อความหมายได้ตรงตามที่ต้องการ
7. เพื่อให้มีทักษะการเขียนประเภทต่าง ๆ และสามารถนำหลักการเขียนไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน
8. เพื่อเป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ด้วยการเขียนที่ตนเองสนใจและมีความถนัด
9. เพื่อให้เห็นความสำคัญและคุณค่าของการเขียนว่ามีประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพ การศึกษาหาความรู้ และอื่น ๆ

ดวงใจ ไทยอุบุญ (2556, น. 22) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการเขียนสื่อสารไว้ว่า การตั้งจุดมุ่งหมายในการเขียนสื่อสารนั้น ผู้เขียนจะกำหนดว่าตนต้องการเขียนเพื่ออะไร เป็นการช่วยให้การเขียนอยู่ในขอบเขตและง่ายต่อการเขียน ซึ่งมีหลายประเภท แต่ละประเภทจะมีกลวิธีการเขียนที่แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับเจตนาหรือความต้องการของผู้เขียนที่จะเสนอเรื่อง ประเภทใด อย่างไร โดยจุดมุ่งหมายของการเขียนสื่อสารในที่นี้ ได้แก่

1. เพื่อเล่าเรื่องจากประสบการณ์
2. เพื่อจัดบันทึกจากการฟังและการอ่าน
3. เพื่อโฆษณาหรือชักจูงใจ
4. เพื่อแสดงความคิดเห็น แนะนำสั่งสอน

5. เพื่อสร้างจินตนาการหรือให้เกิดความบันเทิง

วรวรรธน์ ศรียาภย์ (2557, น. 24) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการเขียนสื่อสารไว้ว่า ในการเขียนสื่อสารแต่ละครั้ง ผู้เขียนย่อมต้องตั้งจุดมุ่งหมายไว้ก่อนทั้งนั้น บางครั้งผู้เขียนกล่าวว่าตนเขียนโดยไม่ได้ตั้งจุดมุ่งหมายใด ๆ เลย แต่เขียนไปตามที่ประสงค์จะเขียน ลักษณะนี้ก็เรียกว่าตั้งจุดมุ่งหมายไว้เช่นกัน แต่ผู้เขียนไม่รู้ตัวว่า ตนเองได้ตั้งจุดมุ่งหมายไว้แล้ว หากมิได้ตั้งจุดมุ่งหมายไว้ งานเขียนนั้นต้องอ่านไม่รู้เรื่อง หรือไม่ได้ใจความใด ๆ โดยทั่ว ๆ ไป การเขียนเพื่อการสื่อสารลักษณะต่าง ๆ ผู้เขียนมีจุดมุ่งหมาย 7 ลักษณะ คือ เพื่อเล่าเรื่อง อธิบาย แสดงความคิดเห็น สร้างจินตนาการ โน้มน้าวใจ ล้อเลียนเสียดสี และเพื่อกิจธุระ โดยจะกล่าวนำเสนอตามลำดับ ดังนี้

1. การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง เป็นการนำเหตุการณ์หรือเรื่องราวที่เป็นลำดับอยู่แล้วมาถ่ายทอดเป็นข้อเขียน อาจเป็นเรื่องราวที่ผู้เขียนประสบเองหรือเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับบุคคลใดบุคคลหนึ่ง หรือเกิดขึ้นในสังคมโดยทั่วไป

2. การเขียนเพื่ออธิบาย เป็นการเขียนเพื่อชี้แจง อธิบาย เช่น อธิบายวิธีใช้ วิธีทำ ขั้นตอนการทำงาน โดยมีวัตถุประสงค์ให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจและปฏิบัติตามได้ เช่น อธิบายวิธีใช้เครื่องมือ ขั้นตอนการปรุงอาหาร ขั้นตอนการตอกกิ่งติดตาต้นไม้

3. การเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น เป็นการเขียนเพื่อวิเคราะห์ วิจารณ์ แนะนำ หรือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง อาจเป็นการแสดงความคิดเห็นอย่างเดียวหรืออาจมีข้อเสนอแนะประกอบด้วย โดยต้องคำนึงถึงพื้นฐานของข้อเท็จจริง อีกทั้งต้องมีหลักเกณฑ์และมีเหตุผล

4. การเขียนเพื่อสร้างจินตนาการ เป็นการเขียนที่ผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายที่จะทำให้ผู้อ่านมีอารมณ์คล้อยตามและเกิดจินตนาการเห็นภาพที่ผู้เขียนต้องการ

5. การเขียนเพื่อโน้มน้าวใจ เป็นการเขียนที่ผู้เขียนมีจุดประสงค์ที่จะชักจูง โน้มน้าวใจให้ผู้อ่านยอมรับในสิ่งที่ผู้เขียนเสนอ

6. การเขียนเพื่อล้อเลียนเสียดสี เป็นการเขียนที่ผู้เขียนมีจุดประสงค์ที่จะตำหนิสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อาจเป็นบุคคล เหตุการณ์ หรือสถานการณ์ แต่เป็นการตำหนิอย่างนุ่มนวล ทำนองดีเพื่อก่อ

7. การเขียนเพื่อกิจธุระ เป็นการเขียนที่ผู้เขียนมีจุดประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง การเขียนชนิดนี้จะมีรูปแบบการเขียนและลักษณะการใช้ภาษาที่แตกต่างกันไปตามประเภทของงานเขียน เช่น การเขียนหนังสือราชการ การเขียนจดหมายธุรกิจ การเขียนรายงานการประชุม

จากรายละเอียดข้อมูลดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นนี้ สามารถสรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของการเขียนสื่อสารมีความหลากหลาย ซึ่งขึ้นอยู่กับเจตนาของผู้เขียนในการเขียนสื่อสารที่จะให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่ตนตั้งขึ้นเพื่อนำมาใช้ในการเขียนสื่อสาร โดยผู้เขียนจะต้องคำนึงถึงจุดมุ่งหมายเป็นหลัก เมื่อจะเขียนสื่อสารในแต่ละครั้ง เนื่องจากอาจทำให้ผู้อ่านไม่เข้าใจจุดมุ่งหมายใน

การเขียนสื่อสารหรือเกิดความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนได้ ซึ่งจุดมุ่งหมายการเขียนสื่อสารนั้นมีมากมาย เช่น การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง การเขียนเพื่ออธิบาย การเขียนเพื่อชักจูงใจ การเขียนเพื่อสร้างจินตนาการ เป็นต้น ดังนั้น จุดมุ่งหมายของการเขียนสื่อสาร จึงสำคัญเป็นอย่างมากและมีส่วนสำคัญที่จะสร้างความสนใจให้ผู้อ่านได้ตรงตามความต้องการที่จะอ่านหรือรับสารที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอ

4. องค์ประกอบความสามารถในการประเมินการเขียนสื่อสาร

ในการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลเกี่ยวกับองค์ประกอบความสามารถในการประเมินการเขียนสื่อสารนั้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าจากผู้รู้หรือนักการศึกษาที่ได้ให้ความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบความสามารถในการประเมินการเขียนสื่อสาร ซึ่งจะเป็แนวทางที่สำคัญในการที่จะใช้กำหนดองค์ประกอบความสามารถในการประเมินการเขียนสื่อสารของการวิจัยในครั้งนี้ เพื่อให้เกิดความครอบคลุมองค์ประกอบที่ใช้ประเมินการเขียนสื่อสารที่ดี ผู้วิจัยจึงได้รวบรวมองค์ประกอบความสามารถในการประเมินการเขียนสื่อสารมาพอสังเขปและนำเสนอรายละเอียดของข้อมูลที่ได้จากการศึกษา ดังนี้

Poteet (1995 อ้างถึงใน สิโรตมภ์ จุ้ยเปี่ยม, 2563, น. 35 - 36) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบประเมินความสามารถในการเขียนสื่อสารไว้ ดังนี้

1. ลายมือ (Handwriting) การเขียนตัวอักษร คำ ประโยคหรือข้อความอย่างถูกต้อง และสามารถอ่านได้ง่าย มีการเว้นวรรค รวมถึงเขียนถูกต้องตามวิธีการเขียน
2. การเขียนสะกดคำ (Spelling) การเขียนคำที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์
3. กลไกการเขียน (Mechanics) การใช้หลักไวยากรณ์ การใช้ตัวอักษรตัวใหญ่และตัวเล็ก การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้ตัวเลขในการเขียนได้ถูกต้อง
4. การใช้ (Usage) การเลือกรูปแบบของการเขียน ได้แก่ การใช้คำ วลี อนุประโยค ประโยค หรือย่อหน้าในการเขียนให้ตรงจุดประสงค์ของผู้เขียน
5. ใจความสำคัญ (Ideation) ความสามารถในการเขียนเพื่อการสื่อสารให้ตรงจุดประสงค์กับความต้องการของผู้เขียน โดยมีองค์ประกอบย่อย ได้แก่
 - (1) ความคล่องแคล่ว (Fluency) จำนวนคำที่ถูกเขียนตามเวลาตามเวลาที่กำหนด โดยจำนวนคำจะเพิ่มขึ้นตามช่วงอายุ
 - (2) ระดับวุฒิภาวะทางการเขียน (Maturity) ประกอบไปด้วย 4 ระดับ ได้แก่
 - ระดับที่ 1 การระบุชื่อ (Naming) เป็นการเขียนระบุชื่อของสิ่งของ หรือคน
 - ระดับที่ 2 การบรรยาย (Description) เป็นการเขียนบรรยายง่าย ๆ
 - ระดับที่ 3 การเขียนโครงเรื่อง (Plot) เป็นการเขียนสื่อสารที่มีจุดเริ่มต้น จุดกึ่งกลาง และจุดจบของเรื่อง

ระดับที่ 4 การเขียนเป็นประเด็น (Issue) เป็นการเขียนที่มีจุดประสงค์ในการเขียน และมีการแสดงความคิดเห็นของตนเองในการเขียนสื่อสาร

(3) การเลือกใช้คำ (Word Choice) เป็นการเลือกใช้คำให้ถูกต้องและสอดคล้องกับสถานการณ์

(4) รูปแบบ (Style) เป็นการเขียนสื่อสารที่เด็กมีการเรียงลำดับประโยคและจัดระบบข้อความของตนเอง ด้วยความเข้าใจที่มีต่อข้อความ รวมถึงความเกี่ยวข้องมีจุดประสงค์ในการเขียน

Isaacson (1996, อ้างถึงใน สิโรตมภ์ จุ้ยเปี่ยม, 2563, น. 35) ได้นำเสนอแนวทางในการประเมินความสามารถในการเขียน โดยกล่าวว่า ในการประเมินการเขียนให้บรรลุจุดประสงค์ตามหลักสูตร ควรจัดให้มีการประเมินการเขียนของเด็ก ซึ่งจำเป็นต้องคำนึงถึงองค์ประกอบของการเขียนสื่อสาร ดังนี้

1) ความคล่องแคล่ว (Fluency) การที่เด็กสามารถแปลความคิดของตนเองเป็นคำในภาษาเขียน โดยเด็กจะมีความชำนาญในการเขียนคำไปสู่ประโยค ซึ่งการเขียนประโยคจะมีความยาวมากขึ้นอย่างค่อยเป็นค่อยไป

2) เนื้อหา (Content) เป็นการเขียนที่เด็กสามารถจัดระบบเนื้อหาของข้อความ (Organization) เนื้อหาในข้อความมีความเกี่ยวข้อง (Cohesion) มีความถูกต้องในเชิงเนื้อหา (Accuracy) และมีความคิดริเริ่ม (Originality) ซึ่งหมายถึงความแปลกใหม่ของเนื้อหา

3) แบบแผนในการเขียน (Convention) เป็นการใช้การเขียนเพื่อการสื่อสาร ผลงานจำเป็นต้องถูกเขียนให้สามารถอ่านง่าย โดยการเขียนจะต้องมีถูกต้องเรื่องการสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้ตัวอักษรตัวใหญ่และตัวเล็ก การใช้หลักไวยากรณ์ และลายมือในการเขียนที่เหมาะสม

4) โครงสร้างทางไวยากรณ์ (Syntax) เป็นความสามารถในการเขียนสื่อสารของนักเรียนที่เริ่มเขียนจากการเขียนคำไปสู่การเขียนประโยค โดยการเขียนของเด็กจะมีทั้งหมด 5 ระดับ ได้แก่

1. ระดับที่ 1 กลุ่มคำหรือคำที่ถูกเขียนซึ่งยังไม่เป็นประโยค
2. ระดับที่ 2 ประโยคง่าย เขียนโดยใช้คำซ้ำ ๆ และมีรูปประโยคซ้ำ
3. ระดับที่ 3 ใช้ประโยคที่เข้าใจง่าย ในการเขียนอย่างหลากหลาย
4. ระดับที่ 4 การขยายประโยค การเขียนที่เติมคำวิเศษ ตัวเลข หรือใช้คำเชื่อม
5. ระดับที่ 5 การสร้างประโยคที่ซับซ้อน

5) คำศัพท์ (Vocabulary) เป็นการใช้อำนาจของเด็กในการเขียนของเด็ก โดยเด็กจะใช้คำที่มีถูกต้องตามความหมาย ใช้คำให้เหมาะกับสถานการณ์ เป็นคำตามระดับอายุ โดยมีการใช้อย่างหลากหลาย ไม่ใช่คำเดิมซ้ำ ๆ

Mercer and Pullen (2005, อ้างถึงใน สิโรตมภ์ จ้อยเปี่ยม, 2563, น. 34) ได้นำเสนอองค์ประกอบการประเมินความสามารถในการเขียน ประกอบไปด้วย 5 องค์ประกอบ ดังนี้

1. ความคล่อง (Fluency) คือ ปริมาณของผลผลิตทางคำพูด และจำนวนของคำที่ถูกเขียน
2. โครงสร้างทางไวยากรณ์ (Syntax) คือ การสร้างประโยค หรือการนำคำมารวมกัน เพื่อสร้างวลี อนุประโยค หรือประโยค
3. คำศัพท์ (Vocabulary) คือ ความคิดริเริ่ม หรืออรรถิภาวะของเด็กในการเลือกใช้คำ และเขียนคำที่ถูกใช้อย่างหลากหลาย
4. โครงสร้าง (Structure) คือ กลไกการเขียน ได้แก่ เครื่องหมายวรรคตอน การใช้ตัวอักษรตัวใหญ่ ตัวเล็ก และไวยากรณ์
5. เนื้อหา (Content) คือ ความถูกต้องของความคิด (Idea) ที่ถูกถ่ายทอดลงในงานเขียน และการจัดระบบเนื้อหา (Organization) ความเกี่ยวข้องของข้อความกับหัวเรื่อง การเรียงลำดับ รวมถึงการตระหนักถึงผู้อ่าน

ในการศึกษาค้นคว้าองค์ประกอบของการเขียนสื่อสารข้างต้น ผู้วิจัยได้มีการวิเคราะห์องค์ประกอบและรายละเอียดที่สำคัญในองค์ประกอบของการเขียนสื่อสารที่นำมาใช้ในการวิจัย เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนสื่อสาร ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในรูปแบบตาราง ดังตาราง 3 ที่กำหนดต่อไปนี้

ตาราง 3 โครงสร้างการออกแบบองค์ประกอบของการเขียนสื่อสารที่ใช้เป็นเครื่องมือวัดความสามารถในการเขียนสื่อสาร

องค์ประกอบของการเขียนสื่อสาร				
ที่	องค์ประกอบของ การเขียนสื่อสาร ตามแนวคิดของ Mercer and Pullen (2005)	องค์ประกอบของ การสื่อสารตาม แนวคิดของวัน เพ็ญ รอดพ่าย (2558)	องค์ประกอบของ การสื่อสารตาม แนวคิดของผู้วิจัย	รายละเอียดองค์ประกอบ ของการเขียนสื่อสาร
1	1. เนื้อหา (Content) คือ ความถูกต้องของ	1. เนื้อหาสาระ เขียนเนื้อเรื่องได้ ตรงประเด็น สาระ	1. เนื้อหาสาระ เขียนเล่าเรื่องได้ ตรงประเด็น	เขียนเล่าเรื่องได้ตรง ประเด็นตามชื่อเรื่องหรือ รูปภาพ มีการเชื่อมโยง

องค์ประกอบของการเขียนสื่อสาร			
องค์ประกอบของ ที่ การเขียนสื่อสาร ตามแนวคิดของ Mercer and Pullen (2005)	องค์ประกอบของ การสื่อสารตาม แนวคิดของวัน เพ็ญ รอดพ่าย (2558)	องค์ประกอบของ การสื่อสารตาม แนวคิดของผู้วิจัย	รายละเอียดองค์ประกอบ ของการเขียนสื่อสาร
ความคิด (Idea)	ครอบคลุม	เชื่อมโยงเนื้อหา	เนื้อหาสาระที่สอดคล้อง
การจัดระบบเนื้อหา	รายละเอียด	สาระสอดคล้อง	และครอบคลุมตาม
ความเกี่ยวข้องของ	สนับสนุน	ครอบคลุมประเด็น	ประเด็นที่กำหนดได้
ข้อความกับหัวเรื่อง	สมเหตุสมผล เน้น	มีการยกเหตุผล	ครบถ้วน มีการยกเหตุผล
การเรียงลำดับ	ข้อคิดที่สำคัญ	สนับสนุน เน้น	สนับสนุนความคิดได้
รวมถึงการตระหนัก ถึงผู้อ่าน		ข้อคิดที่สำคัญ	อย่างสมเหตุสมผล และมี การเน้นข้อคิดที่สำคัญใน การเขียนสื่อสาร
2 2. โครงสร้าง (Structure) คือ กลไกการเขียน ได้แก่ เครื่องหมาย วรรคตอน การใช้ ตัวอักษรตัวใหญ่ ตัวเล็ก และ ไวยากรณ์	2. ไวยากรณ์ มีการ ใช้รูปประโยค ซับซ้อน ไม่มี ข้อผิดพลาด ความสัมพันธ์ ระหว่างประโยค มี การเรียงลำดับใน ประโยค ใช้สรรพ นาม บุพบท และ คำเชื่อมได้ถูกต้อง	2. การลำดับเรื่อง เล่า เขียนเรียบเรียง เรื่องเล่าเป็นลำดับ แสดงกระบวนการ ในการลำดับเรื่อง มี ความสัมพันธ์ ต่อเนื่อง เข้าใจ ชัดเจน ไม่ซับซ้อน ไม่เขียนวกไปวนมา	มีการเขียนสื่อสารที่เรียบ เรียงเรื่องเล่าได้เป็นลำดับ แสดงถึงกระบวนการใน การลำดับเรื่องเล่าได้อย่าง มีชั้นเชิง มีความสัมพันธ์ ต่อเนื่องกัน อ่านแล้ว เข้าใจชัดเจน ไม่ซับซ้อน และไม่เขียนวกไปวนมา
3 3. โครงสร้างทาง ไวยากรณ์ (Syntax) คือ การ สร้างประโยค หรือ การนำคำมารวมกัน เพื่อสร้างวลี อนุ	3. การใช้สำนวน ภาษา เลือกใช้ สำนวนภาษา เหมาะสม สื่อ ความหมายได้ ชัดเจน เข้าใจง่าย	3. การใช้ภาษา เลือกใช้ถ้อยคำได้ เหมาะสม ใช้คำ ไพเราะ การเขียน เรียบเรียงเนื้อหา สละสลวย ไม่วกวน	เลือกใช้ถ้อยคำได้อย่าง เหมาะสม สำนวนภาษามี การเลือกใช้ได้ไพเราะ การเขียนเรียบเรียง เนื้อหามีความสละสลวย ไม่วกวน สื่อสาร

องค์ประกอบของการเขียนสื่อสาร			
องค์ประกอบของ ที่ การเขียนสื่อสาร ตามแนวคิดของ Mercer and Pullen (2005)	องค์ประกอบของ การสื่อสารตาม แนวคิดของวัน เพ็ญ รอดพ่าย (2558)	องค์ประกอบของ การสื่อสารตาม แนวคิดของผู้วิจัย	รายละเอียดองค์ประกอบ ของการเขียนสื่อสาร
ประโยชน์ หรือ ประโยชน์	ใช้คำถูกต้อง เหมาะสมตรงตาม ความหมาย	สื่อชัดเจน เข้าใจ ง่าย สื่อสาร ตรงไปตรงมา	ความหมายได้ชัดเจน เข้าใจง่าย สื่อสารอย่าง ตรงไปตรงมา ช่วยให้ผู้รับ สารเข้าใจสารที่ต้องการ สื่อได้ดี
4 4. คำศัพท์ (Vocabulary) คือ ความคิดริเริ่ม หรือ วุฒิภาวะของเด็กใน การเลือกใช้คำ และ เขียนคำที่ถูกใช้ อย่างหลากหลาย	4. กลไกการเขียน แบ่งย่อหน้าได้ เหมาะสม ไม่มี ข้อผิดพลาดในการ เขียนการเขียน ตัวสะกด ตัวการันต์ เครื่องหมายวรรค ตอน ลายมืออ่าน ง่าย งานเขียน สะอาด เป็น ระเบียบ	4. การเขียนสะกด คำ เขียนตามหลัก อักษรไทย เขียน ลายมือสม่ำเสมอ เขียนสะกดได้ ถูกต้อง ไม่มี ข้อผิดพลาดการ เขียนตัวสะกด ตัว การันต์ วางสระ วรรณยุกต์ถูก เว้น วรรคถูก ไม่ฉีกคำ	เขียนหนังสือตามหลักตัว อักษรไทย เขียนด้วย ลายมือสม่ำเสมอ อ่านง่าย มีการเขียนสะกดได้ ถูกต้องตามอักขรวิธี ไม่มี ข้อผิดพลาดทางการเขียน ตัวสะกด ตัวการันต์ วาง สระและวรรณยุกต์ได้ถูก ตำแหน่ง เว้นวรรคตอนได้ ถูกต้อง และไม่เขียนฉีกคำ
5 5. ความคล่อง (Fluency) คือ ปริมาณของผลผลิต ทางคำพูด และ จำนวนของคำที่ถูก เขียน	5. ความคิด สร้างสรรค์ เสนอ ความคิดแปลกใหม่ น่าสนใจ มีความคิด ริเริ่มของตัวเอง แสดงความคิดเห็น ความรู้สึกน่า ประทับใจ คิดได้	5. ความคิด สร้างสรรค์ นำเสนอ มุมมองความคิด แปลกใหม่ น่าสนใจ มีความคิดริเริ่มเป็น ของตัวเอง ถ่ายทอดความคิด อารมณ์ความรู้สึก	มีการนำเสนอมุมมอง ความคิดที่ความแปลก ใหม่และน่าสนใจ มี ความคิดริเริ่มเป็นของ ตัวเอง มีการถ่ายทอด ความคิด อารมณ์ ความรู้สึกในการเขียน สื่อสารได้นำประทับใจ

องค์ประกอบของการเขียนสื่อสาร			
องค์ประกอบของ	องค์ประกอบของ	องค์ประกอบของ	
ที่ การเขียนสื่อสาร	การสื่อสารตาม	การสื่อสารตาม	รายละเอียดองค์ประกอบ
ตามแนวคิดของ	แนวคิดของวัน	แนวคิดของผู้วิจัย	ของการเขียนสื่อสาร
Mercer and Pullen (2005)	เพ็ญ รอดพ่าย (2558)		
	หลากหลาย มี	ได้นำประทับใจ	เสริมสร้างจินตนาการให้
	จินตนาการสูง	เสริมสร้าง	ผู้รับสารได้อย่าง
		จินตนาการได้อย่าง	สร้างสรรค์
		สร้างสรรค์	

จากรายละเอียดข้อมูลดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นนี้ สามารถสรุปได้ว่า องค์ประกอบความสามารถในการประเมินการเขียนสื่อสาร เป็นองค์ประกอบที่สำคัญเป็นอย่างมากที่จะใช้ในการประเมินความสามารถในการเขียนสื่อสารของนักเรียน ซึ่งแต่ละองค์ประกอบความสามารถที่ใช้การประเมินจะมีความสำคัญที่แตกต่างกันออกไป ไม่ว่าจะเป็นความคล่องแคล่ว เนื้อหา การเลือกใช้คำ โครงสร้างทางไวยากรณ์ กลไกการเขียน หรือจะเป็นใจความสำคัญ ซึ่งทุกองค์ประกอบล้วนมีความสำคัญ และส่วนหนึ่งก็ขึ้นอยู่กับครูผู้สอนที่จะนำมาใช้ในการประเมินความสามารถในการเขียนสื่อสารของนักเรียนเพื่อให้เกิดความมีประสิทธิภาพ ดังนั้น องค์ประกอบความสามารถในการประเมินการเขียนสื่อสาร จึงเป็นสิ่งที่ครูผู้สอนต้องควรพิจารณาในการกำหนดสิ่งที่จะประเมินให้ดี เพื่อให้สอดคล้องและเหมาะสมกับพัฒนาการของนักเรียนตามวัยที่นักเรียนควรจะได้รับการเรียนรู้

5. กระบวนการเขียนสื่อสาร

ในการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการเขียนสื่อสารนั้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าจากผู้รู้หรือนักการศึกษาที่ได้ให้ความรู้เกี่ยวกับกระบวนการเขียนสื่อสาร ซึ่งจะทำการเขียนสื่อสารของนักเรียนเป็นไปอย่างมีกระบวนการ ผู้วิจัยจึงได้รวบรวมกระบวนการเขียนสื่อสารมาพอสังเขปและนำเสนอรายละเอียดของข้อมูลที่ได้จากการศึกษา ดังนี้

Stephen D. Krashen (1984 อ้างถึงใน สุจริต เพียรชอบ, 2540, น. 93) ได้รวบรวมผลการวิจัยเกี่ยวกับการเขียนภาษาแม่ สรุปได้ว่าผู้เขียนที่มีความสามารถใช้กระบวนการในการเขียนแตกต่างไปจากผู้เขียนที่ไม่มีความสามารถ ดังนี้

1. การวางแผน (planning) ผู้ที่เขียนเก่งใช้เวลาในการวางแผนมากกว่าพวกที่เขียนไม่เก่ง การวางแผนไม่จำเป็นต้องทำสังเขปข้อ (outlines) แต่เป็นการวางแผนเนื้อหาและการเรียบเรียงก่อนลงมือเขียน แผนของผู้ที่เขียนเก่งมีความคล่องตัว พร้อมทั้งจะเปลี่ยนแปลงในขณะที่เขียนได้

2. การตรวจสอบ (rescanning) ผู้ที่เขียนเก่งจะหยุดเขียนเสมอ ๆ แล้วกลับมาอ่านงานที่กำลังเขียนอยู่ การกระทำเช่นนี้จะช่วยให้ผู้เขียนได้เห็นภาพรวมของงานเขียนและสามารถปรับปรุงงานเขียนได้

3. การแก้ไข (revising) ผู้ที่เขียนเก่ง แก้ไขเก่งมากและเน้นที่เนื้อหาในขณะที่พวกเขียนไม่เก่งแม้แต่ภาษา ซึ่งผลที่เกิดขึ้นจะไม่ดีเท่าการแก้ไขเนื้อหา

ปรียา หิรัญประดิษฐ์ (2532, น. 69 – 70 อ้างถึงใน วันเพ็ญ รอดพ่าย, 2558, น. 41) ได้กล่าวโดยสรุปถึงกระบวนการเขียนสื่อสาร ดังนี้

1. รวบรวมความคิด การเขียนอะไรก็ต้องมีความรู้ ความคิดเกี่ยวกับเรื่องนั้น
2. เตรียมและจัดระเบียบความคิด การนำข้อมูลทั้งหลายมาจัดระเบียบเพื่อให้เกิดความต่อเนื่อง
3. ลงมือเขียน ขณะที่เขียนไปตามโครงเรื่องหรือเขียนไปตามที่คิด ผู้เขียนต้องพิจารณาพิเคราะห์ ทั้งในด้านสาระและการใช้ถ้อยคำภาษา
4. ตรวจสอบและปรับปรุง ในขณะที่เขียนต้องทบทวนเป็นระยะ ๆ เมื่อเขียนจบต้องอ่านอีกครั้งเพื่อปรับปรุงแก้ไข

จากรายละเอียดข้อมูลดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นนี้ สามารถสรุปได้ว่า กระบวนการเขียนสื่อสาร เป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้การเขียนสื่อสารมีการถ่ายทอดความรู้ ความคิด หรือความรู้สึกต่าง ๆ ได้อย่างมีกระบวนการ โดยเริ่มจากการวางแผนการเขียนสื่อสารเพื่อเตรียมรับการเปลี่ยนแปลงที่อาจจะเกิดขึ้นระหว่างปฏิบัติการเขียนสื่อสารได้ มีการเตรียมและจัดลำดับความคิด โดยตรวจสอบและปรับปรุงงานเขียนของตนเอง สามารถลงมือปฏิบัติการเขียนและแก้ไขงานเขียนสื่อสารให้เกิดความมีประสิทธิภาพขึ้นได้ ตลอดจนการได้แสดงความคิดในการเขียนสื่อสาร ก็จะต้องมีการตรวจสอบและปรับปรุงเสมอในระหว่างที่เขียนสื่อสารในเรื่องนั้น ๆ ดังนั้น จะเห็นได้ว่า การเขียนสื่อสาร เมื่อมีการเขียนที่เป็นไปตามกระบวนการ ก็มีโอกาสเป็นอย่างมากที่การเขียนสื่อสารจะส่งผลให้ผู้เขียนมีความสามารถในการเขียนสื่อสารที่ดีเพิ่มขึ้น

6. การวัดและประเมินผลการเขียนสื่อสาร

ในการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเขียนสื่อสาร ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าจากผู้รู้หรือนักการศึกษาที่ได้ให้ความรู้เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเขียนสื่อสาร อันเป็นแนวทางในการพิจารณาให้คะแนนตามเกณฑ์ของครูผู้สอนการเขียนสื่อสาร ให้แก่นักเรียน ซึ่งผู้วิจัยจึงได้รวบรวมมาพอสังเขปและนำเสนอรายละเอียดของข้อมูล ดังนี้

กระทรวงศึกษาธิการ (2546, น. 281 – 283 อ้างถึงใน พงศ์ผกา เดชโนนสังข์, 2562, น. 34) ได้กล่าวถึงการประเมินผลการเขียนสื่อสารไว้ ได้แก่ การเขียนเรียงความ นิทาน การเขียนเล่าเรื่อง เขียนเรื่องจากภาพ จดหมาย ย่อความ เป็นต้น พิจารณาจากเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

1. รูปแบบ หมายถึง ความถูกต้องตามลักษณะการเขียนเรียงความ ได้แก่ คำนำ เนื้อเรื่อง และสรุป คะแนนเต็ม 2 คะแนน

2. การใช้ภาษา หมายถึง ความถูกต้องเหมาะสมในเรื่องอักขรวิธี การใช้คำ สำนวนโวหารตรงความหมายและเหมาะสม การเขียนประโยคถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ การใช้คำเชื่อม ประโยคเชื่อมข้อความถูกต้อง ใช้ภาษาเข้าใจง่าย คะแนนเต็ม 3 คะแนน

3. เนื้อหา หมายถึง เนื้อหาสาระของเรื่อง สัมพันธ์กับชื่อเรื่องที่กำหนด มีประเด็นสำคัญชัดเจน มีสาระที่เป็นประโยชน์ การเรียงลำดับเนื้อหาได้เหมาะสมต่อเนื่อง เนื้อเรื่องน่าสนใจชวนติดตาม คะแนนเต็ม 3 คะแนน

4. นิสัยที่ดีในการเขียน หมายถึง ลักษณะของชิ้นงานโดยภาพรวม ความสะอาดเรียบร้อย ตัวหนังสือชัดเจน อ่านง่าย คะแนนเต็ม 2 คะแนน

บังอร สว่างวโรรส (2549, น. 50, อ้างถึงใน พงศ์ผกา เดชโนนสังข์, 2562, น. 34) ได้กล่าวถึงการวัดและประเมินผลการเขียนสื่อสารว่า ครูผู้สอนควรพิจารณาถึงความรู้ความเข้าใจ และความสามารถในเชิงสังเกตของนักเรียน ไม่ควรนำเอาความสามารถในการใช้ภาษาของนักเรียนเป็นเกณฑ์ในการพิจารณา เพราะการใช้ภาษาเขียนในระดับชั้นประถมศึกษายังเป็นเพียงทักษะพื้นฐาน หากพิถีพิถันด้านการใช้ภาษามากเกินไป อาจเป็นการสกัดกั้นการแสดงออกทางด้านการเขียนสื่อสารของนักเรียน แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าปล่อยให้ นักเรียนเขียนไปตามสามัญสำนึกเท่านั้น ครูผู้สอนยังต้องคำนึงถึงความถูกต้องตามหลักความรู้ที่เรียนมาด้วย สรุปถึงองค์ประกอบที่นำมาใช้พิจารณาเพื่อวัดและประเมินความสามารถในการเขียนสื่อสาร 5 ประการ ประกอบด้วย

1. เนื้อหา ได้แก่ ความคิดที่แสดงออกและความรู้ที่ผู้เขียนเสนอแก่ผู้อ่าน

2. วัตถุประสงค์ในการเขียน ได้แก่ งานเขียนนั้นจะต้องคำนึงถึงวัตถุประสงค์และผู้อ่านตลอดเวลา ซึ่งรวมถึงความสามารถในการจัดและลำดับเรื่องราวให้มีความต่อเนื่องกันด้วย

3. ไวยากรณ์ ได้แก่ ความสามารถในการเขียนประโยคที่ถูกต้อง

4. สติลาการเขียน ได้แก่ การเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวนโวหาร เพื่อให้เกิดลักษณะเฉพาะของผู้เขียน

5. กลไกการเขียน ได้แก่ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการสะกดตัวอักษรที่ถูกต้อง สำหรับการวัดผลประเมินผลทักษะการเขียนสื่อสาร วิธีที่ดีและตรงที่สุด คือ การใช้แบบทดสอบ ชนิดอัตนัย คือ ให้นักเรียนลงมือเขียนบรรยายจริง ๆ

วันเพ็ญ รอดพ่าย (2558, น. 49) ได้กล่าวถึงเกณฑ์การวัดและประเมินผลความสามารถในการเขียนสื่อสารว่า เกณฑ์การประเมินความสามารถในการสื่อสารด้านการเขียนนั้น ได้กำหนดตัวบ่งชี้และเกณฑ์ให้คะแนนแบบรูบริค โดยมีตัวบ่งชี้ที่ใช้ประเมิน ดังนี้

1. เนื้อหาสาระ
2. การใช้สำนวนภาษา
3. ไวยากรณ์
4. กลไกการเขียน
5. ความคิดสร้างสรรค์

จากเกณฑ์การประเมินดังที่ได้กล่าวมานั้น ได้กำหนดระดับการให้คะแนนความสามารถในการสื่อสารภาษาไทยด้านการเขียน มีดังนี้

- 1) 4 คะแนน หมายถึง นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสารภาษาไทยด้านการเขียนอยู่ในระดับดีมาก
- 2) 3 คะแนน หมายถึง นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสารภาษาไทยด้านการเขียนอยู่ในระดับดี
- 3) 2 คะแนน หมายถึง นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสารภาษาไทยด้านการเขียนอยู่ในระดับปานกลาง
- 4) 1 คะแนน หมายถึง นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสารภาษาไทยด้านการเขียนอยู่ในระดับไม่ผ่านเกณฑ์

จากการที่ได้ศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเขียนสื่อสาร ผู้วิจัยจึงได้มีการเลือกใช้กำหนดเกณฑ์การตรวจให้คะแนนการเขียนสื่อสารที่สอดคล้องและเหมาะสมมาใช้ในการพัฒนาส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่สอดคล้องกับการเขียนสื่อสารในรูปแบบต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการเขียนสื่อสารผ่านประสบการณ์ การเขียนสื่อสารตามจินตนาการ หรือการเขียนสื่อสารจากภาพ แล้วนำมาปรับประยุกต์ให้สอดคล้องและเหมาะสมกับการประเมินการเขียนสื่อสารที่สำคัญและเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาความสามารถในการเขียนสื่อสาร อีกทั้งเพื่อให้เกิดความมีประสิทธิภาพ ในการเขียนสื่อสารมากขึ้น โดยตัวบ่งชี้ที่กำหนดในเกณฑ์การตรวจให้คะแนนองค์ประกอบละ 4 คะแนน เพื่อวัดความสามารถในการเขียนสื่อสารของนักเรียนนั้น ได้แก่

1. เนื้อหาสาระ
2. การลำดับเรื่องเล่า
3. การใช้ภาษา
4. การเขียนสะกดคำ

5. ความคิดสร้างสรรค์

จากรายละเอียดข้อมูลดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นนี้ สามารถสรุปได้ว่า การวัดและประเมินผล การเขียนสื่อสาร เพื่อให้เกิดความครอบคลุมตามองค์ประกอบการเขียนสื่อสาร ครูผู้สอนจึงควรมี การพิจารณาองค์ประกอบที่ครอบคลุมการเขียนสื่อสารทุกด้านที่จะทำให้การเขียนสื่อสารเกิดความมี ประสิทธิภาพ ซึ่งได้แก่ เนื้อหาสาระ การลำดับเรื่องเล่า การใช้ภาษา การเขียนสะกดคำ และความคิด สร้างสรรค์ โดยทุกองค์ประกอบการเขียนสื่อสารดังกล่าวที่กำหนดเป็นตัวบ่งชี้ในเกณฑ์การตรวจให้ คะแนนนี้ ล้วนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่อการเขียนสื่อสารเป็นอย่างมาก ฉะนั้น ในการวัดและ ประเมินผลการเขียนสื่อสาร ครูผู้สอนจึงควรมีการวัดและประเมินผลด้วยความยุติธรรม ไม่เกิด ความลำเอียงในการให้คะแนน เพื่อเป็นการวัดความสามารถในการเขียนสื่อสารที่แสดงให้เห็นถึง ศักยภาพในการเขียนสื่อสารของนักเรียนได้อย่างแท้จริง

ความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้

1. ความหมายของความพึงพอใจ

ในการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลเกี่ยวกับความหมายของความพึงพอใจ ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าจากผู้รู้หรือนักการศึกษาที่ได้ให้ความรู้และอธิบายความหมายของความพึงพอใจ เพื่อนำไปสู่ การสร้างแบบประเมินความพึงพอใจในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ถูกต้องได้ จึงนำเสนอรายละเอียด ของข้อมูล ดังนี้

นริษา นราศรี (2544, น. 28 อ้างถึงใน ไฉไล เมืองพระฝาง, 2558, น. 73) ได้กล่าวถึง ความหมายของความพึงพอใจว่า เป็นความต้องการด้านร่างกาย มีความรุนแรงในตัวบุคคลในการร่วม กิจกรรมเพื่อตอบสนองความต้องการด้านร่างกายเป็นผลทำให้เกิดความพึงพอใจแล้วจะรู้สึกต้องการ ความมั่นคง ปลอดภัย แล้วบุคคลจะเกิดความผูกพันมากขึ้น เพื่อให้เป็นที่ยอมรับว่าตนเป็นส่วนหนึ่ง ของกลุ่ม

อุทัยพรรณ สุดใจ (2546, อ้างถึงใน ไฉไล เมืองพระฝาง, 2558, น. 73) ได้กล่าวโดยสรุป ถึงความหมายของความพึงพอใจว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ทศนะหรือระดับความพึงพอใจของบุคคล ต่อกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงประสิทธิภาพของกิจกรรมนั้น ๆ โดยเกิดจากพื้นฐานของ การรับรู้ ค่านิยม และประสบการณ์ที่แต่ละบุคคลได้รับ ระดับของความพึงพอใจจะเกิดขึ้น เมื่อกิจกรรมนั้น ๆ สามารถตอบสนองความต้องการแก่บุคคลนั้นได้

ชวลิต ชูกำแพง (2551, น. 107 อ้างถึงใน ไฉไล เมืองพระฝาง, 2558, น. 73) ได้กล่าว โดยสรุปถึงความหมายของความพึงพอใจว่า ความพึงพอใจ คือ ความสนใจ ชื่นชอบ และ เต็มใจใน การปฏิบัติกิจกรรมนั้น ๆ และพึงพอใจจนเกิดความสนุกสนานและเพลิดเพลิน ตัวอย่างเช่น ร้องรำ ทำเพลงร่วมกับคนอื่นด้วยความสนุกสนานพอใจ สนุกกับบทละคร วิทยุ โทรทัศน์ สนุกกับการสนทนา

เรื่องใดเรื่องหนึ่ง สนุกกับการเล่นเกมตัวเลข ฯลฯ การแสดงความสนุกสนานพอใจนั้น บางคนอาจจะแสดงออกมาให้เห็นได้อย่างเปิดเผย แต่บางคนอาจจะไม่แสดงให้เห็นอย่างเปิดเผยก็ได้ การประเมินด้านความพึงพอใจจึงต้องอาศัยความรอบคอบ

จากรายละเอียดข้อมูลดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นนี้ สามารถสรุปได้ว่า ความพึงพอใจเป็นผลรวมของการแสดงออกทางความรู้สึกที่มีความสนใจเป็นพิเศษหรือสนุกสนานพอใจต่อการปฏิบัติกิจกรรมหนึ่ง ๆ ของแต่ละบุคคลที่เกิดขึ้นกับบางสิ่งบางอย่าง ไม่ว่าจะเป็นวัตถุประสงค์ของคน สภาพแวดล้อม จึงล้วนส่งผลทำให้มีความสนใจ ใส่ใจกับสิ่งนั้น เมื่อนำมาใช้กับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ก็จะสามารถสังเกตความพึงพอใจของนักเรียนในการเรียนรู้ได้ แต่หากต้องการที่จะรับรู้การสะท้อนผลความพึงพอใจจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักเรียนนั้น ต้องมีแบบประเมินเพื่อที่จะได้ทราบถึงความพึงพอใจของนักเรียนได้ และที่สำคัญการประเมินด้านความพึงพอใจต้องอาศัยความรอบคอบด้วย เนื่องจากในบางคนอาจจะแสดงออกมาให้เห็นได้อย่างเปิดเผยหรือไม่เปิดเผยก็ได้

2. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับความพึงพอใจ

ในการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลเกี่ยวกับแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับความพึงพอใจนั้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าจากผู้รู้หรือนักการศึกษาที่ได้ให้ความรู้แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับความพึงพอใจ เพื่อนำไปสู่การสร้างแบบประเมินความพึงพอใจในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ถูกต้องได้ จึงนำเสนอรายละเอียดของข้อมูล ดังนี้

Scott (1970, p. 124 อ้างถึงใน บพิศ วังหนองเตียว, 2558, น. 61) ได้เสนอแนวคิดในเรื่องการจูงใจให้เกิดความพึงพอใจต่อการทำงานที่จะส่งผลในเชิงปฏิบัติ ดังนี้

1. งานควรมีส่วนสัมพันธ์กับความปรารถนาส่วนตัว งานนั้นจะมีความหมายต่อผู้ทำ
2. งานนั้นต้องมีการวางแผนและวัดผลสำเร็จได้ โดยใช้ระบบการทำงานและการควบคุมที่มีประสิทธิภาพ

3. เพื่อให้ได้ผลในการสร้างแรงจูงใจภายในเป็นเป้าหมายของงาน จะต้องมึลักษณะดังนี้

- 3.1 คนทำงานมีส่วนร่วมในการสร้างเป้าหมาย
- 3.2 ผู้ปฏิบัติได้รับทราบผลสำเร็จในการทำงานโดยตรง
- 3.3 งานนั้นสามารถทำให้สำเร็จได้

จากที่กล่าวมาจะเห็นว่า เมื่อนำแนวคิดนี้มาประยุกต์ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักเรียน นักเรียนจะมีส่วนเลือกเรียนตามความสนใจ และมีโอกาสร่วมกันตั้งจุดประสงค์หรือจุดมุ่งหมายในการทำกิจกรรม ได้เลือกวิธีการในการแสวงหาความรู้ด้วยวิธีที่นักเรียนถนัด และสามารถค้นหาคำตอบได้

Herzberg (1973, p. 113 – 115 อ้างถึงใน ศุภศิริ โสมาเกตู, 2544, น. 52) ได้ศึกษาทฤษฎีที่เป็นมูลเหตุทำให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน 2 ปัจจัย ได้แก่

1. ปัจจัยกระตุ้น (Motivation Factors) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวกับงาน ซึ่งมีผลก่อให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน เช่น ความสำเร็จของงาน ความรับผิดชอบ ความก้าวหน้าของตำแหน่ง
2. ปัจจัยค้ำจุน (Hygiene Factors) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมการทำงาน และมีหน้าที่ให้บุคคลเกิดความพึงพอใจในการทำงาน เช่น เงินเดือน โอกาสที่จะก้าวหน้าในอนาคต สถานะของอาชีพ สภาพการทำงาน เป็นต้น

Maslow (1970, p. 69 – 80 อ้างถึงใน บพิธ วัจนองเขียว, 2558, น. 61 - 62) ได้เสนอทฤษฎีลำดับขั้นของความต้องการ (Hierarchy of Needs) นับเป็นทฤษฎีหนึ่งที่ได้รับการยอมรับกันอย่างกว้างขวาง ซึ่งตั้งอยู่บนสมมติฐานที่ว่า มนุษย์เรามีความต้องการอยู่เสมอไม่มีที่สิ้นสุด เมื่อความต้องการได้รับการตอบสนองหรือพึงพอใจอย่างใดอย่างหนึ่ง ความต้องการสิ่งอื่น ๆ ก็จะเกิดขึ้นมาอีกตามความต้องการของคนเรา

1. ความต้องการด้านร่างกาย (Physiological Needs) เป็นความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ เน้นสิ่งจำเป็นในการดำรงชีวิต เช่น อาหาร ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ความต้องการพักผ่อน ความต้องการทางเพศ
2. ความต้องการปลอดภัย (Safety Needs) ความมั่นคงในชีวิตทั้งที่เป็นอยู่ในปัจจุบันและอนาคตความเจริญก้าวหน้าอบอุ่นใจ
3. ความต้องการทางสังคม (Social Needs) เป็นสมใจที่สำหรับทำให้เกิดพฤติกรรมต้องการให้สังคมยอมรับตนเองเข้าเป็นสมาชิก ความต้องการเป็นมิตร ความรักจากเพื่อนร่วมงาน
4. ความต้องการมีฐานะ (Esteem Needs) มีความอยากเด่นในสังคม มีชื่อเสียง อยากให้บุคคลยกย่องสรรเสริญตนเอง อยากมีความเป็นอิสระเสรีภาพ
5. ความต้องการที่จะประสบความสำเร็จในชีวิต (Self – Actualization Needs) เป็นความต้องการในระดับสูง อยากให้ตัวเองประสบความสำเร็จทุกอย่างในชีวิต ซึ่งเป็นไปได้ยาก

จากรายละเอียดข้อมูลดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นนี้ สามารถสรุปได้ว่า แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับความพึงพอใจ สะท้อนถึงการอาศัยการจูงใจหรือความต้องการของมนุษย์ที่จะทำให้บุคคลใดบุคคลหนึ่งเกิดความพึงพอใจ หากมองในมุมของการปฏิบัติงาน งานนั้นก็ต้องมีความหมายต่อผู้ปฏิบัติ เป็นเป้าหมายที่จะไปสู่ความสำเร็จ จึงจะทำให้บุคคลผู้ปฏิบัตินั้นเกิดความพึงพอใจได้ เมื่อนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักเรียน จะสะท้อนได้ว่า การให้รางวัล หรือผลตอบแทน คำชื่นชม ก็เป็นผลต่อความรู้สึกของนักเรียน ถ้านักเรียนสามารถทำภารกิจที่ได้รับมอบหมายจากการปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ให้สำเร็จได้ ก็จะทำให้ให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจ ความมั่นใจ และมีความรู้สึกพึงพอใจที่ได้รับจากการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้

3. การวัดความพึงพอใจ

ในการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลเกี่ยวกับการวัดความพึงพอใจนั้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าจากผู้รู้หรือนักการศึกษาที่ได้ให้ความรู้การวัดความพึงพอใจ เพื่อนำไปสู่การสร้างแบบประเมินความพึงพอใจในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ถูกต้องได้ จึงนำเสนอรายละเอียดของข้อมูล ดังนี้

บุญชม ศรีสะอาด (2545, น. 68 – 85, อ้างถึงใน พงศ์ผกา เดชโนนสังข์, 2562, น. 68) ได้กล่าวถึงการวัดความพึงพอใจว่า ความสัมพันธ์มาตรการวัดอาจทำได้โดยวิธีการ ดังนี้

1. ใช้แบบสอบถาม เป็นวิธีที่นิยมแพร่หลาย โดยขอรับรองให้ผู้ที่เราต้องการให้แสดงความคิดเห็นตอบลงในแบบฟอร์มที่กำหนดให้เลือก หรือตอบคำถามอิสระ คำถามจะถามถึงความพึงพอใจในด้านต่าง ๆ และสภาพอื่น ๆ เป็นต้น

2. การสัมภาษณ์ เป็นวิธีการวัดความพึงพอใจในการทำงานทางตรงได้ทางหนึ่ง เหมาะสำหรับกลุ่มตัวอย่างตั้งแต่วัยเด็กถึงวัยชรา เหมาะอย่างยิ่งสำหรับผู้อ่านหนังสือไม่ออกเขียนหนังสือไม่ได้หรือทำได้ช้า การสัมภาษณ์ทำได้ทั้งการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างและการสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง

3. การสังเกตการณ์ เป็นเทคนิควัดความพึงพอใจอย่างหนึ่ง ผู้สังเกตการณ์การใช้สายตา ฝ้าดูหรือศึกษามา เหตุการณ์ ปรากฏการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้เข้าใจธรรมชาติและความเกี่ยวข้องระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ ของเหตุการณ์ การสังเกตสามารถทำได้ทั้งแบบมีโครงสร้างและแบบไม่มีโครงสร้าง

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2546, น. 252 – 253) กล่าวถึงการวัดความพึงพอใจโดยสรุปว่าการวัดความพึงพอใจควรมีข้อตกลงเบื้องต้น ดังนี้

1. การศึกษาความพึงพอใจ เป็นการศึกษาระดับความคิดเห็น ความรู้สึกของบุคคล ที่จะไม่เปลี่ยนแปลงในช่วงเวลานั้น

2. ความพึงพอใจในสิ่งที่สามารถวัดหรือสังเกตได้โดยตรง การวัดความพึงพอใจจึงเป็นการวัดทางอ้อมจากแนวโน้มที่บุคคลแสดงออก

3. การศึกษาความพึงพอใจของบุคคล มิใช่แต่การศึกษาความพึงพอใจของบุคคลเท่านั้น แต่ต้องศึกษาความมากน้อย หรือความเข้มของเจตคตินั้นด้วย

จากรายละเอียดข้อมูลดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นนี้ สามารถสรุปได้ว่า การวัดความพึงพอใจเป็นการวัดที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์มาตรการวัด สามารถวัดได้โดยใช้แบบสอบถาม การสัมภาษณ์ หรือการสังเกตการณ์ก็ได้ เนื่องจากความพึงพอใจ เป็นการศึกษาค้นคว้าความคิดเห็น ความรู้สึกของ บุคคลใด บุคคลหนึ่ง หรือกลุ่มบุคคลที่เราต้องการที่จะทราบความรู้สึก ความพึงพอใจ ที่ได้ทำหรือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ผู้วิจัยจึงนำการวัดความพึงพอใจมาเป็นส่วนหนึ่งเพื่อใช้ในการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียน จากการที่ได้พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับ

แนวความคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

ณัฐวิวัฒน์ จันทรโท (2563) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค Jigsaw ร่วมกับเทคนิค Scaffolding เรื่อง สภาพแวดล้อมทางกายภาพของทวีปยุโรป ที่มีต่อความสามารถในการใช้เครื่องมือทางภูมิศาสตร์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคงทนในการเรียนรู้ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้เครื่องมือทางภูมิศาสตร์ เรื่อง ลักษณะทางกายภาพและสังคมของทวีปยุโรป ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค Jigsaw ร่วมกับเทคนิค Scaffolding กับเกณฑ์ร้อยละ 80 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง ลักษณะทางกายภาพและสังคมของทวีปยุโรป ก่อนและหลังเรียน และ 3) เพื่อศึกษาความคงทนในการเรียนรู้ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์ ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนมีความสามารถในการใช้เครื่องมือทางภูมิศาสตร์หลังเรียน สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 3) นักเรียนมีความคงทนในการเรียนรู้หลังเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์

เพียงขวัญ สีนาคม (2563) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อสร้างและศึกษาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามเกณฑ์ 75/75 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า 1) กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.59$, S.D. = 0.57) และกิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพเท่ากับ 75.74/77.22 2) ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการเสริมต่อการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สิโรตมภ์ จุ้ยเปี่ยม (2563) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าวิจัย เรื่อง ผลการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยโดยใช้กลยุทธ์การเขียนเชิงโต้ตอบและแนวสมดุลภาษาที่มีต่อความสามารถในการเขียนของ

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาผลการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยโดยใช้กลยุทธ์การเขียนเชิงโต้ตอบและแนวสมดุภาษาที่มีต่อความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการเขียนของกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยโดยใช้กลยุทธ์การเขียนเชิงโต้ตอบและแนวสมดุภาษากับค่าเฉลี่ยคะแนนของกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า 1) หลังการทดลองค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการเขียนของกลุ่มทดลองสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 2) หลังการทดลอง ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการเขียนของกลุ่มทดลองสูงกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการเขียนของกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พงศ์ผกา เดชโนนสังข์ (2562) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าวิจัย เรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบชิปปา ประกอบแบบฝึก ในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาการจัดกิจกรรมเรียนรู้เรื่องการเขียนสื่อสารภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบชิปปาประกอบแบบฝึกที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) ศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้รูปแบบชิปปา ประกอบแบบฝึกทักษะ 3) เปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 และ 4) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้รูปแบบชิปปา ประกอบแบบฝึก ผลการวิจัยพบว่า 1) การวิเคราะห์หาค่าประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมเรียนรู้เรื่องการเขียนสื่อสารภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบชิปปา ประกอบแบบฝึกที่มีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.20/83.93 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 2) ค่าดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบชิปปา ประกอบแบบฝึก กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีค่าเท่ากับ 0.7795 หรือร้อยละ 77.95 3) ความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทยของนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบชิปปาประกอบแบบฝึก ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนเป็นไปตามเกณฑ์ร้อยละ 80 คิดเป็นร้อยละ 83.56 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 4) ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบชิปปา ประกอบแบบฝึกอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.48$, S.D. = 0.09)

จิราภรณ์ พรหมชุมภู (2560) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การเสริมต่อการเรียนรู้ของ Tharp and Gillimore ที่ส่งเสริมความสามารถในการอ่านจับใจความสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ 2) ศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กับนักเรียน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 7 คน และ 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การเสริมต่อการเรียนรู้ ของ Tharp and Gillimore มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย = 4.70) และมีประสิทธิภาพ 83.20/82.49 นักเรียนมีความสามารถในการอ่านจับใจความ หลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ในระดับดีมาก

มยุรา กล่อมเจริญ (2559) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง การใช้กิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้วยวิธีสแกโฟลด์เพื่อพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยงานวิจัยครั้งนี้เป็นงานวิจัยกึ่งทดลองมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้วยวิธีสแกโฟลด์เพื่อพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 2) เพื่อศึกษาผลของกิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้วยวิธีสแกโฟลด์ที่มีต่อการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตัวอย่างการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของ โรงเรียนขนาดเล็กแห่งหนึ่ง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2559 จำนวน 49 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองที่ได้ใช้กิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้วยวิธีสแกโฟลด์ จำนวน 27 คน และกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้ใช้กิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้วยวิธีสแกโฟลด์ จำนวน 22 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ขั้นตอนวิธีสแกโฟลด์ในการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ แผนการจัดกิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้วยวิธีสแกโฟลด์แบบประเมินการเขียนเชิงสร้างสรรค์นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติทดสอบค่าที วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้วยวิธีสแกโฟลด์สามารถพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมด้วยวิธีสแกโฟลด์ได้จำนวน 12 แผนกิจกรรม และสามารถนำแผนการจัดกิจกรรมไปใช้พัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ 2) หลังทดลองและระยะติดตามผลนักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้กิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้วยวิธีสแกโฟลด์ มีค่าเฉลี่ยคะแนนการเขียนเชิงสร้างสรรค์สูงกว่าก่อนทดลองและสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ไม่ได้ใช้กิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุธีรา ดั่งดี (2556) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าวิจัย เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสแกโฟลด์ดิง (Scaffolding) ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้ เรื่อง การใช้เครื่องมือทางภูมิศาสตร์ รายวิชาสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนโดยใช้วิธีการสแกโฟลด์ดิง และ 2) เพื่อศึกษาความคงทนในการเรียนรู้ ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 2 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 2) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความคงทนในการเรียนรู้

2. งานวิจัยต่างประเทศ

Alphonse Renzaho (2022) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าวิจัย เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนวิชาเคมีที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนรวันดา โดยงานวิจัยนี้เป็นการศึกษาที่มุ่งจะสร้างผลของการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานในวิชาเคมีที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนรวันดา ซึ่งการศึกษาวิจัยนี้ใช้รูปแบบการวิจัยกึ่งทดลอง ผู้วิจัยใช้วิธีการทดสอบก่อนและหลังการทดสอบ โดยทดสอบความรู้เบื้องต้นของนักเรียนก่อนการปรับปรุงพัฒนา หลังจากนั้นกลุ่มควบคุมได้รับการฝึกด้วยวิธีการสอนแบบดั้งเดิมโดยใช้วิธีการบรรยาย ส่วนกลุ่มทดลองได้รับการฝึกด้วยวิธีการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน หลังจากช่วงสอนซึ่งใช้เวลาร่วม 3 สัปดาห์ โดยนักเรียนจะได้รับเวลา 1 สัปดาห์ เพื่อเตรียมตัวสำหรับการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเคมี ในที่นี้เรียกว่าการทดสอบหลังเรียน วิเคราะห์ผลและเปรียบเทียบเพื่อวัดผลของการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานของนักเรียนกลุ่มทดลอง ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานมีประสิทธิภาพดีกว่ากลุ่มควบคุมซึ่งสอนด้วยวิธีการเรียนรู้แบบดั้งเดิม ดังนั้น การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน จึงช่วยในการปรับปรุงพัฒนาให้เกิดความมีประสิทธิภาพของนักเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งอาจขอแนะนำให้ครูวิทยาศาสตร์ระดับมัธยมศึกษา ควรใช้ประโยชน์จากการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน เพื่อใช้ในการปรับปรุงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในวิชาวิทยาศาสตร์ให้ดีขึ้นได้

Kustori, Rusijono และคณะ (2021) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าวิจัย เรื่อง ผลของการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานต่อผลการเรียนรู้ในสายงานด้านการศึกษา ผลการศึกษาพบว่า การเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานคือ การเรียนรู้เพื่อการศึกษาที่มุ่งสู่โลกแห่งการทำงาน เนื่องจากการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานสามารถสร้างผู้สำเร็จการศึกษาที่พร้อมทำงานได้จริง แม้ว่าจะมุ่งเน้นไปทางสภาพแวดล้อมการทำงาน ไม่สามารถแยกออกจากระบบความเข้าใจเชิงแนวคิด ในฐานะพื้นฐานหรือรากฐานการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ โดยการศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติต่อความเข้าใจแนวคิด ซึ่งเป็นการวิจัยกึ่งทดลองโดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์ข้อมูลคือ การทดสอบ Mann – Whitney อาสาสมัครวิจัยในกิจกรรมนี้มีนักเรียนจำนวน 90 คน แบ่งเป็นชั้นทดลองและชั้นควบคุม ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงให้เห็นความต่างระหว่างสองกลุ่ม และชั้นเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานมีผลการเรียนรู้ที่ดีกว่าชั้นเรียนควบคุม

Ni Nyoman Padmadewi และ Luh Putu Artini (2018) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าวิจัย เรื่อง การใช้กลยุทธ์การเสริมต่อการเรียนรู้ในการสอนการเขียน เพื่อพัฒนาการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษถือเป็นทักษะที่ยาก

สำหรับนักเรียนส่วนใหญ่ โดยเฉพาะนักเรียนในระดับประถมศึกษา ผลการสังเกตโรงเรียนประถมศึกษาจำนวน 10 โรงเรียน ซึ่งในบาทลีได้มีการยืนยันผลว่า ทักษะการเขียนที่เรื่องที่ยากกับนักเรียน ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นต้องมีกลยุทธ์เข้ามาช่วยในการแก้ปัญหา วัตถุประสงค์ของการศึกษาคือ เพื่อวิเคราะห์การดำเนินกิจกรรมการเสริมต่อการเรียนรู้ในการสอนการเขียนเพื่อพัฒนาความรู้ทางภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา การศึกษาดำเนินการที่โรงเรียนสองภาษาบาทลีเหนือ (North Bali Bilingual School) ในสิงคโปร์ โดยการออกแบบการศึกษาจะใช้การฝังตัววิธีผสมผสาน ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในรูปการศึกษาเชิงคุณภาพ แต่สนับสนุนด้วยการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ ซึ่งรายวิชาเป็นครูจำนวน 3 คนและมีนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 21 คน นำข้อมูลมาวิเคราะห์เชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ เพื่อรักษาความน่าเชื่อถือของผลลัพธ์ข้อมูลที่ถูกจำแนกออกเป็น 3 ด้าน เช่น ในแง่ของเวลา บุคคล และในแง่ของเทคนิค การเก็บรวบรวมข้อมูล ผลการศึกษา พบว่า ครูใช้กลยุทธ์การเสริมต่อการเรียนรู้หลายอย่าง ซึ่งรวมถึงเทคนิคการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ แบบฝึกคำที่พบเห็นบ่อย ๆ และคำแนะนำการเรียนรู้ตามการแก้ปัญหาที่นำมาด้วย การอ่านวารสารตอบรับ การใช้กลยุทธ์การเสริมต่อการเรียนรู้เผยให้เห็นถึงพัฒนาการที่ชัดเจน ที่ไม่เพียงแต่ในด้านคุณภาพของการเขียนเท่านั้น แต่รวมถึงทัศนคติและความสนใจของนักเรียนด้วย ผลลัพธ์แสดงให้เห็นว่า คุณภาพของการเสริมต่อการเรียนรู้มีประโยชน์ ช่วยสนับสนุนความสามารถในการเขียนของนักเรียนได้

จากการที่ได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทั้งในประเทศและต่างประเทศ สามารถสรุปได้ว่า การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้นหรือ เป็นไปในทิศทางที่ดีขึ้น ช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้จากการฝึกปฏิบัติ มีมุมมองการเรียนรู้จากประสบการณ์ใหม่สู่การเปลี่ยนแปลงด้านผลลัพธ์ของความสำเร็จในการเรียนรู้ที่ดี มีทัศนคติที่ดีในการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาศักยภาพตนเอง และสามารถสร้างความรู้ใหม่ได้ด้วยตนเอง ช่วยพัฒนาทักษะการทำงานกลุ่ม และรู้จักให้ความร่วมมือ ให้ความช่วยเหลือกันในการทำงาน และในส่วนของ การนำแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้มาช่วยในการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ให้กับนักเรียน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสารนั้น ได้มีการวางแผนและนำแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้มาใช้พัฒนานักเรียนที่มีพัฒนาการที่แตกต่างกันอย่างหลากหลาย เพื่อให้ตอบสนองต่อความต้องการของนักเรียนที่มีความรู้ความสามารถในการเรียนที่แตกต่างกัน จึงเป็นแนวทางที่สำคัญอย่างยิ่งที่จะทำให้ผู้วิจัยมุ่งที่จะศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการนำมาพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ และเพื่อต้องการที่จะให้นักเรียนเกิดความพึงพอใจและไม่เบื่อหน่ายในการเรียนรู้จากการที่จะได้พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ในครั้งนี้ ตลอดจนนำมาใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนที่จะนำไปสู่กระบวนการวิจัยที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นในลำดับต่อไป

กรอบแนวคิดของการวิจัย

ภาพ 4 แสดงกรอบแนวคิดของการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินงานวิจัย

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามกระบวนการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) โดยมีขั้นตอนและรายละเอียดในการดำเนินงาน ดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 การสร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ขั้นตอนที่ 2 ศึกษาความสามารถในการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียน ด้วยการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ กับเกณฑ์ร้อยละ 80

ขั้นตอนที่ 3 ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ขั้นตอนที่ 1 การสร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

แหล่งข้อมูล

การสร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีแหล่งข้อมูล ดังนี้

1. กำหนดผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งคุณสมบัติของผู้เชี่ยวชาญ มีดังนี้

1.1 เป็นอาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษา มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาเอก ในสาขาหลักสูตรและการสอน จำนวน 2 ท่าน

1.2 เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาไทย มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาโทขึ้นไป ในสาขาที่เกี่ยวกับการสอนภาษาไทย จำนวน 1 ท่าน

1.3 เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาโทขึ้นไป ในสาขาที่เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการศึกษา จำนวน 1 ท่าน

1.4 เป็นผู้เชี่ยวชาญทางการสอนในรายวิชาพื้นฐานภาษาไทย มีวิทยฐานะ ตั้งแต่ชำนาญการพิเศษขึ้นไป จำนวน 1 ท่าน

2. การหาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งผู้วิจัยกำหนดกลุ่มประชากรไว้ ดังนี้

2.1 ชั้นทดสอบประสิทธิภาพแบบเดี่ยว (1: 1) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนบ้านวังโชน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหา ภาษา และเวลาที่ใช้ในการจำนวน 3 คน จำแนกนักเรียนเป็นกลุ่มเก่ง กลาง อ่อน อย่างละ 1 คน ตามผลการเรียนวิชาภาษาไทยจากปีการศึกษา 2564 ที่ผ่านมา โดยกลุ่มเก่ง มีผลการเรียนร้อยละ 80 ขึ้นไป กลุ่มปานกลาง มีผลการเรียนร้อยละ 60 – 79 และกลุ่มอ่อน มีผลการเรียนต่ำกว่าร้อยละ 60

2.2 ชั้นทดสอบประสิทธิภาพแบบกลุ่ม (1: 10) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนบ้านวังโชน เพื่อหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามเกณฑ์ 80/80 จำนวน 9 คน จำแนกนักเรียนเป็นกลุ่มเก่ง กลาง อ่อน อย่างละ 3 คน ตามผลการเรียนวิชาภาษาไทยจากปีการศึกษา 2564 ที่ผ่านมา โดยกลุ่มเก่ง มีผลการเรียนร้อยละ 80 ขึ้นไป กลุ่มปานกลาง มีผลการเรียนร้อยละ 60 – 79 และกลุ่มอ่อน มีผลการเรียนต่ำกว่าร้อยละ 60

2.3 ชั้นทดสอบประสิทธิภาพภาคสนาม (1: 100) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนบ้านป่าแก้ว เพื่อหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามเกณฑ์ 80/80 จำนวน 20 คน จำแนกนักเรียนเป็นกลุ่มเก่ง กลาง อ่อน อย่างละ 1 คน ตามผลการเรียนวิชาภาษาไทยจากปีการศึกษา 2564 ที่ผ่านมา โดยกลุ่มเก่ง มีผลการเรียนร้อยละ 80 ขึ้นไป กลุ่มปานกลาง มีผลการเรียนร้อยละ 60 – 79 และกลุ่มอ่อน มีผลการเรียนต่ำกว่าร้อยละ 60

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การสร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

2.1 กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

2.2 คู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

2.3 แบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

2.4 แบบประเมินความเหมาะสมของคู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ขั้นตอนในการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1 กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จุดมุ่งหมายของหลักสูตรในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ขอบข่ายเนื้อหาวิชาภาษาไทย คำอธิบายรายวิชา โครงสร้างรายวิชาพื้นฐานภาษาไทย รหัสวิชา ท12101 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 2 หน่วยกิต หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง การเขียน และเอกสาร ตำรา คู่มือครู แบบเรียนที่เกี่ยวข้องกับขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานและแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ แสดงตาราง 4

ตาราง 4 แสดงการวิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด เนื้อหา และจำนวนชั่วโมง

หน่วยการเรียนรู้ที่	ชั้น	มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด	เวลา (ชั่วโมง)
2. การเขียน	ป.2	มฐ. ท 2.1 <ul style="list-style-type: none"> ▪ ป.2/1 คัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด ▪ ป.2/2 เขียนเรื่องสั้น ๆ เกี่ยวกับประสบการณ์ ▪ ป.2/3 เขียนเรื่อง สั้น ๆ ตามจินตนาการ ▪ ป.2/4 มีมารยาทในการเขียน 	12

1.2 จากการวิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด เนื้อหา และจำนวนชั่วโมง ผู้วิจัยได้พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อ

การเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า เนื้อหาของการเขียนที่จะนำมาจัดในกิจกรรมการเรียนรู้ ได้แก่ การเขียนสื่อสารคืออะไร การเขียนสื่อสารผ่านประสบการณ์ การเขียนสื่อสารตามจินตนาการ และการเขียนสื่อสารจากภาพ โดยเนื้อหาที่นำมาสอนมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

1.3 ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์และได้เลือกใช้ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานตามแนวคิดของ Gabrielle M. Kane (2007) นำมาปรับประยุกต์ใช้ร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ จึงได้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ ซึ่งมี 4 ขั้นตอนด้วยกัน ดังแสดงขั้นตอนในตาราง 5 ดังนี้

ตาราง 5 แสดงการวิเคราะห์แนวการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ สู่การสร้างกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้			
ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้		การเสริมต่อการเรียนรู้	แนวการเสริมต่อการเรียนรู้
แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานตามแนวคิดของ Gabrielle M. Kane (2007) รูปแบบ ภาษาอังกฤษ	แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานตามแนวคิดของ Gabrielle M. Kane (2007) รูปแบบ ภาษาไทย		
Step 1 the earliest concerns about learning how to use the new technology	ขั้นที่ 1 ช้อกกังวลแรกในการเรียนรู้วิธีการใช้เทคโนโลยีใหม่	ขั้นที่ 1 สร้างความท้าทายใหม่ในการเรียนรู้วิธีการใช้เทคโนโลยีผ่านการเสริมต่อของครูและเพื่อน	1.1 การใช้คำถามกระตุ้นคิดเพื่อให้นักเรียนดึงความรู้พื้นฐานที่มีอยู่เดิมในการเขียนสื่อสาร 1.2 การให้คำอธิบายความรู้ในการเขียนสื่อสารของครู
Step 2 interpretation of the new clues and information provided by the technology	ขั้นที่ 2 การตีความเงื่อนไขใหม่และข้อมูลที่จัดทำโดยเทคโนโลยี	ขั้นที่ 2 ตีความเงื่อนไขใหม่และข้อมูลที่จัดทำโดยเทคโนโลยีผ่านการเสริมต่อของครูและเพื่อน	2.1 การควบคุมปัญหาหรือความคับข้องใจที่ไม่ให้นักเรียนรู้สึกวิตกกังวลจากความผิดพลาดในการตีความ 2.2 การสอนหรือการฝึกให้นักเรียนพัฒนาความรู้และ

ขั้นตอนการจัดการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้			
ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้		การเสริมต่อการเรียนรู้	แนวการเสริมต่อการเรียนรู้
แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานตามแนวคิดของ Gabrielle M. Kane (2007)			
รูปแบบภาษาอังกฤษ	รูปแบบภาษาไทย		
			ทักษะผ่านการให้คำแนะนำของผู้สอน 2.3 การสาธิตเพื่อเป็นตัวอย่งแสดงแนวทางการแก้ปัญหาที่นักเรียนเผชิญอยู่
Step 3 development of new understanding	ขั้นที่ 3 การพัฒนาความเข้าใจใหม่	ขั้นที่ 3 พัฒนาความเข้าใจใหม่ผ่านการเสริมต่อของวิทยากรและเพื่อน	3.1 การใช้คำถามเพื่อหาแนวทางในการไปสู่เป้าหมายระหว่างดำเนินกิจกรรม และ การใช้คำถามแบบโครงสร้าง กระบวนการ เช่น เสนอคำถามในรูปแบบใบงานกิจกรรม 3.2 การลดงานให้เป็นงานย่อย ๆ ที่ไม่ซับซ้อน ลดขนาดของงานลงในระยะที่ทำได้ 3.3 การสร้างแรงจูงใจอย่างต่อเนื่องในการดึงความสนใจให้ผู้เรียนคงอยู่อย่างสม่ำเสมอ
Step 4 building new knowledge for practice	ขั้นที่ 4 การสร้างกรอบความรู้ใหม่เพื่อการปฏิบัติ	ขั้นที่ 4 สร้างองค์ความรู้ใหม่นำไปสู่การปฏิบัติผ่านการเสริมต่อของวิทยากรและเพื่อน	4.1 การใช้การจัดระบบแผนผังความคิดในการสรุปความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเขียนสื่อสาร 4.2 การให้คำแนะนำที่ช่วยให้นักเรียนเห็นกระบวนการหรือแนวคิดสำคัญในการเขียน

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้		
ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้		
แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานตามแนวคิดของ	การเสริมต่อการ	แนวการเสริมต่อ
Gabrielle M. Kane (2007)	เรียนรู้	การเรียนรู้
รูปแบบ	รูปแบบ	
ภาษาอังกฤษ	ภาษาไทย	
		สื่อสารอย่างเป็นระบบ
		4.3 การชี้จุดสำคัญที่การ
		ดำเนินกิจกรรมไปถูกทางแล้ว

1.4 ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ประกอบด้วยกิจกรรมการเรียนรู้จำนวน 4 กิจกรรม กิจกรรมละ 4 ขั้นตอน แต่ละกิจกรรมมีจำนวน 12 ชั่วโมง

1.5 จัดทำกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เพื่อให้เข้าใจแนวทางในการปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้มากขึ้น โดยในแต่ละขั้นทั้ง 4 ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานจะประกอบไปด้วยแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ในรูปแบบต่าง ๆ ที่จะเข้ามาช่วยเหลือในกิจกรรมการเรียนรู้แต่ละครั้ง

1.6 นำกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง การให้คำปรึกษาแนะนำ และปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

1.7 นำกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ด้วยการใช้แบบประเมินความเหมาะสมที่เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามวิธีการของลิเคิร์ท (Likert) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น. 103) โดยมีเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

ระดับ 5	หมายถึง	มีความเหมาะสมมากที่สุด
ระดับ 4	หมายถึง	มีความเหมาะสมมาก
ระดับ 3	หมายถึง	มีความเหมาะสมปานกลาง

ระดับ 2	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อย
ระดับ 1	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

1.8 นำกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มาปรับปรุง แก้ไข ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

1.9 นำกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปหาประสิทธิภาพ โดยทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง โดยมีขั้นตอน ดังนี้

1.9.1 นำกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ไปทดสอบประสิทธิภาพแบบเดี่ยว (1: 1) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 2 ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านวังโจน จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหา สื่อ ภาษา และเวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1.9.2 นำกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ไปทดสอบประสิทธิภาพแบบกลุ่ม (1: 10) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 2 ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านวังโจน จำนวน 9 คน เพื่อหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ ตามเกณฑ์ 80/80 โดยดำเนินตามขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพของ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556, น. 12)

1.10 นำกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ไปทดสอบประสิทธิภาพภาคสนาม (1: 100) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านป่าแก้ว จำนวน 20 คน เพื่อหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ ตามเกณฑ์ 80/80 โดยดำเนินตามขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพของ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556, น. 12)

1.11 ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของผลการใช้กิจกรรมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ แล้วจัดทำเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ฉบับสมบูรณ์ที่จะนำมาใช้ในการพัฒนาการเรียนรู้อย่างจริงจัง

2. คู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

2.1 ศึกษาองค์ประกอบต่าง ๆ ในการจัดทำคู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ดังนี้

2.1.1 คำแนะนำการใช้คู่มือกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้

2.1.2 มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

2.1.3 ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

2.1.4 บทบาทของครูผู้สอนและนักเรียน

2.1.5 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 – 4

2.1.6 เกณฑ์การประเมินการเขียนสื่อสารในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 - 4

2.1.7 แบบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสาร

2.1.8 แบบประเมินผลงานการเขียนสื่อสารแบบ Rubric Score

2.1.9 แบบประเมินความพึงพอใจ

2.2 ดำเนินการสร้างคู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

2.3 นำคู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้ปรับปรุงแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน โดยใช้แบบประเมินมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามวิธีการของลิเคิร์ต (Likert) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น. 103) วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มาเทียบกับเกณฑ์ โดยมีเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

ระดับ 5	หมายถึง	มีความเหมาะสมมากที่สุด
ระดับ 4	หมายถึง	มีความเหมาะสมมาก
ระดับ 3	หมายถึง	มีความเหมาะสมปานกลาง
ระดับ 2	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อย
ระดับ 1	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

2.4 นำคู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

2.5 จัดทำคู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ฉบับสมบูรณ์

3. แบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยดำเนินการสร้างตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

3.1 ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการสร้างแบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้

3.2 กำหนดกรอบเนื้อหาและหัวข้อที่ต้องการประเมิน ดังนี้

ในการประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ ประกอบด้วยขั้นตอนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 4 ขั้น ดังนี้ คือ ขั้นที่ 1 ขั้นสร้างความท้าทายใหม่ในการเรียนรู้วิธีการใช้เทคโนโลยีผ่านการเสริมต่อของครูและเพื่อน ขั้นที่ 2 ขั้นตีความเงื่อนไขใหม่และข้อมูลที่จัดทำโดยเทคโนโลยีผ่านการเสริมต่อของครูและเพื่อน ขั้นที่ 3 ขั้นพัฒนาความเข้าใจใหม่ผ่านการเสริมต่อของวิทยากรและเพื่อน และขั้นที่ 4 ขั้นสร้างองค์ความรู้ใหม่นำไปสู่การปฏิบัติผ่านการเสริมต่อของวิทยากรและเพื่อน

3.3 ดำเนินการสร้างแบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ เป็นแบบประเมินมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามวิธีการของลิเคิร์ต (Likert) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น. 103) วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มาเทียบกับเกณฑ์ โดยมีเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

ระดับ 5	หมายถึง	มีความเหมาะสมมากที่สุด
ระดับ 4	หมายถึง	มีความเหมาะสมมาก
ระดับ 3	หมายถึง	มีความเหมาะสมปานกลาง
ระดับ 2	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อย
ระดับ 1	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

3.4 นำแบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อขอคำแนะนำ ตรวจสอบความชัดเจนทางภาษาและความถูกต้องเหมาะสมของเนื้อหา แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

3.5 นำแบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร จากนั้นนำมาหาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เพื่อตรวจสอบระดับคุณภาพความเหมาะสม

3.6 นำรายการประเมินที่ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญแล้วมาจัดพิมพ์

4. แบบประเมินความเหมาะสมของคู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยดำเนินการสร้างตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

4.1 ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและแบบประเมินความเหมาะสมของคู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ที่มีผู้ศึกษาค้นคว้าได้ทำไว้ก่อนหน้านี้ แล้วนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบประเมิน

4.2 กำหนดกรอบเนื้อหาและหัวข้อที่ต้องการประเมิน ดังนี้

4.2.1 คำแนะนำการใช้คู่มือกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้

4.2.2 มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

4.2.3 ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

4.2.4 บทบาทของครูผู้สอนและนักเรียน

4.2.5 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 – 4

4.2.6 เกณฑ์การประเมินการเขียนสื่อสารในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 - 4

4.2.7 แบบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสาร

4.2.8 เกณฑ์การตรวจการให้คะแนนการเขียนสื่อสาร

4.2.9 แบบสอบถามความพึงพอใจ

4.3 ดำเนินการสร้างแบบประเมิน เป็นแบบประเมินมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามวิธีการของลิเคิร์ต (Likert) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น. 103) วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มาเทียบกับเกณฑ์ โดยมีเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง มีความเหมาะสมมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง มีความเหมาะสมมาก

ระดับ 3 หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย

ระดับ 1 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

4.4 นำแบบประเมินที่สร้างเสร็จแล้วเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อขอคำแนะนำ ตรวจสอบความชัดเจนทางภาษาและความถูกต้องเหมาะสมของเนื้อหา แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

4.5 นำแบบประเมินความเหมาะสมของคู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสมของคู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้

การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จากนั้นนำมาหาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เพื่อตรวจสอบระดับคุณภาพความเหมาะสม

4.6 นำรายการประเมินที่ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญแล้วมาจัดพิมพ์

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. การประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้และคู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยมีการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1.1 ดำเนินการขอหนังสือถึงผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน จากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร เพื่อขอความอนุเคราะห์ ตรวจสอบแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าอิสระด้วยตนเอง

1.2 ส่งกิจกรรมการเรียนรู้และคู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร และแบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้และคู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ให้กับผู้เชี่ยวชาญ

1.3 รับกิจกรรมการเรียนรู้และคู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร และแบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้และคู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้คืนจากผู้เชี่ยวชาญ

1.4 นำแบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ นำมาหาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และปรับปรุงแก้ไข

1.5 นำกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ ไปหาประสิทธิภาพโดยใช้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านวังโจน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 3 คน เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของเนื้อหา ภาษา และเวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1.6 นำกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปหาประสิทธิภาพแบบกลุ่มเล็กโดยใช้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านวังโจน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 9 คน เพื่อหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ ตามเกณฑ์ 80/80

1.7 นำกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปหาประสิทธิภาพแบบกลุ่มเล็กโดยใช้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านป่าแก้ว ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 20 คน เพื่อหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ ตามเกณฑ์ 80/80

1.8 จัดพิมพ์กิจกรรมการเรียนรู้ที่เสริมสร้างความสามารถในการเขียนสื่อสารฉบับสมบูรณ์

2. การหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้และคู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีขั้นตอนการดำเนินการ ดังนี้

2.1 ติดต่อประสานงานกับทางบัณฑิตวิทยาลัยเพื่อออกหนังสือขอความร่วมมือในการทดลองใช้เครื่องมือวิจัย เพื่อขอใช้โรงเรียนในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

2.2 ดำเนินการทดลองใช้กิจกรรมการเรียนรู้และคู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านวังโชน จำนวน 3 คน เพื่อประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมเนื้อหา ภาษา และเวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

2.3 ดำเนินการทดลองใช้กิจกรรมการเรียนรู้และคู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านวังโชน จำนวน 9 คน

2.4 นำผลคะแนนผลงานระหว่างเรียนของนักเรียนทุกคนมาคำนวณหาค่าเฉลี่ยร้อยละที่ได้ระหว่างใช้กิจกรรม (E_1) พร้อมกับนำผลคะแนนจากการวัดความสามารถในการเขียนสื่อสารหลังเรียนของนักเรียน (E_2) ในการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมด้วย

2.5 นำคำแนะนำที่ได้มาทำการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาค่าประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำมาเทียบกับเกณฑ์ มีการดำเนินการ ดังนี้

1.1 นำแบบประเมินความเหมาะสมกิจกรรมการเรียนรู้และคู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ จากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน มาตรวจให้คะแนนโดยกำหนดความหมาย

ของระดับความเหมาะสมจะเป็นแบบประเมินความเหมาะสมแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามวิธีการของลิเคิร์ต (Likert) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น. 103) โดยมีเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

ระดับ 5	หมายถึง	มีความเหมาะสมมากที่สุด
ระดับ 4	หมายถึง	มีความเหมาะสมมาก
ระดับ 3	หมายถึง	มีความเหมาะสมปานกลาง
ระดับ 2	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อย
ระดับ 1	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

1.2 นำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ในแต่ละด้านมาแปลผลโดยใช้เกณฑ์ของ บุญชม ศรีสะอาด (2545, น. 121) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00	หมายถึง	มีความเหมาะสมมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50	หมายถึง	มีความเหมาะสมมาก
ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50	หมายถึง	มีความเหมาะสมปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

2. วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยมีขั้นตอนการดำเนินการ ดังนี้

การหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เกณฑ์ 80/80 ผู้วิจัยวิเคราะห์จากสูตร E_1/E_2 ดังนี้

2.1 หาค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนในการทำกิจกรรมระหว่างเรียนในแต่ละกิจกรรมการเรียนรู้ ได้ค่าประสิทธิภาพกระบวนการ (E_1)

2.2 หาค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของคะแนน ที่ได้จากการทำแบบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสารหลังเรียน ได้ค่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2)

ขั้นตอนที่ 2 ศึกษาความสามารถในการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ กับเกณฑ์ร้อยละ 80

แหล่งข้อมูล

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มโรงเรียนหนองคล้า อำเภอนาทอง จังหวัดกำแพงเพชร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากำแพงเพชร เขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนห้วยใหญ่่างาม อำเภอนาทอง จังหวัดกำแพงเพชร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากำแพงเพชร เขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 7 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) คุณสมบัติของกลุ่มตัวอย่าง มีดังนี้ 1) เป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และ 2) เป็นนักเรียนที่เรียนวิชาภาษาไทยตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้

2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

3. แบบประเมินผลงานการเขียนสื่อสารแบบ Rubric Score

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ดังนี้

1. แบบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้าง ดังนี้

1.1 ศึกษาเอกสาร หนังสือ ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนสื่อสาร เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดกรอบการวัดและนิยามเชิงปฏิบัติการของความสามารถในการเขียนสื่อสาร

1.2 ศึกษาขอบข่ายเนื้อหาสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามโครงสร้างหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และนำสาระมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง การเขียน มากำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ จัดทำโครงสร้างแบบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสาร

1.3 ออกแบบแบบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยกำหนดประเด็นคำถามที่ใช้ในการเขียนสื่อสารที่จะต้องสอดคล้องกับองค์ประกอบของความสามารถในการเขียนสื่อสาร ซึ่งเป็นการเขียนสื่อสารผ่านประสบการณ์การเขียนสื่อสารตามจินตนาการ และการเขียนสื่อสารจากภาพ โดยเน้นแนวที่เป็นความรู้ ความคิดที่มาจากประสบการณ์ของนักเรียน และเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการเรียน ในการกำหนดแบบวัด

ความสามารถในการเขียนสื่อสารจะเป็นลักษณะของแบบทดสอบประเภทอัตนัย โดยมีประเด็นคำถามที่กำหนดเงื่อนไขให้นักเรียน อันจะทำให้ให้นักเรียนได้ทำแบบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสารแบบอัตนัยที่หลากหลายในการตอบให้สอดคล้องกับสิ่งที่กำหนดให้ โดยมีความยาวในการเขียนประมาณ 4 – 5 บรรทัด มีทั้งหมด 3 ข้อ ใช้เวลาข้อละ 30 นาที ดังตาราง 6 ต่อไปนี้

ตาราง 6 การออกแบบโครงสร้างแบบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

เรื่อง	จุดประสงค์การเรียนรู้	ประเด็นหัวข้อเรื่องที่กำหนด	จำนวนข้อที่ออก
การเขียนสื่อสารผ่านประสบการณ์	ลงมือปฏิบัติการเขียนสื่อสารผ่านประสบการณ์ของตนเองได้	กำหนดหัวข้อเรื่องที่ใช้ในการเขียนสื่อสาร 10 หัวข้อ แต่ให้เลือกเขียนเพียง 1 หัวข้อ โดย 10 หัวข้อที่นำมาให้เลือกมีดังนี้ 1. บ้านในฝันของฉัน 2. บุคคลที่ฉันรัก 3. สัตว์เลี้ยงตัวโปรดของฉัน 4. อาชีพที่ฉันฝัน 5. แหล่งท่องเที่ยวในดวงใจฉัน 6. ของขวัญที่ฉันรอคอย 7. กิจกรรมยามว่างของฉัน 8. วิชาที่ฉันชอบเรียนที่สุด 9. อาหารที่ฉันชื่นชอบ 10. ความทรงจำที่ดีของฉัน	1
การเขียนสื่อสารตามจินตนาการ	ลงมือปฏิบัติการเขียนสื่อสารตามจินตนาการของตนเองได้อย่างสร้างสรรค์	กำหนดคำให้ 10 คำ ให้เลือกมาเขียนสื่อสาร 5 คำ มาเขียนสื่อสารในประเด็นเรื่องเดียวกัน พร้อมตั้งชื่อเรื่อง ซึ่งคำจำนวน 10 คำที่กำหนดมาให้เลือกมีดังนี้ 1. ชายหาด 2. ทะเล	1

เรื่อง	จุดประสงค์การเรียนรู้	ประเด็นหัวข้อเรื่องที่กำหนด	จำนวนข้อ ที่ออก
		3. ขยะ 4. นักท่องเที่ยว 5. เรือใบ 6. วันหยุด 7. ปะการัง 8. จิตสำนึก 9. ร้านขายของ 10. ปราสาททราย	
การเขียนสื่อสาร จากภาพ	ลงมือปฏิบัติการเขียน สื่อสารจากภาพได้	กำหนดภาพมาให้ 1 ภาพ แล้วให้ เขียนสื่อสาร พร้อมตั้งชื่อเรื่อง ซึ่ง ภาพที่กำหนดแสดงได้ดังนี้	1
			
	รวม		3

1.4 ดำเนินการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสาร ให้ครอบคลุมทักษะและจุดประสงค์การเรียนรู้ เป็นข้อสอบอัตนัยจำนวน 1 ชุด มี 3 ส่วน โดย ส่วนที่ 1 ให้นักเรียนเลือกหัวข้อเรื่องในการเขียนสื่อสารที่กำหนดให้ โดยให้นักเรียนเลือกหัวข้อนักเรียนอยากเขียนสื่อสารตามความคิด ความรู้ หรือประสบการณ์ที่ตนเองมีอยู่มา 1 หัวข้อเรื่อง (ความยาวประมาณ 4 – 5 บรรทัด) ใช้เวลาไม่เกิน 30 นาที ส่วนที่ 2 ให้นักเรียนเขียนสื่อสารตามจินตนาการ โดยประเด็นที่ใช้เขียนสื่อสารจะมาจาก 10 คำที่กำหนดให้ แล้วให้นักเรียนเลือกมา 5 คำ จากนั้นนำคำที่เลือกได้มาเขียนสื่อสารให้ครบทุกคำตามจินตนาการของนักเรียน พร้อมกับตั้งชื่อเรื่องให้สอดคล้อง (ความยาวประมาณ 4 – 5 บรรทัด) ใช้เวลาไม่เกิน 30 นาที และ ส่วนที่ 3 ให้นักเรียนดูภาพและตีความจากภาพที่กำหนดให้ต่อไปนี้ แล้วให้นักเรียนเขียนสื่อสารจากภาพตามความคิด ความรู้ ประสบการณ์ที่ตนเองมีอยู่ หรือจินตนาการอย่างสร้างสรรค์ของนักเรียน พร้อมตั้งชื่อเรื่องให้สอดคล้อง (ความยาวประมาณ 4 – 5 บรรทัด) ใช้เวลาไม่เกิน 30 นาที

1.5 นำแบบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสารที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อขอคำแนะนำ ปรับปรุงแบบทดสอบตามคำแนะนำ

1.6 นำแบบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสาร ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว เสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน โดยเกณฑ์การประเมิน มีดังนี้

ให้คะแนน +1	เมื่อแน่ใจว่าแบบวัดสอดคล้องกับความสามารถในการเขียนสื่อสาร
ให้คะแนน 0	เมื่อไม่แน่ใจว่าแบบวัดสอดคล้องกับความสามารถในการเขียนสื่อสาร
ให้คะแนน -1	เมื่อแน่ใจว่าแบบวัดไม่สอดคล้องกับความสามารถในการเขียนสื่อสาร

เกณฑ์การให้คะแนน (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น. 64)

1.7 นำแบบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสารไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบหาค่าความตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบ โดยผู้เชี่ยวชาญพิจารณาตรวจสอบความสอดคล้องของแบบวัดกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำทุกความเห็นมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยเลือกใช้แบบวัดที่มีความสอดคล้องระหว่าง 0.60 – 1.00

1.8 นำแบบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสารที่ผ่านการตรวจคุณภาพมาปรับปรุง แก้ไข ให้เรียบร้อย

1.9 จัดพิมพ์แบบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เพื่อนำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2. แบบประเมินผลงานการเขียนสื่อสารแบบ Rubric Score ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

2.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนสื่อสาร องค์ประกอบของความสามารถในการเขียนสื่อสาร วิธีการวัดผลและประเมินผลความสามารถในการเขียนสื่อสาร

2.2 กำหนดโครงสร้างองค์ประกอบของการเขียนสื่อสารที่ใช้เป็นเครื่องมือวัดความสามารถในการเขียนสื่อสารที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าจากผู้รู้หรือนักการศึกษาที่นำเสนอองค์ประกอบความสามารถในการประเมินการเขียนสื่อสาร แล้วนำมาวิเคราะห์เพื่อกำหนดเป็นองค์ประกอบของการเขียนสื่อสารที่ใช้เป็นเครื่องมือวัดความสามารถในการเขียนสื่อสารตามแนวคิดของผู้วิจัยให้มีความสอดคล้องและเหมาะสมในการประเมินตามพัฒนาการหรือช่วงวัยของนักเรียนที่ควรจะรู้และเข้าใจในการเขียนสื่อสาร จากนั้นเมื่อได้องค์ประกอบความสามารถในการประเมินการเขียนสื่อสารที่ชัดเจนแล้วให้นำมาใช้สร้างแบบประเมินผลงานการเขียนสื่อสารแบบ Rubric

Score โดยประเมินหลังเรียน มีรายการที่ใช้เป็นเกณฑ์การประเมิน 5 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านเนื้อหาสาระ 2) ด้านการลำดับเรื่องเล่า 3) ด้านการใช้ภาษา 4) ด้านการเขียนสะกดคำ และ 5) ด้านความคิดสร้างสรรค์

2.3 นำโครงสร้างองค์ประกอบของการเขียนสื่อสารที่กำหนด เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา แล้วดำเนินการออกแบบและสร้างแบบประเมินผลงานการเขียนสื่อสารแบบ Rubric Score เพื่อเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาให้ตรวจสอบความถูกต้องและให้คำแนะนำเพิ่มเติม

2.4 ดำเนินการแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

2.5 นำแบบประเมินผลงานการเขียนสื่อสารแบบ Rubric Score เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน พิจารณาความเหมาะสมและถูกต้อง เพื่อนำแบบประเมินดังกล่าวไปใช้

ซึ่งในการพิจารณาความเหมาะสมของผู้เชี่ยวชาญนั้น จะเป็นแบบประเมินความเหมาะสมที่เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามวิธีการของลิเคิร์ท (Likert) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น. 103) โดยมีเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

ระดับ 5	หมายถึง	มีความเหมาะสมมากที่สุด
ระดับ 4	หมายถึง	มีความเหมาะสมมาก
ระดับ 3	หมายถึง	มีความเหมาะสมปานกลาง
ระดับ 2	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อย
ระดับ 1	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

2.6 เมื่อนำแบบประเมินผลงานการเขียนสื่อสารแบบ Rubric Score มาหาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วให้นำผลที่ได้มาเทียบกับเกณฑ์ เพื่อตรวจสอบความเหมาะสม และจะได้จัดทำแบบประเมินผลงานการเขียนสื่อสารแบบ Rubric Score ต่อไป

2.7 จัดทำเกณฑ์การตรวจให้คะแนนของแบบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสารฉบับสมบูรณ์

ขั้นตอนที่ 3 ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

3.1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ

3.2 ออกแบบและสร้างแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามวิธีการของลิเคิร์ต (Likert) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น. 103) โดยมีเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

ระดับ 5	หมายถึง	มีความเหมาะสมมากที่สุด
ระดับ 4	หมายถึง	มีความเหมาะสมมาก
ระดับ 3	หมายถึง	มีความเหมาะสมปานกลาง
ระดับ 2	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อย
ระดับ 1	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

3.3 สร้างข้อคำถามให้ครอบคลุมเนื้อหาที่จะศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ จำนวน 15 ข้อ

3.4 นำแบบประเมินความพึงพอใจที่ออกแบบไว้และสร้างเรียบร้อยแล้วไปขอรับคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

3.5 นำแบบประเมินความพึงพอใจที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาเรียบร้อยแล้ว ไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ประเมินความตรงเชิงเนื้อหา โดยกำหนดดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.50 – 1.00 ซึ่งเลือกรายการประเมินในแบบประเมิน ดังนี้

+1	หมายถึง	แน่ใจว่ารายการประเมินมีความเหมาะสม
0	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่ารายการประเมินมีความเหมาะสม
-1	หมายถึง	แน่ใจว่ารายการประเมินไม่มีความเหมาะสม

จากที่ได้กล่าวมานี้ เกณฑ์ค่า IOC แต่ละข้อต้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.50

3.6 ผลการประเมินที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน จะต้องมียอดดัชนีความสอดคล้อง (ค่า IOC) อยู่ระหว่าง 0.80 – 1.00 แสดงว่ามีความสอดคล้องตรงกับเนื้อหา

3.7 นำแบบประเมินความพึงพอใจ 15 ข้อ ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านวังโชน และโรงเรียนบ้านป่าถั่ว ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวนทั้งสิ้น 32 คน

3.8 นำแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่แก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ มาจัดพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้ทดลองจริงกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

แบบแผนการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มเดียวกับทดสอบหลังเรียน (One Group Posttest Design) (ลั้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538) โดยลักษณะของแบบแผนการทดลองแสดงสัญลักษณ์ไว้ ดังนี้

ตาราง 7 แสดงแบบแผนการทดลองแบบ The One Group Posttest Only Design

Treatment	ทดสอบหลังเรียน
ดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้	Post - test
X	○

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการวิจัย

- X คือ การสอนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้
- คือ การวัดความสามารถในการเขียนสื่อสาร หลังได้รับการสอนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

- เตรียมความพร้อมและแนะนำการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้
- ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยการกำหนดการดำเนินกิจกรรม แสดงได้ตามตาราง 8 ดังนี้

ตาราง 8 การกำหนดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ครั้งที่	เวลา	กิจกรรม	เวลา (ชั่วโมง)
1	08.30 น. – 09.30 น.	แนะนำการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้	1
2	14.30 น. – 15.30 น.	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง การเขียนสื่อสารคืออะไร	1
3	08.30 น. – 10.30 น.	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง การเขียนสื่อสารคืออะไร	2
4	14.30 น. – 15.30 น.	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง การเขียนสื่อสารผ่านประสบการณ์	1
5	08.30 น. – 10.30 น.	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง การเขียนสื่อสารผ่านประสบการณ์	2
6	14.30 น. – 15.30 น.	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง การเขียนสื่อสารตามจินตนาการ	1
7	08.30 น. – 10.30 น.	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง การเขียนสื่อสารตามจินตนาการ	2
8	14.30 น. – 15.30 น.	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง การเขียนสื่อสารจากภาพ	1
9	08.30 น. – 10.30 น.	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง การเขียนสื่อสารจากภาพ	2
10	08.30 น. – 10.00 น.	ทดสอบความสามารถในการเขียนสื่อสารหลังเรียน	1.5

3. หลังจากสิ้นสุดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แต่ละกิจกรรมการเรียนรู้แล้ว ผู้วิจัยจะมีการดำเนินการทดสอบหลังเรียน (post – test) ด้วยแบบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสาร กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามที่กำหนดไว้เพื่อตรวจสอบว่านักเรียนมีความสามารถในการเขียนสื่อสาร ผู้วิจัยจึงทำการทดสอบหลังเรียน และตรวจให้คะแนนตามแบบประเมินผลงานการเขียนสื่อสารแบบ Rubric Score

4. หลังจากสิ้นสุดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แต่ละกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้วิจัยจะมีการให้นักเรียนประเมินความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์การศึกษาความสามารถในการเขียนสื่อสารระหว่างการทดสอบหลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 80/80 ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มเดียวกับทดสอบหลังเรียน (One Group Posttest Design)

2. วิเคราะห์แบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การหาค่าเฉลี่ย เป็นค่าเฉลี่ยจากผลรวม ซึ่งคำนวณได้ดังต่อไปนี้ (ระพินทร์ โพธิ์ศรี, 2551, น. 18)

$$\text{สูตร} \quad \bar{x} = \frac{\sum x}{n}$$

เมื่อ	\bar{x} แทน	ค่าเฉลี่ย
	$\sum x$ แทน	ผลรวมของข้อมูลทั้งหมด
	n แทน	จำนวนข้อมูลทั้งหมด

2. การหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คือ รากที่สองของค่าความแปรปรวน ซึ่งคำนวณได้ดังต่อไปนี้ (ระพินทร์ โพธิ์ศรี, 2551, น. 25)

$$\text{สูตร} \quad \text{S.D.} = \sqrt{\frac{n\sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	Σx	แทน	ผลรวมของคะแนนผู้เรียน
	Σx^2	แทน	ผลรวมของกำลังสองของคะแนน
	n	แทน	จำนวนข้อมูลทั้งหมด

3. หาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ 80/80 โดยใช้สูตรประสิทธิภาพ E_1/E_2 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2556, น. 10) ดังนี้

วิธีการคำนวณหาประสิทธิภาพ

วิธีการคำนวณหาประสิทธิภาพกระทำได้ 2 วิธี คือ โดยใช้สูตรและโดยการคำนวณธรรมดา โดยใช้สูตร กระทำได้โดยใช้สูตรต่อไปนี้

เมื่อ	สูตรที่ 1	$E_1 = \frac{[\Sigma x]}{A} \times 100$ หรือ $\frac{\bar{x}}{A} \times 100$
	E_1 คือ	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
	Σx คือ	คะแนนรวมของแบบฝึกปฏิบัติกิจกรรมหรืองานที่ทำระหว่างเรียนทั้งที่เป็นกิจกรรมในห้องเรียน นอกห้องเรียนหรือออนไลน์
	A คือ	คะแนนเต็มของแบบฝึกปฏิบัติ ทุกชิ้นรวมกัน
	n คือ	จำนวนผู้เรียน
	สูตรที่ 2	$E_2 = \frac{[\Sigma F]}{B} \times 100$ หรือ $\frac{\bar{F}}{A} \times 100$
เมื่อ	E_2 คือ	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
	ΣF คือ	คะแนนรวมของผลลัพธ์ของการประเมินหลังเรียน
	B คือ	คะแนนเต็มของการประเมินสุดท้ายของแต่ละหน่วย ประกอบด้วยผล การสอบหลังเรียนและคะแนนจากการประเมินงานสุดท้าย
	n คือ	จำนวนผู้เรียน

วิธีตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา

เป็นวิธีที่ให้ผู้เชี่ยวชาญตัดสินข้อความที่สร้างขึ้นเป็นไปตามเนื้อหาและวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัดหรือไม่ ในกรณีที่เป็นแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์อิงกลุ่ม ผู้เชี่ยวชาญต้องพิจารณาว่าแบบสอบนั้นมีข้อสอบแต่ละข้อตรงตามเนื้อหาและพฤติกรรมการเรียนรู้ที่จะวัด ตลอดจนจำนวนข้อมีความสอดคล้องกับตารางวิเคราะห์หลักสูตร (Table of Specifications) หรือไม่

วิธีการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา คือ ให้นำคะแนนที่ได้แต่ละข้อมาคำนวณหาความสอดคล้องระหว่างข้อความกับวัตถุประสงค์ (Item Objective Congruency Index: IOC) โดยใช้สูตร ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

$\sum R$ คือ ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N คือ จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

เกณฑ์การพิจารณา

$IOC \geq 0.5$ แสดงว่าข้อความวัดวัตถุประสงค์ข้อนั้นจริง หมายความว่า ข้อนั้นมีความตรงตามเนื้อหา

$IOC < 0.5$ แสดงว่าข้อความไม่ได้วัดวัตถุประสงค์ข้อนั้นจริง หมายความว่า ข้อนั้นไม่มีความตรงตามเนื้อหา

บทที่ 4 ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน ร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยดำเนินการศึกษาตามกระบวนการวิจัยและพัฒนา (Research & Development) ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังต่อไปนี้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ผลการสร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 80/80

ขั้นตอนที่ 2 ผลการศึกษาความสามารถในการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียน ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ กับเกณฑ์ร้อยละ 80

ขั้นตอนที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ขั้นตอนที่ 1 ผลการสร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 80/80

1. ผลการสร้างกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ผู้วิจัยได้สร้างกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งมี 4 ขั้นตอนด้วยกัน ดังนี้

1. ขั้นสร้างความท้าทายใหม่ในการเรียนรู้วิธีการใช้เทคโนโลยีผ่านการเสริมต่อของครูและเพื่อน เป็นขั้นตอนในการสร้างความท้าทายใหม่หรือข้อวิตกกังวลให้นักเรียนก่อน โดยจะดำเนินกิจกรรมการเสริมต่อการเรียนรู้ของครูและเพื่อนร่วมด้วย เพื่อเข้ามาช่วยเหลือนักเรียนให้เข้าใจเนื้อหาที่จะเรียนมากยิ่งขึ้น โดยมีกิจกรรมการใช้คำถามกระตุ้นคิดและการอธิบายความรู้ในการเขียนสื่อสารของครูผู้สอน

2. ขั้นตีความเงื่อนไขใหม่และข้อมูลที่จัดทำโดยเทคโนโลยีผ่านการเสริมต่อของครูและเพื่อน เป็นขั้นตอนที่ต้องตีความเงื่อนไขใหม่ที่เรียกได้ว่าจากความวิตกกังวลไปสู่ความไม่แน่นอน ในขณะที่ผู้เข้าร่วมตีความเกิดการค้นพบใหม่และเรียนรู้ที่จะรับรู้ว่าจะนำคำหรือภาพมาตีความเพื่อเขียนสื่อสารอย่างไร มีการใช้วิจารณ์ถ้อยคำในสถานการณ์ที่ไม่แน่นอนอันเป็นหัวใจสำคัญของการปฏิบัติ ซึ่งจะมีการเสริมต่อการเรียนรู้ของครูและเพื่อนด้วยวิธีการควบคุมความคับข้องใจไม่ให้วิตกกังวล การให้คำแนะนำของครูผู้สอน และการสาธิตเพื่อเป็นตัวอย่างการแก้ปัญหาที่เผชิญอยู่

3. ขั้นพัฒนาความเข้าใจใหม่ผ่านการเสริมต่อของวิทยากรและเพื่อน เป็นขั้นตอนที่ต้องอาศัยการสอบถามและสร้างความเข้าใจใหม่ให้ชัดเจนยิ่งขึ้นผ่านกระบวนการตรวจสอบไตร่ตรองของการปฏิบัติ ผู้ปฏิบัติต้องเชื่อมโยงความรู้เดิมกับประสบการณ์ใหม่จากแหล่งต่าง ๆ ให้ได้มากที่สุด สะท้อนบนประสบการณ์สามารถให้ข้อมูลเชิงลึกที่จะช่วยแก้ได้ทั้งปัญหาและการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม โดยผ่านการเสริมต่อการเรียนรู้ของวิทยากรและเพื่อนด้วยการใช้คำถามหาแนวทางสู่เป้าหมาย การลดงานให้เป็นงานย่อย ๆ ที่ไม่ซับซ้อน และการสร้างแรงจูงใจให้เกิดการเรียนรู้

4. ขั้นสร้างองค์ความรู้ใหม่นำไปสู่การปฏิบัติผ่านการเสริมต่อของวิทยากรและเพื่อน เป็นขั้นตอนที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องจากพัฒนาการเดิมในขั้นตอนที่ผ่านมา เป็นการสร้างกรอบความเข้าใจใหม่ในการพัฒนาความเข้าใจให้สูงขึ้น เพื่อให้นักเรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ใหม่ได้ อันนำไปสู่การลงมือปฏิบัติจากการสร้างองค์ความรู้ใหม่ในรูปแบบแผนผังความคิดที่แตกผลึก ประกอบกับการมีส่วนร่วมใช้เทคโนโลยีแสวงหาความรู้ความจริงต่อไป ที่ผ่านการเสริมต่อการเรียนรู้ของวิทยากรและเพื่อนด้วยการจัดระบบแผนผังความคิดสรุปความเข้าใจ การให้คำแนะนำปรึกษา หรือการชี้จุดสำคัญที่แสดงให้ทราบว่าการดำเนินกิจกรรมไปถูกทางแล้ว

ผู้วิจัยได้ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ 4 กิจกรรมในแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 4 แผน ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง การเขียนสื่อสารคืออะไร แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 การเขียนสื่อสารผ่านประสบการณ์ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 การเขียนสื่อสารตามจินตนาการ และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 การเขียนสื่อสารจากภาพ โดยแต่ละแผนจะใช้เวลา 3 ชั่วโมง ทั้ง 4 แผนการจัดการเรียนรู้ ใช้เวลารวมทั้งหมด 12 ชั่วโมง

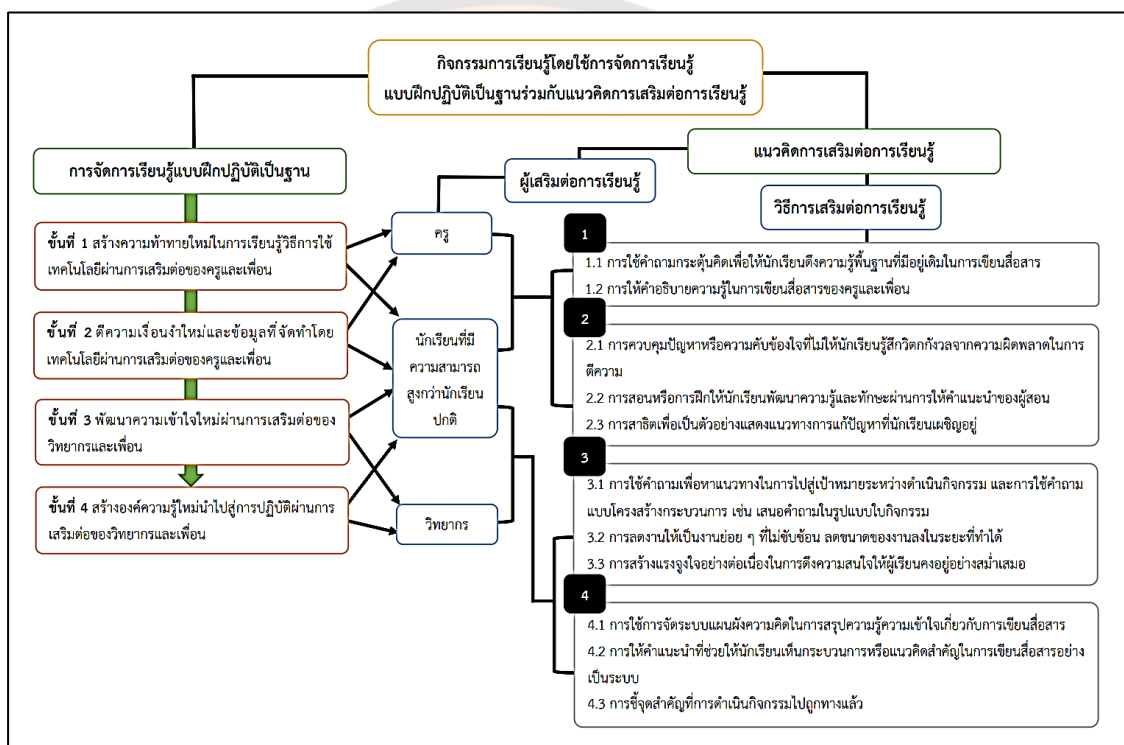
2. ผลการประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละชั้นทั้ง 4 ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานจะประกอบไปด้วยแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ในรูปแบบต่าง ๆ ที่จะเข้ามาช่วยเหลือในกิจกรรมการเรียนรู้แต่ละครั้ง ตลอดจนการแสดงบทบาทในการปฏิบัติกิจกรรมของครูผู้สอน วิทยากร และเพื่อนนักเรียน ซึ่งเป็นผู้ดำเนินกิจกรรมให้การจัดการเรียนรู้เกิดความมีประสิทธิภาพตามนวัตกรรมที่สร้างขึ้นด้วย ดังแสดงให้เห็นจากภาพ 5 ดังนี้

ภาพ 5 แสดงขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้

นอกจากนี้ เพื่อให้ง่ายต่อการเข้าใจรูปแบบของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้มากขึ้น ผู้วิจัยจึงได้จัดทำแนวการจัดการเรียนรู้อันแสดงถึงความสัมพันธ์ของกิจกรรมการเรียนรู้ที่เลือกนำมาใช้ร่วมกันในการพัฒนา กิจกรรมการเรียนรู้ให้แก่ นักเรียน โดยมีครู นักเรียนที่มีความสามารถสูงกว่านักเรียนปกติ และวิทยากร มาช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 2 ตามภาพ 6 ดังนี้

ภาพ 6 แสดงกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้

ในด้านการประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้กำหนดให้มีผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน ประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ และให้คำแนะนำตามความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นนำมาปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำผลการประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้มาวิเคราะห์ข้อมูล ดังตาราง 9

ตาราง 9 แสดงผลการประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน

รายการประเมิน	(\bar{x})	(S.D.)	ระดับความเหมาะสม
ขั้นตอนการเรียนรู้ที่ 1 ขึ้นสร้างความท้าทายใหม่ในการเรียนรู้วิธีการใช้เทคโนโลยีผ่านการเสริมต่อของครูและเพื่อน			
1. ช่วยสร้างความท้าทายใหม่และกระตุ้นความสนใจในการเรียนรู้ได้	3.80	0.84	มาก
2. สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานและแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้	3.80	0.45	มาก
3. ชัดเจน นำไปสู่การเขียนแผนจัดการเรียนรู้ได้	3.40	0.55	ปานกลาง
4. เสริมสร้างความสามารถในการเขียนสื่อสาร	4.00	0.71	มาก
5. มีความน่าสนใจ มีความโดดเด่น และมีเอกลักษณ์	4.00	0.71	มาก
ขั้นตอนการเรียนรู้ที่ 2 ขึ้นตีความเงื่อนไขใหม่และข้อมูลที่จัดทำโดยเทคโนโลยีผ่านการเสริมต่อของครูและเพื่อน			
1. ช่วยฝึกการตีความเงื่อนไขใหม่และข้อมูลที่จัดทำโดยเทคโนโลยี	3.80	0.84	มาก
2. สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานและแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้	3.80	0.45	มาก
3. ชัดเจน นำไปสู่การเขียนแผนจัดการเรียนรู้ได้	3.40	0.55	ปานกลาง
4. เสริมสร้างความสามารถในการเขียนสื่อสาร	4.00	0.71	มาก
5. มีความน่าสนใจ มีความโดดเด่น และมีเอกลักษณ์	4.00	0.71	มาก
ขั้นตอนการเรียนรู้ที่ 3 ขึ้นพัฒนาความเข้าใจใหม่ผ่านการเสริมต่อของวิทยากรและเพื่อน			
1. ช่วยให้เกิดการพัฒนาความเข้าใจใหม่จากการลงมือปฏิบัติจริงได้	3.80	0.84	มาก
2. สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานและแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้	3.80	0.45	มาก

รายการประเมิน	(\bar{x})	(S.D.)	ระดับความเหมาะสม
3. ชัดเจน นำไปสู่การเขียนแผนจัดการเรียนรู้ได้	3.40	0.55	ปานกลาง
4. เสริมสร้างความสามารถในการเขียนสื่อสาร	4.00	0.71	มาก
5. มีความน่าสนใจ มีความโดดเด่น และมีเอกลักษณ์	4.00	0.71	มาก
ขั้นตอนการเรียนรู้ที่ 4 ขั้นสร้างองค์ความรู้ใหม่ นำไปสู่การปฏิบัติผ่านการเสริมต่อของวิทยากรและเพื่อน			
1. ช่วยสร้างองค์ความรู้ใหม่ ที่นำไปสู่การปฏิบัติได้จริง	3.80	0.84	มาก
2. สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน และแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้	3.80	0.45	มาก
3. ชัดเจน นำไปสู่การเขียนแผนจัดการเรียนรู้ได้	3.40	0.55	ปานกลาง
4. เสริมสร้างความสามารถในการเขียนสื่อสาร	4.00	0.71	มาก
5. มีความน่าสนใจ มีความโดดเด่น และมีเอกลักษณ์	4.00	0.71	มาก
รวม	76	13.04	มาก
เฉลี่ย	3.80	0.22	

จากตาราง 9 พบว่า กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน ร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.80$, S.D. = 0.22)

3. ผลการประเมินความเหมาะสมของคู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดทำคู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ประเมินความเหมาะสมของคู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้และแผนการจัดการเรียนรู้ และให้คำแนะนำตามความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นนำมาปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำผลการประเมินความเหมาะสมของคู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้มาวิเคราะห์ข้อมูล ดังตาราง 10

ตาราง 10 แสดงผลการประเมินความเหมาะสมของคู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ โดยจัดการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน

รายการประเมิน	(\bar{x})	(S.D.)	สรุป
1. คำแนะนำการใช้กิจกรรมการเรียนรู้			
1.1 อธิบายคำแนะนำการใช้กิจกรรมการเรียนรู้สำหรับครูผู้สอนและนักเรียนที่มีรายละเอียดครบถ้วน	4.00	0.71	มาก
1.2 ใช้ภาษาเข้าใจง่ายช่วยให้ครูผู้สอนนำไปปฏิบัติได้ถูกต้อง	4.40	0.89	มาก
2. ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้			
2.1 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปตามขั้นตอนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้	4.00	0.71	มาก
2.2 อธิบายขั้นตอนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละชั้นอย่างชัดเจน	3.80	0.45	มาก
2.3 ขั้นตอนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้เป็นไปตามลำดับขั้นตอน	4.40	0.89	มาก
2.4 กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ถ่ายทอดการนำไปปฏิบัติ	3.80	0.84	มาก
2.5 สัดส่วนของการเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้มีความเหมาะสม	3.80	0.84	มาก
3. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด			
3.1 มาตรฐานการเรียนรู้ตรงตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษา	3.80	0.45	มาก

รายการประเมิน	(\bar{x})	(S.D.)	สรุป
ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551			
3.2 ตัวชี้วัดมีความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้	3.80	0.45	มาก
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551			
3.3 นำไปประยุกต์ใช้ในการเขียนสื่อสารที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันได้	4.20	0.45	มาก
4. สาระสำคัญ			
4.1 นำเสนอแก่นความรู้ของเรื่องที่เรียนได้เข้าใจง่ายและชัดเจน	4.00	0.71	มาก
4.2 เป็นประเด็นสำคัญของเรื่องที่เรียนที่นำไปสู่การปฏิบัติจริงได้	4.20	0.84	มาก
5. จุดประสงค์การเรียนรู้			
5.1 มีความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551	4.60	0.55	มากที่สุด
5.2 มีความสอดคล้องกับเนื้อหาและเป็นไปได้ในการปฏิบัติจริง	4.20	0.45	มาก
5.3 มีความครอบคลุมพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย	4.00	0.00	มาก
5.4 มีความเหมาะสมกับวัยของนักเรียน	4.60	0.55	มากที่สุด
5.5 ส่งเสริมให้นักเรียนบรรลุตามสิ่งที่มุ่งหวังให้เกิดกับนักเรียนได้อย่างชัดเจน	4.20	0.84	มาก
6. สาระการเรียนรู้			
6.1 มีความน่าสนใจที่จะให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้	4.60	0.55	มากที่สุด
6.2 เหมาะสมกับความสามารถในการเรียนรู้ตามวัยของนักเรียน	4.80	0.45	มากที่สุด
6.3 มีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้กับการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้	4.60	0.55	มากที่สุด
6.4 มีคุณค่าและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.60	0.55	มากที่สุด

รายการประเมิน	(\bar{x})	(S.D.)	สรุป
7. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้			
7.1 มีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
7.2 รูปแบบกิจกรรมมีความสอดคล้องกับเนื้อหาที่สอน	4.60	0.55	มากที่สุด
7.3 กิจกรรมเน้นให้นักเรียนได้ปฏิบัติจริง สอดคล้องกับวัยและความต้องการของนักเรียน	4.40	0.55	มาก
7.4 กิจกรรมมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ทักษะ และกระบวนการ	4.40	0.55	มาก
7.5 กิจกรรมมีความเหมาะสมกับระยะเวลาที่สอน	4.00	1.00	มาก
8. สื่อการเรียนรู้/แหล่งเรียนรู้			
8.1 มีความสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนการสอน	4.00	0.00	มาก
8.2 ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการใช้สื่อการเรียนรู้	4.40	0.55	มาก
8.3 ช่วยสร้างความสนใจหรือกระตุ้นการเรียนรู้ของนักเรียน	4.20	0.45	มาก
8.4 ช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาด้านความรู้ ทักษะ และกระบวนการในการเขียนสื่อสาร	4.00	0.00	มาก
8.5 มีความเหมาะสมกับวัยของนักเรียน	4.40	0.55	มาก
9. กระบวนการวัดและประเมินผล			
9.1 สามารถวัดและประเมินผลสิ่งที่ระบุได้	4.00	0.00	มาก
9.2 มีวิธีการวัดและเครื่องมือที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	3.80	0.45	มาก
9.3 กำหนดวิธีการวัดและประเมินผลสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้	3.80	0.45	มาก
9.4 มีเกณฑ์การประเมินผลที่เหมาะสมกับความสามารถในการเขียนสื่อสารของนักเรียน	4.00	0.00	มาก
9.5 สามารถนำผลการประเมินไปพัฒนากิจกรรมต่อไปได้	4.20	0.45	มาก
รวม	151.60	18.27	มาก

รายการประเมิน	(\bar{x})	(S.D.)	สรุป
เฉลี่ย	4.21	0.37	

จากตาราง 10 พบว่า คู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติ เป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.21$, S.D. = 0.37)

4. ผลการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติ เป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ตาราง 11 แสดงผลการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 80/80 กับนักเรียนจำนวน 3 คน

ประเด็น	ผลการหาประสิทธิภาพ	การปรับปรุงแก้ไข
เนื้อหา	เนื้อหามีความเหมาะสมตามผลการเรียนรู้ แต่คำศัพท์ในบางกิจกรรมค่อนข้างยาก ทำให้นักเรียนไม่เข้าใจ	มีการปรับเปลี่ยนคำศัพท์ที่ช่วยให้นักเรียนเข้าใจความหมายได้มากขึ้น
ภาษา	นักเรียนมีพื้นฐานการเขียนสื่อสารที่แตกต่างกัน ทำให้การใช้ภาษาในการเขียนสื่อสารอยู่ในระดับที่ไม่เท่ากัน	1. เปิดโอกาสให้นักเรียนแต่ละคนได้เขียนสื่อสารตามความเข้าใจของตนเอง อธิบายการใช้ภาษาที่ถูกต้อง เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนสื่อสารได้ตรงจุดของแต่ละคน 2. ให้ความช่วยเหลือในการใช้ภาษาสำหรับการเขียนสื่อสารกับนักเรียนเป็นรายบุคคล เพื่อพัฒนาการเขียนสื่อสารได้ตรงตามความสามารถของนักเรียน

ประเด็น	ผลการหาประสิทธิภาพ	การปรับปรุงแก้ไข
เวลา	นักเรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรมได้เสร็จทันเวลาที่กำหนดตามที่ระบุในแผนการจัดการเรียนรู้	-

จากตาราง 11 พบว่า การตรวจสอบความเหมาะสมด้านเนื้อหา ภาษา และเวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ด้านเนื้อหา มีความเหมาะสมตามผลการเรียนรู้ แต่คำศัพท์ในบางกิจกรรมค่อนข้างยาก ทำให้นักเรียนไม่เข้าใจ ผู้วิจัยจึงมีการปรับเปลี่ยนคำศัพท์ที่ช่วยให้นักเรียนเข้าใจความหมายได้มากขึ้น ด้านภาษานักเรียนมีพื้นฐานการเขียนสื่อสารที่แตกต่างกัน ทำให้การใช้ภาษาในการเขียนสื่อสารอยู่ในระดับที่ไม่เท่ากัน ผู้วิจัยจึงเปิดโอกาสให้นักเรียนแต่ละคนได้เขียนสื่อสารตามความเข้าใจของตนเองอธิบายการใช้ภาษาที่ถูกต้อง เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนสื่อสารได้ตรงจุดของแต่ละคน ตลอดจนให้ความช่วยเหลือในการใช้ภาษาสำหรับการเขียนสื่อสารกับนักเรียนเป็นรายบุคคล เพื่อพัฒนาการเขียนสื่อสารได้ตรงตามความสามารถของนักเรียน และด้านเวลา นักเรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรมได้เสร็จทันเวลาที่กำหนดตามที่ระบุในแผนการจัดการเรียนรู้

ตาราง 12 แสดงผลการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 80/80 กับนักเรียน 9 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนคน ที่	ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้					คะแนน ผลลัพธ์ (E ₂)
	คะแนนกระบวนการ (E ₁)					
	แผนที่ 1 (50)	แผนที่ 2 (40)	แผนที่ 3 (50)	แผนที่ 4 (60)	รวม (200)	
1	40	34	41	48	163	50
2	37	32	40	48	157	44
3	38	33	44	50	165	38
4	38	32	39	47	156	46

นักเรียนคน ที่	ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้					คะแนน ผลลัพธ์ (E ₂)
	คะแนนกระบวนการ (E ₁)					
	แผนที่ 1 (50)	แผนที่ 2 (40)	แผนที่ 3 (50)	แผนที่ 4 (60)	รวม (200)	
5	40	35	41	49	165	54
6	41	34	45	52	172	48
7	44	37	46	53	180	58
8	40	32	39	49	160	48
9	41	33	41	49	164	54
รวม	359	302	376	445	1482	440
เฉลี่ย	39.89	33.56	41.78	49.44	164.67	48.89
เฉลี่ย ร้อยละ	79.78	83.89	83.56	82.41	82.33	81.48
E₁/E₂ = 82.33/81.48						

จากตาราง 12 พบว่า ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพด้านกระบวนการเท่ากับ 82.33 และ ประสิทธิภาพด้านผลลัพธ์เท่ากับ 81.48 แสดงว่า กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.33/81.48 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80

ตาราง 13 แสดงผลการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 80/80 กับนักเรียน 20 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้						
นักเรียนคน ที่	คะแนนกระบวนการ (E ₁)				รวม (200)	คะแนน ผลลัพธ์ (E ₂)
	แผนที่ 1 (50)	แผนที่ 2 (40)	แผนที่ 3 (50)	แผนที่ 4 (60)		
1	41	32	42	48	163	52
2	39	31	41	47	158	48
3	38	32	39	46	155	46
4	39	33	40	47	159	46
5	44	36	45	52	177	56
6	43	35	41	50	169	50
7	41	32	39	46	158	48
8	37	31	41	47	156	44
9	40	32	40	48	160	50
10	41	32	39	46	158	48
11	39	32	41	47	159	50
12	40	33	40	51	164	52
13	39	30	39	47	155	48
14	40	34	43	49	166	42
15	39	32	38	47	156	48
16	37	31	39	46	153	46
17	39	32	38	48	157	48
18	38	31	39	47	155	50
19	39	33	41	50	163	38
20	42	34	41	48	165	54
รวม	795	648	806	957	3206	964
เฉลี่ย	39.75	32.40	40.30	47.85	160.30	48.20
ร้อยละ	79.50	81.00	80.60	79.75	80.15	80.33
$E_1/E_2 = 80.15/80.33$						

จากตาราง 13 พบว่า ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพด้านกระบวนการเท่ากับ 80.15 และ ประสิทธิภาพด้านผลลัพธ์เท่ากับ 80.33 แสดงว่า กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.15/80.33 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80

ขั้นตอนที่ 2 ผลการศึกษาความสามารถในการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียน ด้วยการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ กับเกณฑ์ร้อยละ 80

ผลการศึกษาความสามารถในการเขียนสื่อสารระหว่างการทดสอบหลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 80 ด้วยการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ดังตาราง 14

ตาราง 14 แสดงผลการศึกษาความสามารถในการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียน ด้วยการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ กับเกณฑ์ร้อยละ 80

การทดสอบ	n	คะแนนเต็ม	คะแนนเฉลี่ยที่ได้	ร้อยละของคะแนน	แปลผลการเทียบเกณฑ์ร้อยละ 80
หลังเรียน	7	60	49.43	82.38	ผ่านเกณฑ์

จากตาราง 14 พบว่า การทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 49.43 คะแนน และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างการทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 80 พบว่า คะแนนการทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดมีค่าร้อยละเท่ากับ 82.38

ขั้นตอนที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนจากแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน ประเมินความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน และให้คำแนะนำตามความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นนำมาปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้วนำผลการประเมินความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนไปจัดพิมพ์เพื่อนำไปใช้กับนักเรียนต่อไป ดังตาราง 15

ตาราง 15 แสดงผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

รายการประเมิน	\bar{x}	S.D.	ร้อยละ	ระดับความพึงพอใจ
1. การอธิบายเนื้อหาเกี่ยวกับการเขียนสื่อสารมีความชัดเจน เข้าใจง่าย	3.71	0.76	74.29	มาก
2. ผู้เรียนเกิดความเข้าใจเนื้อหาในบทเรียนได้ง่าย	3.57	0.53	71.43	มาก
3. นักเรียนและเพื่อนในกลุ่มได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการเขียนสื่อสาร	4.57	0.53	91.43	มากที่สุด
4. นักเรียนแต่ละคนได้เข้ากลุ่มช่วยเหลือกันตลอดกิจกรรมการเรียนรู้	3.86	0.69	77.14	มาก
5. สมาชิกทุกคนมีโอกาสได้ลงมือปฏิบัติจริงและช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	4.57	0.53	91.43	มากที่สุด

รายการประเมิน	\bar{x}	S.D.	ร้อยละ	ระดับ ความพึงพอใจ
6. นักเรียนมีโอกาสนในการแสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนเรียนรู้กัน	4.71	0.49	94.29	มากที่สุด
7. นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติการเขียนสื่อสารกับเพื่อน ๆ ครู และวิทยากร	4.71	0.47	94.29	มากที่สุด
8. นักเรียนสนุกสนานกับการจัดการเรียนรู้ผ่าน การฝึกปฏิบัติและมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือกันในการเรียนรู้การเขียนสื่อสาร	3.57	0.53	71.43	มาก
9. นักเรียนกล้าตั้งคำถามและตอบคำถามกระตุ้น คิดกับเพื่อนในกลุ่ม	4.14	0.90	82.86	มาก
10. การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน ร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ ทำให้นักเรียนมั่นใจในการเขียนสื่อสารของตนเองมากขึ้น	4.29	0.49	85.71	มาก
11. การจัดการเรียนรู้ที่ให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติและมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือกันในการเรียนรู้ การเขียนสื่อสาร ทำให้นักเรียนไม่รู้สึกเบื่อหน่ายในการเขียนสื่อสาร	4.86	0.38	97.14	มากที่สุด
12. นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติการเขียนสื่อสารอย่างเป็นระบบ เป็นขั้นตอน	4.29	0.76	85.71	มาก
13. นักเรียนมีความสุขในการเรียนที่จัดการเรียน เรียนที่ได้ลงมือปฏิบัติจริงด้วยตนเองและได้รับการช่วยเหลือในการเรียนรู้	4.71	0.49	94.29	มากที่สุด
14. การทำแบบฝึกปฏิบัติการเขียนสื่อสารทำให้นักเรียนพัฒนาตนเอง	4.43	0.53	88.57	มาก
15. เมื่อนักเรียนได้ทดสอบความรู้แล้ว ครู เพื่อน และวิทยากรได้ช่วยพัฒนานักเรียนให้มีความรู้และปฏิบัติในการเขียนสื่อสารได้ดียิ่งขึ้น	4.57	0.53	91.43	มากที่สุด
รวม	4.30	0.23	86.10	มาก

จากตาราง 15 พบว่า ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.30$, S.D. = 0.23)

บทที่ 5

บทสรุป

การวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยดำเนินการศึกษาตามกระบวนการวิจัยและพัฒนา (Research & Development) ผู้วิจัยจึงนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ตามจุดมุ่งหมายของการวิจัยดังต่อไปนี้

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียน ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ กับเกณฑ์ร้อยละ 80
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สรุปผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. ผลการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีจำนวน 4 แผน ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง การเขียนสื่อสารคืออะไร แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 การเขียนสื่อสารผ่านประสบการณ์ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 การเขียนสื่อสารตามจินตนาการ และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 การเขียนสื่อสารจากภาพ และในแต่ละแผนดังกล่าวจะมีขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ 4 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 ขั้นสร้างความท้าทายใหม่

ในการเรียนรู้วิธีการใช้เทคโนโลยีผ่านการเสริมต่อของครูและเพื่อน ชั้นที่ 2 ชั้นตีความเงื่อนไขใหม่และข้อมูลที่จัดทำโดยเทคโนโลยีผ่านการเสริมต่อของครูและเพื่อน ชั้นที่ 3 ชั้นพัฒนาความเข้าใจใหม่ผ่านการเสริมต่อของวิทยากรและเพื่อน และชั้นที่ 4 ชั้นสร้างองค์ความรู้ใหม่นำไปสู่การปฏิบัติผ่านการเสริมต่อของวิทยากรและเพื่อน ซึ่งในขั้นตอนการเรียนรู้ของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ผลการประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.80$, S.D. = 0.22) และมีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.15/80.33

2. ความสามารถในการเขียนสื่อสาร หลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 80 ด้วยการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า ผลการวัดความสามารถในการเขียนสื่อสารหลังเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 82.38 ซึ่งเมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 กับคะแนนทดสอบหลังเรียน พบว่า คะแนนทดสอบหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80

3. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัย การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 อภิปรายผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. ผลจากการสร้างและหาประสิทธิภาพของการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งพบว่า มีประสิทธิภาพ 80.15/80.33 สะท้อนให้เห็นว่า การดำเนินการตามคู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 โดยสิ่งที่ทำให้ผลการสร้างมีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์นั้น อันเนื่องมาจากกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นได้ผ่านลำดับขั้นตอนการสร้างอย่างเป็นกระบวนการและเป็นระบบ โดยผู้วิจัยได้มีการศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน โดยนำมาพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ แล้วดำเนินการสังเคราะห์เป็นการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติฐานร่วมกับแนวคิด

การเสริมต่อการเรียนรู้ นอกจากนี้ยังได้มีการวิเคราะห์เนื้อหาหลักสูตร ตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และการนำไปใช้ ก่อนดำเนินการออกแบบและสร้างคู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็น ฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ และแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสาร โดย กระบวนการศึกษาการสร้างนวัตกรรมที่เป็นกิจกรรมการเรียนรู้และการสร้างคู่มือการใช้กิจกรรม การเรียนรู้นี้ได้ผ่านการวิเคราะห์และตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบ หาส่วนที่ยังบกพร่องหรือควรได้รับการแก้ไข แล้วนำคำแนะนำเหล่านั้นมาปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น เพื่อให้คู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพและสามารถนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ให้แก่นักเรียนได้เป็นอย่างดี

เมื่อมีคู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีก็จะส่งผลให้นักเรียนได้รับการส่งเสริมความสามารถ ในการเขียนสื่อสารที่ดียิ่งขึ้น และอาจส่งผลให้ดีขึ้นกว่าการจัดการเรียนรู้แบบปกติ นอกจากนี้คู่มือ การใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริม ต่อ การเรียนรู้เป็นนวัตกรรมที่เป็นกิจกรรมการเรียนรู้แนวใหม่ โดยเฉพาะการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติ เป็นฐานที่อาจมีความแปลกใหม่ในแวดวงการศึกษาไทยที่ยังไม่พบในการนำมาใช้เป็นแนวทางใน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมากนัก ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยของ ทิพย์ ขำอยู่ และคณะ, (2561, น. 217 – 218) ที่ได้กล่าวไว้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน (Practice Based Learning) เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการปฏิบัติ เป็นฐานการเรียนรู้เรื่องใหม่ที่ยังไม่มีใคร นำมาใช้ในแวดวงการศึกษาของไทยมากนัก แต่ก็เป็นที่ยอมรับในแวดวงการศึกษาในต่างประเทศที่ได้มี การนำมาใช้จริงในการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ให้แก่นักเรียน

จะเห็นได้ว่า งานวิจัยของ Alphonse Renzaho (2022, น. 166) ที่ได้ทำการศึกษา ค้นคว้าวิจัย เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนวิชาเคมีที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนของนักเรียนวันดา ซึ่งผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการจัด การเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานมีประสิทธิภาพดีกว่ากลุ่มควบคุมซึ่งสอนด้วยวิธี การเรียนรู้แบบ ดั้งเดิม อีกทั้งการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานเมื่อนักเรียนได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จะ ทำให้นักเรียนมีผลการเรียนรู้ที่ดีกว่าการเรียนแบบควบคุม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Kustori, Rusijono และคณะ (2021, p. 69) ที่ได้ทำการศึกษาค้นคว้าวิจัย เรื่อง ผลของการเรียนรู้แบบฝึก ปฏิบัติเป็นฐานต่อผลการเรียนรู้ในสายงานด้านการศึกษา ผลการศึกษาพบว่า การเรียนรู้แบบฝึก ปฏิบัติเป็นฐานจะมุ่งเน้นไปทางสภาพแวดล้อมการทำงาน การได้เรียนรู้เชิงปฏิบัติจริง ทำให้เห็นความ แตกต่างได้ชัดเจนว่าการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานมีผลการเรียนรู้ดีกว่าชั้นเรียนควบคุม

นอกจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานที่เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่ จะช่วยพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนให้ดีขึ้น และมีประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอนแล้ว

ผู้วิจัยจึงนำกิจกรรมการเรียนรู้นี้มาพัฒนาร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสารให้แก่นักเรียนอีกด้วย เนื่องจากนักเรียนแต่ละคนมีพัฒนาการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน จึงส่งผลให้พัฒนาการในการเรียนรู้ของนักเรียนมีความแตกต่างกัน การจัดกิจกรรมการสอนให้แก่เรียนจะเป็นการจัดกลุ่มที่ความสามารถ มีทั้งนักเรียนในกลุ่มเก่ง กลาง อ่อน และแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้จะมีกระบวนการที่เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมและความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียน โดยจะมีครูผู้สอน วิทยากร และนักเรียนที่มีความสามารถสูง กว่านักเรียนปกติ จะคอยให้ความช่วยเหลือ อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ของนักเรียน ประกอบกับการให้คำแนะนำที่ดี คอยชี้แนะแหล่งข้อมูลการเรียนรู้ จัดหาสื่ออุปกรณ์ที่จะส่งเสริมในการเรียนรู้ ให้แก่นักเรียนอย่างเต็มที่ โดยเฉพาะนักเรียนกลุ่มที่มีพัฒนาการการเรียนรู้ช้า (The Zone of Proximal Development) จึงต้องมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลางและสร้างฐานความช่วยเหลือตามพื้นที่การพัฒนาล่าสุดของนักเรียน ดังจะเห็นได้จากการศึกษาวิจัยของ สุธีรา ดั่งดี (2556, น. 77) ที่ได้ทำการศึกษาค้นคว้าวิจัยที่มีการนำวิธีการสแคฟโฟลด์มาเสริมต่อการเรียนรู้ ให้แก่นักเรียนด้วย ซึ่งส่งผลให้นักเรียนนั้นมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้นและมีความคงทนในการเรียนรู้

นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ มยุรา กล่อมเจริญ (2559, น. 122) ที่ได้มีการนำวิธีสแคฟโฟลด์มาพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน ซึ่งผลการวิจัยนั้นทำให้นักเรียนมีพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น และคะแนนหลังการทดลองใช้สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ไม่ได้ใช้กิจกรรมการเรียนรู้ อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ จิราภรณ์ พรหมขุมภู (2560, น. 91 - 92) ที่ได้มีการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การเสริมต่อการเรียนรู้ของ Tharp and Gillimore ที่กิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพ 83.20/82.49 ซึ่งส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านจับใจความมากขึ้น และหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้นั้นแสดงให้เห็นชัดเจนว่าสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยจากต่างประเทศที่ศึกษาวิจัยโดย Ni Nyoman Padmadewi และ Luh Putu Artini (2018, น. 156) ได้ทำการศึกษา ค้นคว้าวิจัย เรื่อง การใช้กลยุทธ์การเสริมต่อการเรียนรู้ในการสอนการเขียน มาช่วยสนับสนุนการนำเทคนิคการเสริมต่อการเรียนรู้มาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แล้วเกิดควมมีประสิทธิภาพ ดังจะเห็นได้จากผลการศึกษาวิจัยที่ครูใช้ กลยุทธ์การเสริมต่อการเรียนรู้หลายอย่าง ซึ่งรวมถึงเทคนิคการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการแบบฝึกคำที่พบเห็นบ่อย ๆ และคำแนะนำการเรียนรู้ตามการแก้ปัญหาที่ให้มาด้วย การอ่านวารสารตอบรับ การใช้กลยุทธ์การเสริมต่อการเรียนรู้เผยให้เห็นถึงพัฒนาการที่ชัดเจน ที่ไม่เพียงแต่ในด้านคุณภาพของการเขียนเท่านั้น แต่รวมถึงทัศนคติและความสนใจของนักเรียนด้วย ผลลัพธ์แสดงให้เห็นว่า คุณภาพของการเสริมต่อการเรียนรู้มีประโยชน์ช่วยสนับสนุนความสามารถในการเขียนของนักเรียนได้

ดังนั้น จากที่ผู้วิจัยได้กล่าวมาแล้วนั้น แสดงให้เห็นได้ชัดเจนว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ จะส่งผลให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติการเขียนสื่อสารที่มีผลเกิดขึ้นร่วมกัน มีกระบวนการที่เป็นลำดับขั้นตอนและน่าสนใจ เมื่อนำแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ซึ่งมีเทคนิคการเรียนรู้และให้ความช่วยเหลือนักเรียนในการเรียนรู้ที่หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นการใช้คำถามกระตุ้นคิด การให้คำอธิบายความรู้ การสาธิตเพื่อเป็นตัวอย่าง การลดงานให้เป็นงานย่อย ๆ ที่ไม่ซับซ้อน การชี้จุดสำคัญที่ทำให้เห็นว่าการดำเนินกิจกรรมไปถูกทางแล้ว รวมถึงการสร้างแรงจูงใจของนักเรียนให้มีความสนใจในการเรียนรู้คงอยู่เสมอ ซึ่งล้วนเป็นเทคนิคการเสริมต่อการเรียนรู้ที่ส่งผลให้พัฒนาการในการเรียนรู้ของนักเรียนดีขึ้นกว่าพัฒนาการในการเรียนรู้ที่มีอยู่เดิมได้อย่างแท้จริง และยิ่งไปกว่านั้นยังเป็นเครื่องชี้ว่าจะเป็นการจัดการเรียนรู้ที่น่าสนใจเมื่อนำมาใช้ร่วมกัน แล้วทำให้การส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสารของนักเรียนเป็นไปในทิศทางที่ดีขึ้น มีความสามารถในการเขียนสื่อสารที่หลากหลายขึ้น ตลอดจนมีพัฒนาการในการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพอีกด้วย

2. ผลการศึกษาความสามารถในการเขียนสื่อสารระหว่างการทดสอบหลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 80 ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดและสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดเช่นกัน ซึ่งเมื่อนำคะแนนหลังเรียนของแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสารของนักเรียนจะพบว่า นักเรียนมีคะแนนนำคะแนนหลังเรียนของแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสาร 82.38 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด และเป็นไปตามเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งมีความสอดคล้องและเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยแสดงให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ ทำให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจและฝึกปฏิบัติในการเขียนสื่อสารได้ดีขึ้น ทำให้ความสามารถในการเขียนสื่อสารของนักเรียนสูงขึ้น อีกทั้งยังส่งผลให้มีความก้าวหน้าในการเรียนมากขึ้นด้วย

ผลการศึกษาวิจัยและพัฒนาความสามารถในการเขียนสื่อสารของนักเรียนนี้ ยังมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ พงศ์ผกา เดชโนนสังข์ (2562, น. 96) เช่นเดียวกัน ที่ได้มีการพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย และผลการศึกษาเรียนรู้ที่เป็นคะแนนหลังเรียนของนักเรียนในด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทยหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ โดยความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทยของนักเรียนที่เรียนด้วย การจัดกิจกรรมเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบชิปปาประกอบแบบฝึก ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนเป็นไปตามเกณฑ์ร้อยละ 80 คิดเป็นร้อยละ 83.56 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ สิโรตมภ์ จุ้ยเปี่ยม (2563, น. 63 - 64) ที่มีผลการพัฒนาความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 1 จากการใช้กลยุทธ์การเขียนเชิงโต้ตอบและแนวสมดุลภาษา ซึ่งผลการศึกษาเรียนรู้ที่เป็นคะแนนหลังเรียนของนักเรียนในการเขียนหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ โดยความสามารถในการเขียนของนักเรียนที่เรียนด้วยกลยุทธ์การเขียนเชิงโต้ตอบและแนวสมดุลภาษา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนของกลุ่มทดลองสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นอกจากนี้ ผลการเปรียบเทียบคะแนนหลังเรียนกับเกณฑ์ที่กำหนด เมื่อนำแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้มาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ยังสะท้อนให้เห็นว่า แนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้สามารถส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้ให้นักเรียนมีพัฒนาการเรียนรู้ที่ดีขึ้นและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้นสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละที่กำหนด ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยของ ญัฎฐวัฒน์ จันทรโท (2563, น. 96 - 97) ที่ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค Jigsaw ร่วมกับเทคนิค Scaffolding เรื่อง สภาพแวดล้อมทางกายภาพของทวีปยุโรป ที่มีต่อความสามารถในการใช้เครื่องมือทางภูมิศาสตร์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคงทนในการเรียนรู้ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยมีการนำผลการวัดความสามารถในการใช้เครื่องมือทางภูมิศาสตร์ เรื่อง ลักษณะทางกายภาพและสังคมของทวีปยุโรป ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค Jigsaw ร่วมกับเทคนิค Scaffolding มาเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 สะท้อนให้เห็นได้ชัดเจนว่า นักเรียนมีความสามารถในการใช้เครื่องมือทางภูมิศาสตร์หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อีกทั้งมีความคงทนในการเรียนรู้หลังเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์

จากที่กล่าวมาข้างต้น ยังมีผลการพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียนที่สอดคล้องกับ เพียงขวัญ สีนาคม (2563, น. 94) ที่ได้นำเทคนิคการเสริมต่อการเรียนรู้มาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งสะท้อนผลให้เห็นว่า เมื่อนำเทคนิคการเสริมต่อการเรียนรู้มาใช้ จะทำให้หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการเสริมต่อการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้ จากที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น ในการนำผลการเรียนรู้หลังเรียนมาเปรียบเทียบ โดยการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสื่อสารระหว่างการทดสอบหลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 80/80 มีความเป็นไปได้และมีประสิทธิภาพ หากได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และคู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้หรือแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ ย่อมจะนำแนวทางการพัฒนาให้นักเรียนให้มีความรู้ความสามารถในด้านต่าง ๆ ไปสู่เป้าหมายและสำเร็จในการเรียนรู้ที่ดีได้

3. ผลการการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริม

ความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.30 มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.23 คิดเป็นร้อยละ 86.10 เนื่องจากการจัดการเรียนรู้ที่ให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติและมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือกันในการเรียนรู้การเขียนสื่อสาร ทำให้นักเรียนไม่รู้สึกเบื่อหน่ายในการเขียนสื่อสาร นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติการเขียนสื่อสารที่หลากหลายตามความสนใจของนักเรียน ได้มีโอกาสในการแสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อน ๆ อีกทั้งทำให้นักเรียนมีความสุขในการเรียนที่จัดการเรียนรู้ที่ได้ลงมือปฏิบัติจริงด้วยตนเอง มีโอกาสให้ความช่วยเหลือเพื่อนสมาชิกหรือได้รับการช่วยเหลือในการเรียนรู้จากเพื่อน ๆ สมาชิกในกลุ่ม ตลอดจนเมื่อนักเรียนได้ทดสอบความรู้แล้ว ครูผู้สอน เพื่อนนักเรียนที่มีความสามารถมากกว่านักเรียนปกติ และวิทยากร ทำให้นักเรียนเกิดความพึงพอใจที่เป็นส่วนสำคัญที่ได้ช่วยให้นักเรียนมีความรู้และสามารถปฏิบัติในการเขียนสื่อสารได้ดียิ่งขึ้น

สำหรับผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร ที่อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเท่ากับ 97.14 คือ นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติและมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือกันในการเรียนรู้การเขียนสื่อสาร ทำให้นักเรียนไม่รู้สึกเบื่อหน่ายในการเขียนสื่อสาร ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานในการวิจัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้เป็นอย่างมาก เนื่องจากความรู้สึกในการเรียนของนักเรียนมีผลเป็นอย่างมาก หากนักเรียนรู้สึกเบื่อหน่ายในการเรียนก็จะส่งผลให้นักเรียนเรียนรู้ไม่สนุกสนาน ขาดความกระตือรือร้นในการเรียน ซึ่งอาจส่งผลให้นักเรียนขาดความสามารถในการเขียนสื่อสารได้ แต่เมื่อนักเรียนได้รับการส่งเสริมจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด ก็จะส่งผลให้นักเรียนรู้สึกสนุกสนาน มีความสุขในการเรียน ได้ลงมือปฏิบัติจริง อันจะนำไปสู่การพัฒนาประสิทธิภาพด้านความสามารถในการเขียนสื่อสารที่ดีมากยิ่งขึ้นได้

ขณะเดียวกันยังมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ จิราภรณ์ พรหมขุมภู (2560, น. 92) ที่ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การเสริมต่อการเรียนรู้ของ Tharp and Gillimore ที่ส่งเสริมความสามารถในการอ่านจับใจความ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 แล้วนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ อยู่ในระดับดีมาก ประกอบกับการสนับสนุนจากงานวิจัยของ พงศ์ผกา เดชโนนสังข์ (2562, น. 99) ที่ได้ทำการศึกษาค้นคว้าวิจัย เรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก ทำให้นักเรียนประเมินความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึกอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.48$, S.D. = 0.09)

ดังนั้น จากที่ได้กล่าวมาถึงการศึกษาค้นคว้าที่มุ่งเน้นต่อการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ สะท้อนให้เห็นว่า การประเมินความพึงพอใจจากการที่ได้ทำกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถนักเรียนยังด้านต่าง ๆ ยังคงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างมาก เนื่องจากเรื่องของทัศนคติ อารมณ์ ความคิด ความรู้สึกต่าง ๆ ยังมีอิทธิพลในการกระตุ้นนักเรียนให้เกิดความสนใจในการได้รับการพัฒนาการเรียนรู้จากการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ เมื่อนักเรียนเกิดความรู้สึกอยากเรียน และมีความพร้อมที่จะได้รับการจัดการเรียนรู้ ก็จะส่งผลให้การพัฒนาระบบการเรียนรู้ที่เป็นไปได้ง่าย และพัฒนาการเรียนรู้อีกจะเป็นไปได้ได้อย่างคล่องแคล่วและรวดเร็วมากขึ้น สอดคล้องกับทัศนะของ อุทัยพรรณ สุดใจ (2546, อ้างถึงใน ไฉไล เมืองพระฝาง, 2558, น. 73) ที่ได้มีการกล่าวถึงความพึงพอใจว่า ทัศนะหรือระดับความพึงพอใจของบุคคลต่อกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงประสิทธิภาพของกิจกรรมนั้น ๆ โดยเกิดจากพื้นฐานของการรับรู้ ค่านิยม และประสบการณ์ที่แต่ละบุคคลได้รับ ระดับของความพึงพอใจจะเกิดขึ้นเมื่อกิจกรรมนั้น ๆ สามารถตอบสนองความต้องการแก่บุคคลนั้นได้

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาวิจัย การพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ซึ่งมีข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้และข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 เนื่องด้วยการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่ยังใหม่ต่อแวดวงการศึกษาไทยที่ยังไม่พบมากในการนำมาเป็นส่วนหนึ่งในการจัดทำหลักสูตรพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียนหรือนำมาใช้ในการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอน การศึกษาระดับต้นจึงเป็นส่วนสำคัญที่จะนำมาใช้เป็นอย่างมาก ต้องมีความชัดเจน ครูผู้สอนในฐานะผู้นำแนวการจัดการเรียนรู้ไปใช้จึงต้องเข้าใจกระบวนการจัดการกิจกรรมให้มากขึ้น ให้เข้าใจบทบาททั้งครูผู้สอนและนักเรียน เพื่อให้เกิดความมีประสิทธิภาพในการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนมากขึ้น

1.2 คู่มือการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ โดยเฉพาะการอธิบายขั้นตอนของแผนการจัดการเรียนรู้ อาจไม่มีความจำเป็นที่จะต้องอธิบายที่ละเอียดจนเกินไปในการปฏิบัติ เพราะจะสร้างความสับสนในการที่ครูผู้สอนจะนำไปใช้ในการจัดการกิจกรรมในครั้งต่อไปได้ กระบวนการในการจัดการเรียนรู้ รวมถึงอาจทำให้ระยะเวลาในการจัดการกิจกรรมไม่เป็นไปตามแผนที่วางไว้ด้วย จึงควรระบุแนวการจัดการกิจกรรมที่

กะทัดรัด มีกิจกรรมที่ปฏิบัติชัดเจนให้เหมาะสมกับเวลา จะทำให้การจัดกิจกรรมชัดเจนและเข้าใจง่ายต่อการนำไปปฏิบัติด้วย

1.3 แนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ที่มีเทคนิคในการนำมาจัดการเรียนรู้ที่หลากหลาย ในขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน ควรเลือกนำมาใช้ในจำนวนเทคนิคที่เหมาะสมกับขั้นตอนนั้น ๆ ในแต่ละขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน แล้วในแต่ละเทคนิคของแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ต้องมีความสอดคล้องกับขั้นตอนในการปฏิบัติกิจกรรมมากขึ้น ซึ่งจะเป็นการพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนได้ตรงจุด เนื่องจากพัฒนาการในการเรียนรู้ของนักเรียนส่วนใหญ่มีระดับพัฒนาการในการเรียนรู้ที่แตกต่างกันเป็นรายบุคคล การนำเทคนิคของแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้มาใช้ให้เหมาะสมจะเป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้เกิดควมมีประสิทธิภาพอีกมากยิ่งขึ้นจากประสิทธิภาพในการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ที่มีอยู่เดิม

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการนำแนวการจัดการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น ไปทดลองใช้กับนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ ที่ต้องการพัฒนาหรือเพิ่มศักยภาพในการเรียนรู้ให้มากขึ้น รวมถึงการนำไปทดลองใช้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ ด้วย

2.2 ควรมีการพัฒนาคู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ที่สามารถนำไปปรับประยุกต์ใช้ได้ในระดับชั้นอื่น ๆ หรือกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ ด้วย เพื่อเป็นการเพิ่มความน่าสนใจที่จะนำไปทดลองใช้และมีการนำไปพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนได้กว้างขึ้นและหลากหลายต่อกิจกรรมที่ให้นักเรียนฝึกปฏิบัติ

2.3 ควรมีการพัฒนาแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสารและเกณฑ์การตรวจให้คะแนนในการเขียนสื่อสารให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น ควรสร้างข้อถามอรรถนัยที่หลากหลาย เพื่อเป็นทางเลือกให้นักเรียนสามารถทำแบบทดสอบได้ตามความสามารถและความแตกต่างที่เกิดขึ้นในตัวบุคคล ส่วนเกณฑ์การตรวจให้คะแนนก็ต้องมีการอธิบายให้ชัดเจนเช่นกัน ในองค์ประกอบของการเขียนสื่อสารที่ใช้ในการประเมินการเขียนสื่อสารแต่ละข้อ จะทำให้ตรวจง่ายขึ้นและใช้เวลาตรวจได้รวดเร็วขึ้น

2.4 ควรมีการวิจัยโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานในรูปแบบทดลองหรือในรูปแบบการวิจัยและพัฒนา (Research & Development) ที่นำมาใช้ร่วมกับตัวแปรอื่น ๆ ที่หลากหลายมากยิ่งขึ้น เช่น เทคนิคเกมพีเคชั่น สื่ออินโฟกราฟิก เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ (STAD) เทคนิคการเขียนแบบกึ่งควบคุม เทคนิคการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน (CBL) เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมล โปธิเย็น. (2547). รูปแบบการพัฒนาความคิดอย่างเป็นระบบเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรีโดยใช้แนวคิดทฤษฎีไตรอาร์ชิกและวิธีการแบบสแกฟโฟลด์. (ครุศาสตร์ดุสิตบัณฑิต). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กฤตยาภาณุจันท์ โตพิทักษ์. (2563). **การประเมินการปฏิบัติ แนวคิดสู่การปฏิบัติ.** (พิมพ์ครั้งที่ 1). พิษณุโลก: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- เกษม สาหรัยทิพย์. (2547). **สถิติประยุกต์สำหรับการวิจัย.** (พิมพ์ครั้งที่ 3). นครสวรรค์: โรงพิมพ์นิวเสรินคร.
- จิราภรณ์ พรหมชุมภู. (2560). **การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การเสริมต่อการเรียนรู้ของ Tharp and Gillimore ที่ส่งเสริมความสามารถในการอ่านจับใจความ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3.** (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- จุไรศิริ ชูรักษ์. (2552). **การพัฒนาวิธีการสแกฟโฟลด์ตั้งทักษะการเรียนรู้สำหรับนักเรียนที่มีเสียงทางด้านวิชาการโดยใช้ชุดฝึกทักษะ: กรณีศึกษาโรงเรียนวัดควนแร่.** (ศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ไฉไล เมืองพระฝาง. (2558). **การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยใช้เทคนิค CIRC เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านจับใจความ กลุ่มสาระภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3.** (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2556). **การทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอน.** วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย, 5(1), 7 – 19, สืบค้นจาก <http://www4.educ.su.ac.th/2013/images/stories/081957-02.pdf>.
- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2557). **การสอนซ่อมเสริม: เติมเต็มศักยภาพผู้เรียน.** กรุงเทพฯ: ทวีพรินทร์ (1991).

บรรณานุกรม (ต่อ)

- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2557). 80 นวัตกรรมการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. (พิมพ์ครั้งที่ 8). นนทบุรี: พี บาลานซ์ดีไซน์แอนพริ้นติ้ง.
- โชติกา ภาชีผล. (2559). การวัดและประเมินผลการเรียนรู้. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณัฐวัฒน์ จันทร์โท. (2563). ผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค Jigsaw ร่วมกับเทคนิค Scaffolding เรื่อง สภาพแวดล้อมทางกายภาพของทวีปยุโรป ที่มีต่อความสามารถในการใช้เครื่องมือทางภูมิศาสตร์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคงทนในการเรียนรู้ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ดวงใจ ไทยอุบุญ. (2556). ทักษะการเขียนภาษาไทย. (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิพย์ ขำอยู่ และคณะ. (2561). การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน. วารสารแสงอีสาน, 15(2), 215 – 226, สืบค้นจาก https://www.researchgate.net/publication/331772754_Practice-Based_Learning_Management.
- นริชา นราศรี. (2544). การศึกษาความพึงพอใจของบทเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญที่สุดในกลุ่มวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาพิษณุโลก. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- นุชลี อุภักย์. (2555). จิตวิทยาการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บพิธ วังหนองเขียว. (2558). การพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำตรงมาตราตัวสะกด โดยใช้แผนการเรียนรู้ ประกอบแบบฝึกทักษะ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). การวิจัยเบื้องต้น. (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ปกรณ์ ประจันบาน. (2552). ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์. พิษณุโลก: รัตนสุวรรณ.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- พงศ์ผกา เดชโนนสังข์. (2562). การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสื่อสารภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ประกอบแบบฝึก. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- พิมพ์มาดา มงคลแสน. (2553). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้และเจตคติทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เรื่อง ไฟฟ้า โดยใช้รูปแบบการสอน BSCS 5E ร่วมกับยุทธศาสตร์การสอนสแคฟโฟลด์. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- เพียงขวัญ สีนาคม. (2563). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเสริมต่อการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- มยุรา กลุ่มเจริญ. (2559). การใช้กิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้วยวิธีสแกฟโฟลด์เพื่อสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานคร. วารสารอิเล็กทรอนิกส์ An Online Journal Of Education, 12(1), 122 – 138, สืบค้นจาก <https://so01.tci-thaijo.org/index.php/OJED/article/view/110452>.
- ระพีพันธ์ โพธิ์ศรี. (2551). สถิติเพื่อการวิจัย ฉบับปรับปรุงใหม่. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรวรรณ ศรียาภย์. (2557). การเขียนเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: ทวี.พริ้นท์ (1991).
- วันเพ็ญ รอดพ่าย. (2558). ผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค STAD ส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ศุภศิริ โสมาเกต. (2544). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการเรียนรู้โดยงานกับการเรียนตามคู่มือ. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สนิท สัตโยภาส. (2545). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: ธารอักษร.
- สวนิต ยมาภย์. (2548). ภาษา การสื่อสาร และงานประพันธ์: หนังสือสาระการเรียนรู้พื้นฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- สายพิน พึ่งสันเทียะ. (2553). **การพัฒนาทักษะการเขียนสื่อสาร ด้วยกระบวนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้ผลการประเมินงานเขียนของนักเรียนประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 (ปวช.1).** (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). ขอนแก่น. มหาวิทยาลัยขอนแก่น สืบค้นจาก https://doi.nrct.go.th/ListDoi/listDetail?Resolve_Doi=10.14457/KKU.the.2010.91
- สิริวรรณ นันทจันทุล. (2546). **การเขียนเพื่อการสื่อสาร 2.** (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สิโรตมภ์ จุ้ยเปี่ยม. (2563). **ผลการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กลยุทธ์การเขียนเชิงโต้ตอบและแนวสมดุลภาษาที่มีต่อความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1.** (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุจริต เพียรชอบ. (2540). **ศิลปะการใช้ภาษา.** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- สุทธิติ ชัดติยะ. (2551). **ศาสตร์การเขียน.** กรุงเทพฯ: เปเปอร์เฮาส์.
- สุรางค์ ไคว่ตระกูล. (2559). **จิตวิทยาการศึกษา.** (พิมพ์ครั้งที่ 12). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่ง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรรถพล ประภาสโนบล. (2564). **Vygotsky การจัดการเรียนรู้ที่ดี คือ การทำให้เด็กรู้สึกว่ามีใครสักคนอยู่เคียงข้าง เป็นนั่งร้านที่ช่วยสนับสนุนให้เขาเติบโต.** สืบค้นเมื่อ 7 ตุลาคม 2565, จาก <https://thepotential.org/knowledge/vygotsky-learning-theory/>.
- อัจฉรา ชูแก้ว. (2555). **กลวิธีการสอนแบบ Scaffolding.** สืบค้นเมื่อ 8 กันยายน 2565, จาก <https://www.gotoknow.org/posts/511943>.
- Acandle Blog. (2023). **The new practice-based learning approach!.** Retrieved 9 September 2022, from www.acandle.com/blog/the-new-practice-based-learning-approach/.
- Alphonse Renzaho. (2022). **Effect of Practice-Based Learning in Chemistry on Students' Academic Performance in Rwanda.** East African Journal of Education and Social Sciences (EAJESS), 3(4), 166 – 172.
DOI: <https://dx.doi.org/10.4314/eajess.v3i4.208>.
- Gabrielle M. Kane. (2007). **Step-by-Step: A Model for Practice-Based Learning.** Journal of Continuing Education in the Health Professions (JCEHP), 27(4), 220 – 226. DOI: 10.1002/chp

Health Education England. (2021). **What constitutes Practice-based Learning?**

Retrieved 6 September 2022, from <https://www.hee.nhs.uk/our-work/allied-health-professions/developing-practice-based-learning-mental-health-learning-disability-settings-allied-health/what-constitutes>.

Moore, D. E., Pennington, F.C. (2003). **Practice_based learning and improvement**. In Journal of Continuing Education in the Health Professions. Volume23: 73 - 80.

Ni Nyoman Padmadewi and Luh Putu Artini (2018). **Using Scaffolding Strategies in Teaching Writing For Improving Student Literacy in Primary School**.

Advances in Social Science, Education and Humanities Research (ASSEHR), 178(3), 156 – 160.

Northern Illinois University. (2008). **Scaffolding to Improve Learning**. Spectrum Newsletter, (Fall), 1-6. Retrieved from

https://www.niu.edu/facdev/_pdf/guide/strategies/instructional_scaffolding_to_improve_learning.pdf.

Ormrod, J. E. (2000). **Educational Psychology Development Learners**. 3RD ed. New Jersey: Prentice – Hall.

Royal college of Speech & Language Therapists. (2021). **Practice – Based Learning guidance: Introduction**. Retrieved 17 September 2022, from

<https://www.rcslt.org/members/lifelong-learning/practice-based-learning/practice-based-learning-guidance-introduction/#section-5>.

Kustori, Rusijono, et. al. (2021). **The effect of Practice – Based Learning on learning outcomes in vocational education**. The International Journal of Engineering and Science (IJES), 10(4), 69 – 72.

Torrens University Australia. (2018). **What is Practice Based Learning? (3 reasons why it's great for educators)**. Retrieved 16 September 2022, from

<https://www.torrens.edu.au/blog/practice-based-learning-for-educators>.

Wood, David, Bruner, Jerome S., & Ross, Gail. (1976). **The role of tutoring in program problem solving**. 17, 89 – 100.

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยนครพนม

ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน
ร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อังคณา อ่อนธานี อาจารย์ประจำภาควิชาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร จังหวัด
พิษณุโลก ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน
2. รองศาสตราจารย์ ดร.ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ อาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิ คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จังหวัด
พิษณุโลก ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดกิจกรรมการ
เรียนรู้
3. นางสาวสุชาดา บุญปิ่น ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ สำนักงานเขต
พื้นที่การศึกษาประถมศึกษากำแพงเพชร เขต 1
ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล
4. นางสาวจารุณันต์ หมุ่มอำพันธ์ ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ สำนักงานเขต
พื้นที่การศึกษาประถมศึกษากำแพงเพชร เขต 1
ผู้เชี่ยวชาญด้านกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
5. นางสาวเทียนทอง นีกรักษ์ ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านทุ่งมหาศาล
จังหวัดกำแพงเพชร ผู้เชี่ยวชาญด้านกลุ่มสาระ
การเรียนรู้ภาษาไทย

ภาคผนวก ข ตัวอย่างหนังสือขอความอนุเคราะห์ตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการค้นคว้าอิสระ

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย งานวิชาการ โทร. ๘๘๒๗

ที่ อว.๐๖๐๓.๐๒/ว.๓๗๗๘

วันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๖๕

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการค้นคว้าอิสระ

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อังคณา อ่อนธานี

ด้วย นายกิตติพงษ์ พรหมปิก รหัสประจำตัว ๖๔๐๙๑๖๔๖ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน สังกัดบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร ได้ทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง “การพัฒนา กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒” เพื่อเป็นส่วนหนึ่ง ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กอบสุข คงมนัส เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ

ในการค้นคว้าอิสระเกี่ยวกับเรื่องนี้ บัณฑิตวิทยาลัย พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ ในการค้นคว้าอิสระ ดังแนบมาพร้อมนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์

(รองศาสตราจารย์ ดร.อนามัย น้าอูตม)
รองคณบดีฝ่ายวิชาการ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ภาคผนวก ค คู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้สำหรับครูผู้สอน
กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับ
แนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

โดย นายกิตติพงษ์ พรหมปิก
คณะศึกษาศาสตร์ สาขาหลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัยนเรศวร

คำนำ

คู่มือเล่มนี้จัดทำขึ้นเพื่อชี้แจงการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยให้ครูผู้สอนที่จะนำกิจกรรมไปใช้เป็นแนวทางในการสร้างความรู้ความเข้าใจเพิ่มเติมสามารถใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งกิจกรรมการเรียนรู้ก็จะมุ่งเน้นให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้เป็นสื่อกลางในการช่วยให้นักเรียนสามารถเขียนสื่อสารได้ตรงตามเป้าหมาย ไม่ว่าจะเป็นการเขียนสื่อสารผ่านประสบการณ์ การเขียนสื่อสารตามจินตนาการ และการเขียนสื่อสารจากภาพ โดยอาศัยหลักและวิธีการเขียนสื่อสารที่จะเป็นแนวทางในการเขียนสื่อสารที่ถูกต้องให้แก่ นักเรียน กล่าวคือ นักเรียนสามารถสะท้อนถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ผ่านการเขียนสื่อสารจากหัวข้อ คำ หรือรูปภาพที่ผู้สอนกำหนดให้ โดยมีผู้สอนคอยให้คำแนะนำ ให้ความช่วยเหลือในการเรียนรู้ และกระตุ้นการเรียนรู้ของนักเรียนจากการที่ได้ลงมือปฏิบัติการเขียนสื่อสาร

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จะมีผลในการพัฒนานักเรียนให้มีความสามารถในการเขียนสื่อสารได้เป็นอย่างดี มีประสิทธิภาพมากขึ้น และบรรลุตามจุดประสงค์การเรียนรู้

กิตติพงษ์ พรหมปิก

ข้อควรปฏิบัติในการใช้คู่มือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ศึกษาองค์ประกอบของคู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้

ศึกษาคำแนะนำการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ให้ชัดเจนและเข้าใจ

ศึกษามาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

ศึกษาขั้นตอนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ศึกษาบทบาทและหน้าที่ของผู้สอนให้เข้าใจ

เตรียมความพร้อมตามคำแนะนำของคู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้

องค์ประกอบของคู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้

องค์ประกอบของคู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ประกอบด้วย

1. คำแนะนำการใช้คู่มือกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้
2. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด
3. ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
4. บทบาทของครูผู้สอนและนักเรียน
5. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 - 4
6. เกณฑ์การประเมินการเขียนสื่อสารในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 - 4
7. แบบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสาร
8. แบบประเมินผลงานการเขียนสื่อสารแบบ Rubric Score
9. แบบสอบถามความพึงพอใจ

คำแนะนำการใช้คู่มือกิจกรรมการเรียนรู้

คำแนะนำสำหรับผู้สอน

กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีวัตถุประสงค์ให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้เป็นสื่อกลางในการช่วยให้นักเรียนสามารถเขียนสื่อสารได้ตรงตามเป้าหมายจากหัวข้อที่กำหนด คำที่ให้เลือกมาใช้เขียนสื่อสาร และภาพที่ต้องใช้การตีความผ่านการให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริงและได้ช่วยเหลือกันในการถ่ายทอดความรู้ของการเขียนสื่อสารแล้วสามารถที่จะสะท้อนสิ่งที่ได้เรียนรู้ออกมาในรูปแบบของการเขียนสื่อสารผ่านประสบการณ์การเขียนสื่อสารตามจินตนาการ และการเขียนสื่อสารจากภาพ

เพื่อให้การดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้มีประสิทธิภาพ ครูผู้สอนต้องศึกษาทำความเข้าใจคู่มือการใช้กิจกรรม ดังนี้

ก่อนสอน

1. ศึกษาแผนการจัดการเรียนรู้อย่างละเอียด ศึกษาทำความเข้าใจในการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ และขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ รวมถึงการวัดผลและประเมินผลกิจกรรม ต้องศึกษาเรียนรู้กระบวนการให้ชัดเจน
2. ศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลเพิ่มเติมจากแผนการจัดการเรียนรู้ล่วงหน้า
3. ครูผู้สอนควรจัดบรรยากาศและสภาพแวดล้อมในห้องเรียนให้เอื้ออำนวยต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอน เพื่อช่วยส่งเสริมให้กระบวนการเรียนการสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ
4. ศึกษาแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสารให้ครอบคลุมและชัดเจน
5. ศึกษาเกณฑ์การประเมินของแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสารให้ละเอียดถี่ถ้วน เพื่อให้เกิดความถูกต้องแม่นยำ

ระหว่างสอน

1. ครูผู้สอนชี้แจงการดำเนินการปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ เพื่อให้ นักเรียน เข้าใจแนวทางในการปฏิบัติกิจกรรมตามขั้นตอนของกิจกรรมการเรียนรู้ที่ชัดเจนยิ่งขึ้น
2. ครูผู้สอนดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามขั้นตอนที่ระบุไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้ อย่างเคร่งครัด เพื่อให้รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บรรลุได้ตามเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ
3. ระหว่างที่นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ ครูผู้สอนควรกระตุ้นให้นักเรียนได้มีส่วนร่วม ในการใช้คำถามกระตุ้นคิดและตอบคำถามแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกันในการลงมือปฏิบัติกิจกรรม เพื่อให้ นักเรียนเกิดการเรียนรู้และได้มีโอกาสแสดงความสามารถในการเขียนสื่อสารอย่างเต็มที่
4. ขณะเดียวกันในช่วงที่นักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ หากนักเรียนมีข้อสงสัยหรือมี ปัญหาขณะเรียนรู้ ครูผู้สอนควรให้คำแนะนำปรึกษากับนักเรียน พร้อมทั้งให้ความช่วยเหลือและ อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ด้วยความใส่ใจตลอดกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียน
5. ให้คำแนะนำปรึกษาในระหว่างที่นักเรียนลงมือปฏิบัติกิจกรรม คอยสังเกตพฤติกรรมใน การเรียนรู้ของนักเรียน เพื่อสะดวกต่อการให้ความช่วยเหลือกรณีนักเรียนมีข้อสงสัยหรือเกิดปัญหาใน การเรียน ตลอดจนการสังเกตพฤติกรรมด้านความสนใจและการมีส่วนร่วมต่อกิจกรรม การเรียนรู้

หลังสอน

1. ครูผู้สอนกำหนดภาระงานที่ให้นักเรียนได้ฝึกการเขียนสื่อสาร โดยยึดความสอดคล้องกับ สิ่งที่ครูกำหนดให้นักเรียนเขียนสื่อสารจากหัวข้อที่กำหนด คำที่ให้เลือกมาใช้เขียนสื่อสาร และภาพที่ ต้องใช้การตีความ เพื่อประเมินความสามารถในการเขียนสื่อสารของนักเรียน
2. ประเมินผลด้านความสามารถในการเขียนสื่อสารของนักเรียน

คำแนะนำสำหรับนักเรียน

คำแนะนำสำหรับนักเรียน ในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยมีขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่นักเรียนต้องดำเนินการเอง ดังนี้

1. นักเรียนต้องตั้งใจฟังและให้ความร่วมมือกับครูผู้สอนในการแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ก่อนเรียน
2. นักเรียนทำกิจกรรมระหว่างเรียนตามที่ครูผู้สอนแจ้งทั้ง 4 กิจกรรมการเรียนรู้ตามแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้
3. นักเรียนปฏิบัติตามขั้นตอนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยให้นักเรียนทำด้วยความตั้งใจ รวมถึงการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ ตามกระบวนการของกิจกรรมการเรียนรู้

มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด

ท 2.1 ป.2/2 เขียนเรื่องสั้น ๆ เกี่ยวกับประสบการณ์

ท 2.1 ป.2/3 เขียนเรื่องสั้น ๆ ตามจินตนาการ

ท 2.1 ป.2/4 มีมารยาทในการเขียน

ขั้นตอนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิด การเสริมต่อการเรียนรู้ที่ได้ทำการศึกษาวิเคราะห์นั้น สามารถจัดกระบวนการได้ทั้งหมด 4 ขั้นตอน มี ดังนี้

1. ขั้นสร้างความท้าทายใหม่ในการเรียนรู้วิธีการใช้เทคโนโลยีผ่านการเสริมต่อของครู และเพื่อน เป็นขั้นตอนในการสร้างความท้าทายใหม่หรือข้อวิตกกังวลให้นักเรียนก่อน โดยจะดำเนิน กิจกรรมการเสริมต่อการเรียนรู้ของครูและเพื่อนร่วมด้วย เพื่อเข้ามาช่วยเหลือนักเรียนให้เข้าใจเนื้อหา ที่จะเรียนมากยิ่งขึ้น โดยมีกิจกรรมการใช้คำถามกระตุ้นคิดและการอธิบายความรู้ในการเขียนสื่อสาร ของครูผู้สอน

2. ขั้นตีความเงื่อนไขใหม่และข้อมูลที่จัดทำโดยเทคโนโลยีผ่านการเสริมต่อของครูและ เพื่อน เป็นขั้นตอนที่ต้องตีความเงื่อนไขใหม่ที่เรียกว่าจากความวิตกกังวลไปสู่ความไม่แน่นอน ในขณะที่ผู้เข้าร่วมตีความเกิดการค้นพบใหม่และเรียนรู้ที่จะรับรู้ว่าจะนำคำหรือภาพมาตีความเพื่อ เขียนสื่อสารอย่างไร มีการใช้วิจารณ์ทางภาษาในสถานการณ์ที่ไม่แน่นอนอันเป็นหัวใจสำคัญของการ ปฏิบัติ ซึ่งจะมีการเสริมต่อการเรียนรู้ของครูและเพื่อนด้วยวิธีการควบคุมความคับข้องใจไม่ให้วิตก กังวล การให้คำแนะนำของครูผู้สอน และการสาธิตเพื่อเป็นตัวอย่างการแก้ปัญหาที่เผชิญอยู่

3. ขั้นพัฒนาความเข้าใจใหม่ผ่านการเสริมต่อของวิทยากรและเพื่อน เป็นขั้นตอนที่ต้อง อาศัยการสอบถามและสร้างความเข้าใจใหม่ให้ชัดเจนยิ่งขึ้นผ่านกระบวนการตรวจสอบไตร่ตรองของ การปฏิบัติ ผู้ปฏิบัติต้องเชื่อมโยงความรู้เดิมกับประสบการณ์ใหม่จากแหล่งต่าง ๆ ให้ได้มากที่สุด สะท้อนบนประสบการณ์สามารถให้ข้อมูลเชิงลึกที่จะช่วยแก้ได้ทั้งปัญหาและการเปลี่ยนแปลง พฤติกรรม โดยผ่านการเสริมต่อการเรียนรู้ของวิทยากรและเพื่อนด้วยการใช้คำถามหาแนวทางสู่ เป้าหมาย การลดงานให้เป็นงานย่อย ๆ ที่ไม่ซับซ้อน และการสร้างแรงจูงใจให้เกิดการเรียนรู้

4. ขั้นสร้างองค์ความรู้ใหม่นำไปสู่การปฏิบัติผ่านการเสริมต่อของวิทยากรและเพื่อน เป็นขั้นตอนที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องจากพัฒนาการเดิมในขั้นตอนที่ผ่านมา เป็นการสร้างกรอบ ความเข้าใจใหม่ในการพัฒนาความเข้าใจให้สูงขึ้น เพื่อให้ นักเรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ใหม่ได้ อัน นำไปสู่การลงมือปฏิบัติจากการสร้างองค์ความรู้ใหม่ในรูปแบบแผนผังความคิดที่ตกผลึก ประกอบกับ การมีส่วนร่วมใช้เทคโนโลยีแสวงหาความรู้ความจริงต่อไป ที่ผ่านการเสริมต่อการเรียนรู้ของวิทยากร

และเพื่อนด้วยการจัดระบบแผนผังความคิดสรุปความเข้าใจ การให้คำแนะนำปรึกษา หรือการชี้จุดสำคัญที่แสดงให้ทราบว่า การดำเนินกิจกรรมไปถูกทางแล้ว

โดยกิจกรรมที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้มุ่งส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความสามารถในการเขียนสื่อสาร ซึ่งเป็นทักษะสำคัญต่อการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 โดยได้ลำดับขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	กิจกรรมการเรียนรู้
<p>ขั้นที่ 1 สร้างความท้าทายใหม่ในการเรียนรู้วิธีการใช้เทคโนโลยีผ่านการเสริมต่อของครูและเพื่อน</p>	<p>ครูผู้สอนในรายวิชาภาษาไทย และเพื่อนนักเรียนที่มีความสามารถสูงกว่านักเรียนปกติ นำเสนอเนื้อหาที่สร้างความท้าทายใหม่ให้นักเรียน โดยมุ่งเน้นให้นักเรียนได้รับรู้หลักและวิธีการเขียนสื่อสาร การเขียนสื่อสารผ่านประสบการณ์ การเขียนสื่อสารตามจินตนาการ และการเขียนสื่อสารจากภาพ โดยครูผู้สอนในรายวิชาภาษาไทย และเพื่อนนักเรียนที่มีความสามารถสูงกว่านักเรียนปกติ จะนำแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้มาใช้ ได้แก่ 1. การใช้คำถามกระตุ้นคิด เพื่อให้นักเรียนดึงความรู้พื้นฐานที่มีอยู่เดิมในการเขียนสื่อสาร และ 2. การให้คำอธิบายความรู้ในการเขียนสื่อสาร เพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจและกระตือรือร้นในการเรียน รวมทั้งการให้นักเรียนได้นำประสบการณ์หรือความรู้พื้นฐานที่มีอยู่เดิมมาช่วยในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับการเขียนสื่อสาร</p>
<p>ขั้นที่ 2 ติความเจื่อนงำใหม่และข้อมูลจัดทำโดยเทคโนโลยีผ่านการเสริมต่อของครูและเพื่อน</p>	<p>นักเรียนเข้ากระบวนการกลุ่มที่มีทั้งเด็กที่มีพัฒนาการที่ยังทำไม่ได้ เด็กที่พัฒนาได้ หากได้รับการช่วยเหลือ และเด็กที่มีพัฒนาการที่ทำได้ เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติแบบกลุ่ม ในการฝึกตีความเจื่อนงำใหม่และข้อมูลจัดทำโดยเทคโนโลยี โดยครูผู้สอนในรายวิชาภาษาไทย และเพื่อนนักเรียนที่มีความสามารถสูงกว่านักเรียนปกติ จะนำแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้มาใช้ ได้แก่ 1. การควบคุมปัญหาหรือความคับข้องใจที่ไม่ให้นักเรียนรู้สึกวิตกกังวลจากความผิดพลาดในการตีความ 2. การสอนหรือการฝึกให้นักเรียนพัฒนาความรู้และ</p>

ขั้นตอนการจัดกิจกรรม การเรียนรู้	กิจกรรมการเรียนรู้
	<p>ทักษะผ่านการให้คำแนะนำของผู้สอน และ 3. การสาธิตเพื่อเป็นตัวอย่างแสดงแนวทางการแก้ปัญหาที่นักเรียนเผชิญอยู่ เพื่อให้นักเรียนได้รับความสะดวกในการเรียนรู้ให้คลายจากความกังวล ได้รับคำแนะนำที่ดีในการช่วยบอกเป็นนัยหรือใบ้ คำสำคัญที่จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจยิ่งขึ้น รวมทั้งได้เห็นการสาธิตที่เป็นตัวอย่างให้เกิดความชัดเจนยิ่งขึ้นในการเรียนรู้</p>
<p>ขั้นที่ 3 พัฒนาความเข้าใจใหม่ผ่านการเสริมต่อของวิทยากรและเพื่อน</p>	<p>วิทยากรที่เป็นครูเชี่ยวชาญด้านการสอนในรายวิชาภาษาไทย และเพื่อนนักเรียนที่มีความสามารถสูงกว่านักเรียนปกติ ให้นักเรียนพัฒนาความเข้าใจใหม่ โดยการให้นักเรียนตั้งประเด็นคำถามถึงหลักและวิธีการเขียนสื่อสาร การเขียนสื่อสารผ่านประสบการณ์ การเขียนสื่อสารตามจินตนาการ และการเขียนสื่อสารจากภาพ พร้อมทั้งสมมติฐานเบื้องต้นเกี่ยวกับพื้นฐานความรู้เดิมของนักเรียน และสืบค้นหรือค้นคว้าข้อมูลเพื่อสะท้อนผลการเรียนรู้ใหม่ แล้วนำไปฝึกปฏิบัติในใบงานกิจกรรมและส่งตัวแทนออกมานำเสนอการเขียน 2 - 3 คน โดยวิทยากรที่เป็นครูเชี่ยวชาญด้านการสอนในรายวิชาภาษาไทย และเพื่อนนักเรียนที่มีความสามารถสูงกว่านักเรียนปกติ จะนำแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้มาใช้ ได้แก่ 1. การใช้คำถามเพื่อหาแนวทางในการไปสู่เป้าหมาย ระหว่างดำเนินกิจกรรม และใช้คำถามแบบโครงสร้าง กระบวนการ เช่น เสนอคำถามในรูปแบบใบงานกิจกรรม 2. การลดงานให้เป็นงานย่อย ๆ ที่ไม่ซับซ้อน ลดขนาดของงานลงในระยะที่ทำได้ และ 3. การสร้างแรงจูงใจอย่างต่อเนื่องในการดึงความสนใจให้นักเรียนคงอยู่อย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้การฝึกปฏิบัติของนักเรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เหมาะกับระยะที่ทำได้ของนักเรียน และพร้อมที่จะพัฒนาความเข้าใจใหม่ให้อยู่ในระดับที่สูงขึ้นจากระดับความสามารถที่มีอยู่เดิม</p>

ขั้นตอนการจัดกิจกรรม การเรียนรู้	กิจกรรมการเรียนรู้
<p>ขั้นที่ 4 สร้างองค์ความรู้ใหม่ นำไปสู่การปฏิบัติผ่านการเสริม ต่อของวิทยากรและเพื่อน</p>	<p>นักเรียนร่วมกันสรุปความรู้ด้วยการจัดระบบแผนผังความคิดที่ เข้าใจง่าย พร้อมกับประเมินผลงานการเขียนสื่อสารที่นักเรียน เขียนเรียงเรียงด้วยตนเอง ไม่ว่าจะเป็นหลักและวิธีการเขียน สื่อสาร การเขียนสื่อสารผ่านประสบการณ์ การเขียนสื่อสาร ตามจินตนาการ และการเขียนสื่อสารจากภาพ โดยวิทยากรที่ เป็นครูเชี่ยวชาญด้านการสอนในรายวิชาภาษาไทย และเพื่อน นักเรียนที่มีความสามารถสูงกว่านักเรียนปกติ จะนำแนวคิดการ เสริมต่อการเรียนรู้มาใช้ ได้แก่ 1. การใช้การจัดระบบแผนผัง ความคิดในการสรุปความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเขียนสื่อสาร 2. การให้คำแนะนำที่ช่วยให้นักเรียนเห็นกระบวนการหรือ แนวคิดสำคัญในการเขียนสื่อสารอย่างเป็นระบบ และ 3. การชี้ จุดสำคัญที่การดำเนินกิจกรรมไปถูกทางแล้ว ซึ่งจะผ่านการให้ คำแนะนำของวิทยากรที่เป็นครูเชี่ยวชาญด้านการสอนใน รายวิชาภาษาไทยที่จะช่วยให้นักเรียนสร้างองค์ความรู้ใหม่ที่ นำไปสู่การปฏิบัติที่ถูกต้องเหมาะสมมากยิ่งขึ้น พร้อมกับการให้ กำลังใจของเพื่อนนักเรียนแต่ละกลุ่มที่เข้ามาร่วมแลกเปลี่ยน เรียนรู้และแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ ที่น่าสนใจและเป็นประโยชน์ต่อ การนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง</p>

บทบาทและหน้าที่ของผู้สอน

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ครูผู้สอนควรเข้าใจบทบาทหน้าที่ในแต่ละขั้นตอนของกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการเรียนรู้ของนักเรียน เนื่องจากการที่ให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติการเขียนสื่อสารได้นั้น มีความสำคัญในการสร้างทักษะการเขียนให้นักเรียนสามารถเขียนสื่อสารได้หลากหลายรูปแบบ และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการเขียนสื่อสารผ่านประสบการณ์ การเขียนสื่อสารตามจินตนาการ และการเขียนสื่อสารจากภาพ โดยผู้สอนจะใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อให้การเรียนรู้การเขียนสื่อสารของนักเรียนพัฒนาไปอย่างต่อเนื่อง ผู้สอนจึงมีบทบาท ดังนี้

1. ผู้สอนต้องมีส่วนร่วมและควบคุมในการเรียนรู้ ผู้สอนจะต้องวางแผนและเตรียมการในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้เรียบร้อย
2. ผู้สอนจะต้องเตรียมคำถามกระตุ้นคิดให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ คอยให้คำแนะนำ คำอธิบายความรู้ต่าง ๆ ตลอดจนอำนวยความสะดวกในการจัดเตรียมอุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักเรียนให้เกิดความพร้อมในการเรียนรู้
3. ผู้สอนต้องให้ความช่วยเหลือนักเรียนในการฝึกปฏิบัติการเขียนสื่อสาร ฝึกให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ ทำให้นักเรียนมีพัฒนาการที่ดียิ่งขึ้นจากระดับความรู้ความสามารถที่มีอยู่เดิม
4. ในการใช้คำถามกระตุ้นคิดของผู้สอนต้องช่วยกระตุ้นความสนใจให้นักเรียนได้ดี อาจเริ่มจากง่ายไปสู่ยาก เพื่อให้นักเรียนเกิดพัฒนาการในการเรียนรู้ด้านการเขียนสื่อสารได้อย่างเป็นระบบ เป็นลำดับขั้นตอน

ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนสื่อสารคืออะไร

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

เวลา 3 ชั่วโมง

รหัสวิชา ท 12101

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ครูผู้สอน ครูกิตติพงษ์ พรหมปิก

1. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศ และรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด ป.2/4 มีมารยาทในการเขียน

2. สาระการเรียนรู้

การเขียนสื่อสาร เป็นการเขียนเพื่อทำความเข้าใจกันโดยมีการใช้ถ้อยคำภาษาเป็นตัวกลางในการสื่อสาร ซึ่งเป็นกระบวนการของการถ่ายทอดสารจากผู้ส่งสารไปยังผู้รับสารผ่านความคิด ความรู้ ประสบการณ์ หรือจินตนาการ

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. อธิบายเกี่ยวกับการเขียนสื่อสารได้ถูกต้อง (K)
2. ลงมือปฏิบัติการเขียนสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ (P)
3. เขียนสรุปองค์ความรู้ใหม่ของการเขียนสื่อสารได้ (P)
4. มีความกระตือรือร้นและช่วยเหลือกันในการปฏิบัติกิจกรรมการเขียนสื่อสาร (A)

4. สาระสำคัญ

การเขียนสื่อสาร หมายถึง ทักษะสำคัญอย่างหนึ่งอันเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับบุคคลฝ่ายหนึ่งคือ ผู้ส่งสารและผู้รับสาร เพื่อให้การสื่อสารบรรลุผลตามเป้าหมาย จึงควรมีการพิจารณาถึงจุดมุ่งหมายของการเขียนสื่อสารของบุคคลทั้งสองฝ่ายควบคู่กันไป อาจเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด ข้อเท็จจริง จินตนาการ ตลอดจนอารมณ์ความรู้สึกและประสบการณ์ของผู้เขียนไปยังผู้อ่าน ซึ่งมีการกำหนดลักษณะในการเขียนให้แตกต่างกันออกไป อาทิ การเขียนสื่อสารผ่านประสบการณ์ การเขียนสื่อสารตามจินตนาการ การเขียนสื่อสารจากภาพ

5. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้

กิจกรรม	ผู้เสริมต่อการเรียนรู้	แนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้
<p>ขั้นที่ 1 สร้างความท้าทายใหม่ในการเรียนรู้วิธีการใช้เทคโนโลยีผ่าน การเสริมต่อของครูและเพื่อน (40 นาที)</p> <p>1.1. ให้นักเรียนสำรวจช่องทางที่ใช้ในการเขียนสื่อสารในชีวิตประจำวันของคนเราและสังเกตบรรยากาศ Social Medias ที่ครูกำหนดให้ และร่วมกันแสดงความคิดเห็นโดยครูใช้คำถามกระตุ้นคิ ดนักเรียน ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> ๑ นักเรียนเห็นอะไรในรูปภาพที่ครูติดลงบนกระดาน ๑ นักเรียนคิดว่าเราสามารถเขียนสื่อสารในช่องทางใดได้บ้างในชีวิตประจำวันของคนเรา ๑ สิ่งที่จะทำให้คนเรารู้สึกสนใจการเขียนสื่อสารต้องมีปัจจัยอะไรบ้างที่ดึงดูดความสนใจ ๑ หากเราไม่เข้าใจกระบวนการเขียนสื่อสารจะส่งผลอย่างไรได้บ้าง แล้วจะอย่างไรให้เข้าใจไม่เข้าใจคลาดเคลื่อนในการเขียนสื่อสาร <p>ในขั้นนี้ครูจะสร้างความสนใจให้นักเรียนด้วยการนำรูปภาพสื่อ Social Medias มาให้นักเรียนดู เพื่อให้นักเรียนสังเกตและเกิดความสนใจสิ่งต่าง ๆ ที่ปรากฏในรูปภาพที่นักเรียนเห็น ผ่านการใช้คำถามกระตุ้นคิดว่าสามารถเป็นช่องทางเขียนสื่อสารได้หรือไม่ ซึ่งครูต้องไม่ ควรเพิกเฉยในการรับรู้ของนักเรียนที่ยังคาใจ ครูและเพื่อนที่เก่งกว่า จะต้องอธิบายขยายความรู้นั้นสนับสนุนสิ่งที่นักเรียนเกิดความไม่เข้าใจ ด้วยทักษะทางเทคโนโลยี</p>	<p>- ครูผู้สอนในรายวิชาภาษาไทย</p> <p>- เพื่อนนักเรียนที่มีความสามารถสูงกว่านักเรียนปกติ</p>	<p>1.1 การใช้คำถามกระตุ้นคิดเพื่อให้นักเรียนดึงความรู้พื้นฐานที่มีอยู่เดิมในการเขียนสื่อสาร</p> <p>1.2 การให้คำอธิบายความรู้ในการเขียนสื่อสารของครูและเพื่อน</p>
<p>ขั้นที่ 2 ติความเจื่อนำใหม่และข้อมูลที่จัดทำโดยเทคโนโลยีผ่านการเสริมต่อของครูและเพื่อน (50 นาที)</p> <p>2.1 ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 4 คน ที่มีทั้งเด็กที่มีพัฒนาที่ยังทำไม่ได้ เด็กที่พัฒนาได้ หากได้รับการช่วยเหลือ และเด็กที่มีพัฒนาการที่ทำได้</p> <p>2.2 เมื่อนักเรียนแบ่งกลุ่มแล้ว ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มปรึกษาหารือกันเบื้องต้นถึงหลักและวิธีการเขียนสื่อสารว่าเป็นอย่างไร</p>	<p>- ครูผู้สอนในรายวิชาภาษาไทย</p> <p>- เพื่อนนักเรียนที่มีความสามารถสูงกว่า</p>	<p>2.1 การควบคุมปัญหาหรือความคับข้องใจที่ไม่ให้นักเรียนรู้สึกวิตกกังวลจากความผิดพลาดในการตีความ</p> <p>2.2 การสอนหรือการฝึกให้นักเรียนพัฒนา</p>

กิจกรรม	ผู้เสริมต่อการเรียนรู้	แนวทางการเสริมต่อการเรียนรู้
<p>โดยครูและเพื่อนที่เก่งกว่าอาจควบคุมความคืบหน้า ช่วยตีความว่าหลักและวิธีการเขียนสื่อสารมีอะไรบ้าง อาจสาธิตเป็นตัวอย่างแสดงแนวทางในการแก้ปัญหาที่สงสัย หรือเป็นความรู้ใหม่อะไรที่นักเรียนค้นพบจากการสืบค้น จากนั้นให้นักเรียนแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนมานำเสนอแนวคิดหรือสิ่งที่ได้จากปรึกษาหารือที่หน้าชั้นเรียน โดยกล่าวรายงานผลการเรียนรู้ในกลุ่มให้เพื่อน ๆ ฟัง เพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อนแต่ละกลุ่ม</p> <p>ในขั้นนี้ ครูจะเป็นผู้อำนวยความสะดวกให้นักเรียน จัดเตรียมอุปกรณ์สำหรับใช้เขียน คอยฝึกให้นักเรียนพัฒนาความรู้และทักษะผ่านการให้คำแนะนำหรือช่วยบอกเป็นนัยหรือใบ้คำสำคัญที่จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจยิ่งขึ้น พร้อมสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้สิ่งใหม่ที่ค้นพบให้นักเรียนอย่างต่อเนื่อง</p> <p>ขั้นที่ 3 พัฒนาความเข้าใจใหม่ผ่านการเสริมต่อของวิทยากรและเพื่อน (50 นาที)</p> <p>3.1 นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันฝึกตั้งประเด็นคำถามถึงหลักและวิธีการเขียนสื่อสารที่จะเกิดขึ้นว่าอะไรเป็นจุดน่าสนใจของเรื่องในการเขียนสื่อสาร ต้องสังเกตจากอะไรบ้างที่จะทำให้ทราบว่าเรื่องนั้นมีการเขียนสื่อสารที่ได้อย่างไร จะนำไปสู่ผลลัพธ์ที่ได้ตรงตามเป้าหมายที่ตั้งไว้มากน้อยเพียงใด</p> <p>3.2 เมื่อนักเรียนฝึกตั้งคำถาม ตั้งสมมติฐานเบื้องต้นแล้ว วิทยากรและเพื่อนที่เก่งกว่าจะทบทวนความรู้เดิมเกี่ยวกับพื้นฐานการเขียนสื่อสารตามความคิดของนักเรียน ประกอบกับการสร้างความรู้ใหม่ โดยสามารถศึกษาจากใบความรู้ที่วิทยากรแจกให้ หรือช่วยกันสืบค้นจากสื่อต่าง ๆ ที่หลากหลายว่า การเขียนสื่อสารคืออะไร มีองค์ประกอบอะไรบ้าง จากนั้นครูและนักเรียนก็ร่วมกันหาข้อสรุป สะท้อนผลการเรียนรู้ใหม่ที่รู้จักการเขียนสื่อสารที่เป็นแนวทางเดียวกัน เพื่อให้ให้นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมการเขียนสื่อสารอย่างรู้มารยาทการเขียนในลำดับต่อไป</p> <p>3.3 วิทยากรแจกใบกิจกรรม เรื่อง การเขียนสื่อสารคืออะไร ให้นักเรียนแต่ละคนในกลุ่มทุกกลุ่ม โดยให้นักเรียนวิเคราะห์และตอบคำถามที่กำหนดให้ พร้อมทั้งวิทยากรสร้างแรงจูงใจในการตั้งความสนใจให้นักเรียนคงอยู่อย่างสม่ำเสมอ จากนั้นให้นักเรียนร่วมกันตรวจสอบความถูกต้องกันเองเมื่อทำงานเสร็จ โดยวิทยากรและนักเรียนที่เก่งกว่า</p>	<p>นักเรียนปกติ</p> <p>- วิทยากรที่เป็นครู เชี่ยวชาญด้านการสอนในรายวิชาภาษาไทย - เพื่อนนักเรียนที่มีความสามารถสูงกว่า นักเรียนปกติ</p>	<p>ความรู้และทักษะผ่านการให้คำแนะนำของผู้สอน</p> <p>2.3 การสาธิตเพื่อเป็นตัวอย่างแสดงแนวทางการแก้ปัญหาที่นักเรียนเผชิญอยู่</p> <p>3.1 การใช้คำถามเพื่อหาแนวทางในการไปสู่เป้าหมายระหว่างดำเนินกิจกรรม และ การใช้คำถามแบบโครงสร้างกระบวนการ เช่น เสนอคำถามในรูปแบบใบงานกิจกรรม</p> <p>3.2 การลดงานให้เป็นงานย่อย ๆ ที่ไม่ซับซ้อน ลดขนาดของงานลงในระยะเวลาที่ทำได้</p> <p>3.3 การสร้างแรงจูงใจอย่างต่อเนื่องในการตั้งความสนใจให้ผู้เรียนคงอยู่อย่างสม่ำเสมอ</p>

กิจกรรม	ผู้เสริมต่อการเรียนรู้	แนวทางการเสริมต่อการเรียนรู้
<p>จะร่วมเข้ามาช่วยเป็นแนวทางในการตรวจสอบให้นักเรียนให้เกิดความเข้าใจยิ่งขึ้น</p> <p>3.4 เมื่อนักเรียนทำใบกิจกรรมเสร็จเรียบร้อยแล้วตามเงื่อนไขเวลาที่ครูกำหนด ในขั้นนี้หากมีนักเรียนคนใดในแต่ละกลุ่มที่ยังทำไม่ได้ให้วิทยากรลดความยากของงานลงให้เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียนที่จะทำได้ และเมื่อนักเรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้นแล้วให้วิทยากรลดความช่วยเหลือลง จากนั้นให้นักเรียนแต่ละคนในกลุ่มร่วมกันสะท้อนผลการเรียนรู้ที่ได้ก่อน จากนั้นวิทยากรตรวจสอบผลงานของนักเรียนเป็นรายบุคคล พร้อมทั้งให้คำแนะนำในการแก้ไขปรับปรุงและพัฒนาการเขียนตอบคำถามของนักเรียนให้ดีขึ้น (หากมีเวลา วิทยากรเลือกนักเรียนออกมานำเสนอการเขียนตอบคำถาม 2 – 3 คน แล้วร่วมกันแสดงความคิดเห็น)</p> <p>ขั้นที่ 4 สร้างองค์ความรู้ใหม่นำไปสู่การปฏิบัติผ่านการเสริมต่อของวิทยากรและเพื่อน (40 นาที)</p> <p>4.1 ให้นักเรียนร่วมกันสรุปความรู้ ประเมินผลงานการเขียนสื่อสารจากภาพที่นักเรียนเขียนเรียงเรียงด้วยตนเอง พร้อมกับวิทยากรแจกกระดาษรูปปากกาเมจิกสี และให้นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันสรุปจัดระบบเป็นแผนผังความคิดที่เข้าใจง่าย เช่น ตัวอย่างข้อสรุป ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> ๑ จินตนาการและความคิดสร้างสรรค์มีความสำคัญในการเขียนสื่อสาร ๑ การมีจินตนาการในการเขียนเรื่องจะทำให้เรื่องมีความน่าสนใจและประทับใจผู้อ่าน <p>4.2 วิทยากรให้คำแนะนำที่ช่วยให้นักเรียนเห็นกระบวนการหรือแนวคิดในการพัฒนางานการเขียนสื่อสารจากภาพ พร้อมให้กำลังใจและชี้จุดสำคัญที่แสดงถึงการดำเนินกิจกรรมว่าไปถูกทางแล้ว พร้อมฝึกให้เด็กฝึกประเมินผลงานด้วยตนเอง ทั้งของตนเองและเพื่อนในกลุ่ม โดยให้คัดเลือกผลงานที่ดีที่สุดของสมาชิกกลุ่มแต่ละกลุ่ม แล้วมาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกันให้ดียิ่งขึ้น</p>	<p>- วิทยากรที่เป็นครูเชี่ยวชาญด้านการสอนในรายวิชาภาษาไทย</p> <p>- เพื่อนนักเรียนที่มีความสามารถสูงกว่านักเรียนปกติ</p>	<p>4.1 การใช้การจัดระบบแผนผังความคิดในการสรุปความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเขียนสื่อสาร</p> <p>4.2 การให้คำแนะนำที่ช่วยให้นักเรียนเห็นกระบวนการหรือแนวคิดสำคัญในการเขียนสื่อสารอย่างเป็นระบบ</p> <p>4.3 การชี้จุดสำคัญที่การดำเนินกิจกรรมไปถูกทางแล้ว</p>

6. สื่อการเรียนรู้

1. บัตรภาพบัตรภาพสื่อ Social Medias
2. ใบความรู้ เรื่อง การเขียนสื่อสารคืออะไร
3. ใบกิจกรรมกลุ่ม เรื่อง การเขียนสื่อสารคืออะไร
4. ใบกิจกรรมรายบุคคล เรื่อง การเขียนสื่อสารในชีวิตประจำวัน
5. กระดาษขลุ่ยและปากกาเมจิกสี

7. การวัดและประเมินผล

จุดประสงค์การเรียนรู้	วิธีการวัด	เครื่องมือ	เกณฑ์การประเมิน
1. อธิบายเกี่ยวกับการเขียนสื่อสารได้ถูกต้อง (K)	- ตรวจสอบผลการทำกิจกรรมการตอบคำถาม	- แบบประเมินการตอบคำถาม เรื่อง การเขียนสื่อสารคืออะไร	- เกณฑ์ประเมินใบกิจกรรมแบบข้อคำถามทำได้ถูกต้องร้อยละ 80 ขึ้นไป
2. ลงมือปฏิบัติการเขียนสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ (P)	- ตรวจสอบชิ้นงาน	- แบบประเมินการเขียนสื่อสาร เรื่อง การเขียนสื่อสารในชีวิตประจำวัน	- เกณฑ์ประเมินใบงานกิจกรรมทำได้ถูกต้องร้อยละ 80 ขึ้นไป
3. เขียนสรุปองค์ความรู้ใหม่ของหลักและวิธีการเขียนสื่อสารได้ (P)	- ตรวจสอบการนำเสนอการเขียนสื่อสารในรูปแบบแผนผังความคิด	- แบบประเมินการเขียนแผนผังความคิด เรื่อง การเขียนสื่อสารคืออะไร	- เกณฑ์ประเมินการนำเสนอการเขียนสื่อสารในรูปแบบแผนผังความคิดร้อยละ 80 ขึ้นไป
4. มีความกระตือรือร้นและช่วยเหลือกันในการปฏิบัติกิจกรรมการเขียนสื่อสาร (A)	- การสังเกตพฤติกรรม	- แบบสังเกตพฤติกรรม	- เกณฑ์ประเมินพฤติกรรมในการเขียนสื่อสารทำได้ร้อยละ 80 ขึ้นไป

การประเมินใบกิจกรรมนี้ให้ผู้สอนพิจารณาจากเกณฑ์การประเมินผลตามสภาพจริง (Rubrics)
เรื่อง การเขียนสื่อสารคืออะไร

ระดับคะแนน	2 คะแนน	1 คะแนน	0 คะแนน
เกณฑ์การประเมิน			
การตอบคำถาม เรื่อง การเขียนสื่อสารคืออะไร	ตอบคำถามได้ถูกต้อง เขียนอธิบายคำตอบได้ ชัดเจน ตรงประเด็น คำถามเกี่ยวกับหลัก และวิธีการเขียนสื่อสาร	ตอบคำถามได้ แต่เขียน อธิบายคำตอบได้เข้าใจ เพียงบางส่วนกับ ประเด็นคำถามเกี่ยวกับ หลักและวิธีการเขียน สื่อสาร	ตอบคำถามได้ไม่ ถูกต้อง เขียน อธิบายคำตอบได้ ไม่ชัดเจนกับ ประเด็นคำถาม เกี่ยวกับหลักและ วิธีการเขียน สื่อสาร

ใบความรู้ เรื่อง การเขียนสื่อสารคืออะไร

การเขียนสื่อสาร คือ การเขียนถ้อยคำหรือข้อความเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด ตลอดจนอารมณ์ความรู้สึกและประสบการณ์ของผู้เขียนไปยังผู้อ่าน การเขียนสื่อสารจะช่วยให้ผู้อ่านได้รับความรู้และเข้าใจวัตถุประสงค์ของผู้เขียนในหลาย ๆ ด้าน

ความสำคัญของการเขียนสื่อสาร

1. เป็นเครื่องแสดงออกของความรู้ ความคิด และความรู้สึกของมนุษย์
2. เป็นเครื่องมือสำคัญในการวัดความเจริญของมนุษย์
3. เป็นเครื่องมือสำหรับสื่อสารในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต
4. เป็นเครื่องมือใช้สนองความปรารถนาของมนุษย์ เช่น ความรัก ความเข้าใจ เป็นต้น
5. เป็นเครื่องมือสำคัญทางวัฒนธรรมที่ถ่ายทอดมรดกด้านสติปัญญาของมนุษย์

การตั้งจุดมุ่งหมายในการเขียนสื่อสาร

การตั้งจุดมุ่งหมายในการเขียนนั้น ผู้เขียนจะกำหนดว่าตนต้องการเขียนเพื่ออะไร เป็นการช่วยให้การเขียนอยู่ในขอบเขตและง่ายต่อการเขียน ดังเจตนาหรือความต้องการของผู้เขียนที่ยกมา ดังนี้

1. เพื่อเล่าเรื่องจากประสบการณ์
2. เพื่อจดบันทึกจากการฟังและการอ่าน
3. เพื่อโฆษณาหรือชักจูงใจ
4. เพื่อแสดงความคิดเห็น แนะนำสั่งสอน
5. เพื่ออธิบายให้เกิดความรู้ความเข้าใจ
6. เพื่อสร้างจินตนาการหรือให้เกิดความบันเทิง

หลักการเขียนสื่อสารที่ดี มีดังนี้

1. **มีความชัดเจน** จะต้องใช้คำที่มีความหมายชัดเจน ใช้ประโยคไม่คลุมเครือหรือกำกวม
2. **มีความถูกต้อง** จะต้องคำนึงถึงระเบียบของการใช้ภาษาและเขียนให้ถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะ
3. **มีความกระชับ** จะต้องรู้จักเลือกสรรถ้อยคำมาใช้ รู้จักรวมประโยคให้ข้อความชัดเจน มีน้ำหนัก
4. **มีความเรียบง่ายในการใช้ภาษา** จะต้องรู้จักใช้คำธรรมดาที่เข้าใจง่าย ไม่ใช่คำฟุ่มเฟือย
5. **มีความรับผิดชอบในความถูกต้องของเนื้อหา** จะต้องแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล พิจารณาปัญหาด้วยความละเอียดถี่ถ้วน ลึกซึ้ง มุ่งให้เกิดความรู้และทัศนคติที่เป็นประโยชน์แก่ผู้อ่าน
6. **มีความประทับใจ** จะต้องใช้ถ้อยคำสำนวนที่มีความหมายลึกซึ้งกินใจ ทำให้ผู้อ่านเกิดความประทับใจ ใช้คำที่ไพเราะ
7. **มีความไพเราะในการใช้ภาษา** ควรใช้ภาษาสุภาพ มีความประณีตในการใช้ภาษา อ่านแล้วไม่สะดุดหรือขัดหู

ใบความรู้ เรื่อง การเขียนสื่อสารคืออะไร

กระบวนการเขียนสื่อสารที่ดี

1. **คิดให้เข้าจุด** คือ การคิดให้อยู่ในวงจำกัด และคิดถึงจุดประสงค์ที่สำคัญเพียงจุดเดียว มี 3 ประการ ได้แก่ คิดในสิ่งที่รู้ คิดในหัวข้อที่จำกัด และทำให้ผู้อ่านเข้าใจความคิดหลักอย่างกระจ่างชัด
2. **จัดระเบียบความคิด** คือ การจัดระเบียบความคิด เพื่อไม่ให้เกิดการเขียนวกวนสับสน มี 3 ประการ ได้แก่ การจัดลำดับเรื่องราว การจัดลำดับสถานที่ และการจัดลำดับตามเหตุผล
3. **มีความกระชับในเรื่องที่คิด** คือ การเขียนเรื่องจะต้องมีความคิดหลักที่ชัดเจนเพียงความคิดเดียว เพื่อให้ผู้อ่านสามารถจับประเด็นได้ว่าผู้เขียนต้องการเสนอความคิดอะไร ถ้าผู้อ่านสามารถสรุปความคิดออกมาได้ชัดเจน แสดงว่าเรื่องนั้นมีความกระชับในเรื่องที่คิด
4. **แสดงความคิดอย่างแจ่มแจ้ง** คือ การเขียนที่เสนอความคิดได้อย่างชัดเจน โดยผู้อ่านสามารถสื่อได้ตรงกับความคิดของผู้เขียน เช่น ถ้าผู้เขียนแสดงความคิดเรื่องความซื่อสัตย์สุจริต หากผู้อ่านอ่านแล้วเข้าใจหรือเข้าใจผิดว่า สมัยนี้ความซื่อสัตย์สุจริตไม่ได้ช่วยให้ตนร่ำรวยหรือเป็นสุขได้ แสดงว่าการแสดงความคิดของผู้เขียนยังไม่แจ่มชัด (ปริชา ช่างขวัญยืน, 2517, น. 104 อ้างอิงใน ดวงใจ ไทยอุบล, 2556, น. 20 – 21)

วิธีช่วยทำให้การเขียนสื่อสารได้ผลดี

1. อ่านหนังสือเป็น ต้องอ่านอย่างมีวิจารณญาณ จะเกิดผลสูงสุดสำหรับผู้อ่าน เพื่อนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในการเขียน
2. รู้จักสังเกตและจดจำ ควรรู้จักสังเกตและจดบันทึกไว้ว่าตอนใดจะมีประโยชน์ต่อการเขียน เพื่อจะได้นำไปใช้ประกอบหรืออ้างอิงในการเขียนของตนต่อไป
3. เกิดความคิดกว้างไกล เมื่อผู้เขียนได้อ่านหนังสือมาก โดยอ่านอย่างมีวิจารณญาณ รู้จักสังเกตจดจำ จะทำให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการหลากหลายและกว้างไกล
4. ฝึกเขียนบ่อย ๆ ถ้าได้เขียนบ่อย ๆ ก็จะทำให้เกิดพัฒนาการที่ดีในการเขียน
5. รู้จักการสะสมคำ เพื่อนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ต่องานเขียน จะทำให้งานเขียนน่าอ่านยิ่งขึ้น
6. รู้จักการนำประสบการณ์ที่สั่งสมไปใช้ เป็นการสะสมประสบการณ์จากการอ่าน การฟัง มาเป็นข้อมูลอ้างอิงและนำมาเสริมงานเขียนนั้นให้น่าสนใจ

ข้อมูลอ้างอิง:

ดวงใจ ไทยอุบล. (2556). ทักษะการเขียนภาษาไทย. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ใบกิจกรรมการตอบคำถาม เรื่อง การเขียนสื่อสารคืออะไร

จุดประสงค์ อธิบายเกี่ยวกับการเขียนสื่อสารได้ถูกต้อง

คำชี้แจง ให้นักเรียนตอบคำถามจากคำถามที่กำหนดให้ต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

1. การเขียนสื่อสาร หมายถึงอะไร

.....

.....

.....

2. การเขียนสื่อสารมีความสำคัญอย่างไร

.....

.....

.....

3. การเขียนสื่อสารมีจุดประสงค์ในการเขียนเพื่ออะไรบ้าง (บอกมาอย่างน้อย 3 ข้อ)

.....

.....

.....

4. การเขียนสื่อสารมีหลักการและกระบวนการเขียนสื่อสารที่ดีเป็นอย่างไร

หลักการเขียนสื่อสาร

.....

.....

.....

.....

.....

กระบวนการเขียนสื่อสารที่ดี

.....

.....

.....

.....

.....

5. ลักษณะของการเขียนสื่อสารที่ดีจะต้องคำนึงถึงอะไรบ้าง (บอกมาอย่างน้อย 3 ข้อ)

.....

.....

.....

.....

ชื่อ ชั้น ป. เลขที่

ใบกิจกรรม เรื่อง การเขียนสื่อสารในชีวิตประจำวัน

จุดประสงค์ ลงมือปฏิบัติการเขียนสื่อสารในชีวิตประจำวันได้

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเล่าเรื่องหรือเขียนสื่อสารในชีวิตประจำวันที่น่าสนใจของตนเองถึงเหตุการณ์ใดก็ได้ในช่วงเวลาหนึ่งที่นักเรียนชื่นชอบ จากนั้นให้นำเสนอเรื่องที่ตนเองเขียนแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อนในชั้นเรียน (ความยาวประมาณ 4 – 5 บรรทัด)

ชีวิตประจำวันที่น่าสนใจของฉัน

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ชื่อ ชั้น ป. เลขที่

ใบกิจกรรมการตอบคำถาม เรื่อง การเขียนสื่อสารคืออะไร

จุดประสงค์ อธิบายเกี่ยวกับการเขียนสื่อสารได้ถูกต้อง

คำชี้แจง ให้นักเรียนตอบคำถามจากคำถามที่กำหนดให้ต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

1. ในปัจจุบันเราสามารถเขียนสื่อสารผ่านช่องทางใดได้บ้างที่เป็นสื่อสังคมออนไลน์ (Social Media) (บอกมาอย่างน้อย 4 ข้อ)

.....

.....

.....

.....

2. หากเราไม่เข้าใจกระบวนการเขียนสื่อสารจะส่งผลเสียอย่างไร (บอกมาอย่างน้อย 3 ข้อ)

.....

.....

.....

.....

3. การเขียนสื่อสารผ่านสื่อสังคมออนไลน์ (Social Media) มีข้อดีอย่างไร (บอกมาอย่างน้อย 2 ข้อ)

.....

.....

.....

.....

4. การเขียนสื่อสารผ่านสื่อสังคมออนไลน์ (Social Media) มีข้อจำกัดอย่างไรบ้าง (บอกมาอย่างน้อย 2 ข้อ)

.....

.....

.....

.....

5. การเขียนสื่อสารผ่านสื่อสังคมออนไลน์ (Social Media) มีความเหมือนและแตกต่างจากการเขียนสื่อสารแบบทั่วไปอย่างไร (บอกมาอย่างละ 2 ข้อ)

ความเหมือน

.....

.....

.....

.....

ความแตกต่าง

.....

.....

.....

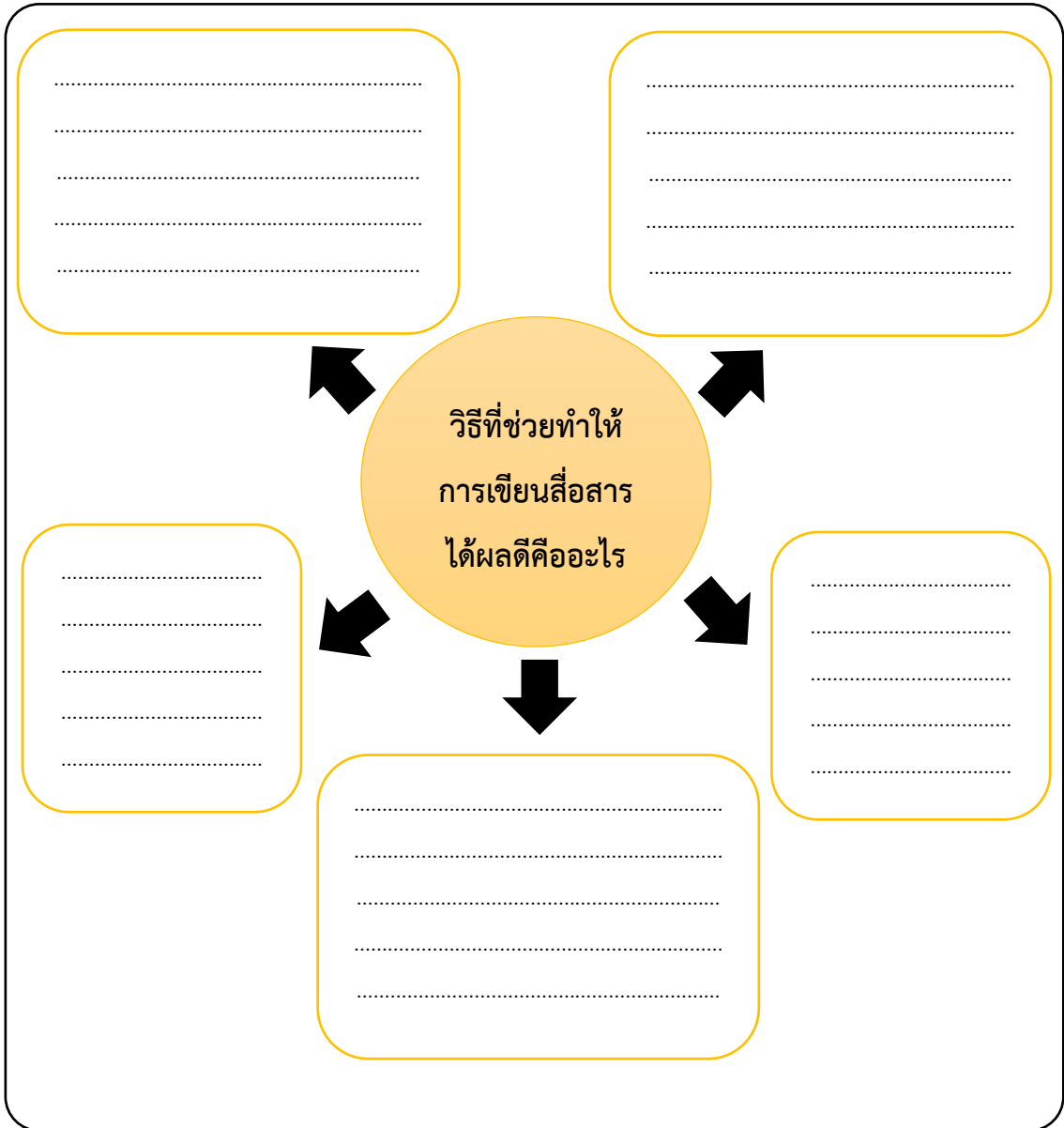
.....

ใบกิจกรรมการตอบคำถาม เรื่อง การเขียนสื่อสารคืออะไร

จุดประสงค์ อธิบายเกี่ยวกับการเขียนสื่อสารได้ถูกต้อง

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนวิธีที่ช่วยทำให้การเขียนสื่อสารได้ผลดีในรูปแบบแผนผังความคิดที่กำหนดให้ต่อไปนี้

สมาชิก กลุ่มที่	1. ชื่อ	ชั้น ป.	เลขที่
	2. ชื่อ	ชั้น ป.	เลขที่
	3. ชื่อ	ชั้น ป.	เลขที่
	4. ชื่อ	ชั้น ป.	เลขที่

ใบกิจกรรมสรุปองค์ความรู้ เรื่อง การเขียนสื่อสารคืออะไร

จุดประสงค์ เขียนสรุปองค์ความรู้ใหม่ของการเขียนสื่อสารได้

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนสรุปองค์ความรู้ในรูปแบบแผนผังความคิด เรื่อง การเขียนสื่อสารคืออะไร

การเขียนสื่อสาร
คืออะไร

สมาชิก
กลุ่มที่
.....

1. ชื่อ ชั้น ป. เลขที่
2. ชื่อ ชั้น ป. เลขที่
3. ชื่อ ชั้น ป. เลขที่
4. ชื่อ ชั้น ป. เลขที่

ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนสื่อสารตามจินตนาการ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

รหัสวิชา ท 12101

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

เวลา 3 ชั่วโมง

ครูผู้สอน ครูกิตติพงษ์ พรหมปิก

1. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศ และรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด ป.2/3 เขียนเรื่องสั้น ๆ ตามจินตนาการ

2. สาระการเรียนรู้

การเขียนสื่อสารตามจินตนาการ เป็นการเขียนสื่อสารตามความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียน เป็นการเขียนอิสระ การดำเนินเรื่องต้องมีตัวละคร สถานที่หรือเหตุการณ์ เรื่องราว ที่จัดลำดับความคิด ลำดับเหตุการณ์ให้ต่อเนื่อง ใช้ภาษาและเรียบเรียง ประโยค แล้วถ่ายทอดออกมาเป็นตัวอักษร

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. อธิบายเกี่ยวกับการเขียนสื่อสารตามจินตนาการได้ (K)
2. ลงมือปฏิบัติการเขียนสื่อสารตามจินตนาการของตนเองได้อย่างสร้างสรรค์ (P)
3. เขียนสรุปองค์ความรู้ใหม่ของการเขียนสื่อสารตามจินตนาการได้ (P)
4. มีความกระตือรือร้นและช่วยเหลือกันในการปฏิบัติกิจกรรมการเขียนสื่อสาร (A)

4. สาระสำคัญ

การเขียนสื่อสารตามจินตนาการ เป็นการเขียนเล่าเรื่องที่ผู้ส่งสารถ่ายทอดไปยังผู้รับสารจากความคิดที่เชื่อมโยงประสบการณ์และความจริงในชีวิตจากอดีตไปสู่อนาคต หรือเชื่อมโยงเรื่องราวและเหตุการณ์ต่าง ๆ ในปัจจุบัน โดยผูกเป็นเรื่องราวขึ้นมาจากการสร้างภาพขึ้นในจิตใจ อันเป็นการเขียนสื่อสารที่ใช้ความคิดได้อย่างอิสระที่ผสมผสานกับความคิดสร้างสรรค์ในการเขียนเล่าเรื่องราวขึ้นมา

5. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้

กิจกรรม	ผู้เสริมต่อการเรียนรู้	แนวทางการเสริมต่อการเรียนรู้
<p>นที่ 1 สร้างความท้าทายใหม่ในการเรียนรู้วิธีการใช้เทคโนโลยีผ่าน การเสริมต่อของครูและเพื่อน (40 นาที)</p> <p>1.1. ครูเปิดให้นักเรียนชมวิดีโอเพลง รถไฟป๊อป ๑ กะฉีกกะฉีก จากลิงก์ https://www.youtube.com/watch?v=cCOsgoq912o และร่วมกันแสดงความคิดเห็นโดยครูใช้คำถามกระตุ้นคิดนักเรียน ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> ๑ นักเรียนเคยขึ้นรถไฟหรือไม่ หากนักเรียนเคยขึ้นรถไฟแล้วรู้สึกอย่างไร นั่งไปที่ไหนบ้าง ๑ ในบทเพลงได้นั่งรถไฟไปเจอสัตว์อะไรบ้าง แล้วรถไฟพาไปที่ไหนบ้าง ๑ นักเรียนได้รับความรู้หรือรู้สึกอย่างไรบ้างที่ได้รับชมวิดีโอเพลงรถไฟป๊อป ๑ กะฉีกกะฉีก <p>ในขั้นนี้ครูจะสร้างความสนใจให้นักเรียนด้วยการเปิดวิดีโอเพลงและสาธิตการใช้คำถามท้าทายกระตุ้นการสื่อสารอารมณ์ความรู้สึกของนักเรียนที่แสดงออกมาในระหว่างการรับชม เพื่อที่จะช่วยให้เกิดพฤติกรรมทางธรรมชาติของผู้เรียนที่แสดงความรู้สึกนั้นออกมา ซึ่งครูต้องยอมรับความรู้สึกหรือปัญหาความไม่เข้าใจของนักเรียน แต่ไม่ควรเพิกเฉยในการรับรู้ของนักเรียนที่ยังคาใจ ครูและเพื่อนที่เก่งกว่าต้องอธิบายความรู้ที่สนับสนุนจากสิ่งที่นักเรียนเกิดความไม่เข้าใจด้วย</p>	<p>- ครูผู้สอนในรายวิชาภาษาไทย - เพื่อนนักเรียนที่มีความสามารถสูงกว่านักเรียนปกติ</p>	<p>1.1 การใช้คำถามกระตุ้นคิดเพื่อให้นักเรียนดึงความรู้พื้นฐานที่มีอยู่เดิมในการเขียนสื่อสาร</p> <p>1.2 การให้คำอธิบายความรู้ในการเขียนสื่อสารของครูและเพื่อน</p>
<p>ขั้นที่ 2 ตีความเงื่อนไขใหม่และข้อมูลที่จัดทำโดยเทคโนโลยีผ่านการเสริมต่อของครูและเพื่อน (50 นาที)</p> <p>2.1 ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 4 คน ที่มีทั้งเด็กที่มีพัฒนาที่ยังทำไม่ได้ เด็กที่พัฒนาได้ หากได้รับการช่วยเหลือ และเด็กที่มีพัฒนาการที่ทำได้</p> <p>2.2 เมื่อแบ่งกลุ่มแล้ว ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมด้วยช่วยกันคิดคำที่นักเรียนได้จากการรับชมวิดีโอเพลง รถไฟป๊อป ๑ กะฉีกกะฉีก โดยจดใส่กระดาษที่ครูเตรียมให้แล้วออกไปเขียนบนกระดานโดยไม่ซ้ำกันให้ได้มากที่สุด จากนั้นให้นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันวิเคราะห์ว่า คำที่เพื่อน ๆ เขียนลงบนกระดานมีในบทเพลงที่ครูเปิดหรือไม่ ซึ่งครูและ</p>	<p>- ครูผู้สอนในรายวิชาภาษาไทย - เพื่อนนักเรียนที่มีความสามารถสูงกว่านักเรียนปกติ</p>	<p>2.1 การควบคุมปัญหาหรือความคับข้องใจที่ไม่ให้นักเรียนรู้สึกวิตกกังวลจากความผิดพลาดในการตีความ</p> <p>2.2 การสอนหรือการฝึกให้นักเรียนพัฒนาความรู้และทักษะผ่านการให้คำแนะนำของผู้สอน</p>

กิจกรรม	ผู้เสริมต่อการเรียนรู้	แนวทางการเสริมต่อการเรียนรู้
<p>เพื่อนที่เก่งกว่าสามารถช่วยเหลือ คอยควบคุมปัญหาหรือความคับข้องใจ หากนักเรียนรู้สึกวิตกกังวลในการตีความเงื่อนไขใหม่ โดยช่วยกันตีความว่า คำเหล่านั้นจะแต่งเป็นประโยคสั้น ๆ อะไรได้บ้าง โดยส่งตัวแทนกลุ่มละ 1 คนออกมานำเสนอผลการวิเคราะห์และยกตัวอย่างประโยคให้เพื่อน ๆ ฟัง พร้อมรับคำแนะนำการพัฒนาความรู้และทักษะของครู</p> <p>ในขั้นนี้ ครูจะเป็นผู้อำนวยการความสะดวกให้นักเรียน จัดเตรียมอุปกรณ์สำหรับใช้เขียน คอยสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้นักเรียนในแต่ละระดับพัฒนาการที่อยู่ในกลุ่มแต่ละกลุ่ม คอยสาธิตเพื่อเป็นตัวอย่างแสดงแนวทางการแก้ไขปัญหาคำที่นักเรียนไม่เข้าใจ หรือช่วยบอกเป็นนัยหรือใบ้คำสำคัญที่จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจยิ่งขึ้นได้จากปัญหาที่นักเรียนเผชิญอยู่</p> <p>ขั้นที่ 3 พัฒนาความเข้าใจใหม่ผ่านการเสริมต่อของวิทยากรและเพื่อน (50 นาที)</p> <p>3.1 ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเลือกคำที่เพื่อน ๆ เขียนบนกระดานมากลุ่มละ 5 คำ พร้อมช่วยกันฝึกการใช้คำถามเพื่อหาแนวทางในการนำไปสู่เป้าหมาย ตั้งสมมติฐานในเรื่องที่จะเขียน เช่น เราจะนำคำ 5 คำมาเขียนสื่อสารตามจินตนาการได้อย่างไร จะเขียนอย่างไรให้น่าสนใจ เมื่อเขียนเรื่องแล้วผลตอบรับที่ได้จะเป็นอย่างไร เป็นไปตามเป้าหมายที่ตนเองตั้งไว้หรือไม่ โดยวิทยากรจะสาธิตการนำคำ 5 คำมาเขียนเป็นเรื่องสั้น ๆ เป็นตัวอย่างให้นักเรียนแต่ละกลุ่มได้เห็นภาพคร่าว ๆ ให้นักเรียนได้เห็นแนวทาง ช่วยจุดประกายท้าทายความคิดให้นักเรียนก่อนลงมือปฏิบัติการเขียนเรื่องต่อไป</p> <p>3.2 วิทยากรแจกใบความรู้ เรื่อง การเขียนสื่อสารตามจินตนาการ เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาหาความรู้ให้นักเรียน หรือให้นักเรียนใช้สื่อหรือแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลายในการสืบค้นข้อมูล แล้วสะท้อนผลการเรียนรู้ใหม่ในการเขียนสื่อสาร โดยวิทยากรให้นักเรียนนำคำ 5 คำที่เลือกได้มาทำใบงานกิจกรรมที่แจกให้ แล้วนำคำ 5 คำนั้นไปเขียนปะติดปะต่อให้เป็นเรื่องราวต่อเนื่องกันตามจินตนาการของนักเรียน พร้อมให้กำลังใจให้นักเรียนคงอยู่อย่างสม่ำเสมอ จากนั้นให้นักเรียนร่วมกันตรวจสอบความถูกต้องกันเอง โดยวิทยากรและเพื่อนที่เก่งกว่าจะร่วมเข้ามาช่วยเป็นแนวทางในการตรวจสอบให้นักเรียนให้เกิดความเข้าใจยิ่งขึ้น</p>	<p>- วิทยากรที่เป็นครูเชี่ยวชาญด้านการสอนในรายวิชาภาษาไทย</p> <p>- เพื่อนนักเรียนที่มีความสามารถสูงกว่านักเรียนปกติ</p>	<p>2.3 การสาธิตเพื่อเป็นตัวอย่างแสดงแนวทางการแก้ปัญหาที่นักเรียนเผชิญอยู่</p> <p>3.1 การใช้คำถามเพื่อหาแนวทางในการไปสู่เป้าหมายระหว่างดำเนินการสอน และการใช้คำถามแบบโครงสร้างกระบวนการ เช่น เสนอคำถามในรูปแบบใบงานกิจกรรม</p> <p>3.2 การลดงานให้เป็นงานย่อย ๆ ที่ไม่ซับซ้อน ลดขนาดของงานลงในระยะที่ทำงานลงในระยะที่ทำได้</p> <p>3.3 การสร้างแรงจูงใจอย่างต่อเนื่องในการดึงความสนใจให้ผู้เรียนคงอยู่อย่างสม่ำเสมอ</p>

กิจกรรม	ผู้เสริมต่อ การเรียนรู้	แนวทางการเสริมต่อ การเรียนรู้
<p>3.3 เมื่อนักเรียนทำใบกิจกรรมเสร็จเรียบร้อยแล้วตาม เงื่อนไขเวลาที่วิทยากรกำหนด ในขั้นนี้หากมีนักเรียนคนใดในแต่ละ กลุ่มที่ยังทำไม่ได้ ให้วิทยากรลดความซับซ้อนลงให้เหมาะสมกับ ความสามารถของนักเรียนที่จะทำได้ และเมื่อนักเรียนมีพัฒนาการที่ดี ขึ้นแล้วให้ครูลดความช่วยเหลือลง โดยจะให้นักเรียนแต่ละคนในกลุ่ม ร่วมกันสะท้อนผลการเรียนรู้ที่ได้ในการเขียนก่อน จากนั้นวิทยากร ตรวจสอบผลงานของนักเรียนเป็นรายบุคคล พร้อมกับชี้แนะแนวทาง ในการปรับปรุงและพัฒนางานเขียนของนักเรียนให้ดีขึ้นในการ เขียนสื่อสารจินตนาการในระดับที่สูงกว่า (หากมีเวลา วิทยากรเลือก นักเรียนออกมาอ่านผลงาน 2 – 3 คน แล้วร่วมกันแสดงความคิดเห็น)</p> <p>ขั้นที่ 4 สร้างองค์ความรู้ใหม่นำไปสู่การปฏิบัติผ่านการเสริมต่อของ วิทยากรและเพื่อน (40 นาที)</p> <p>4.1 ให้นักเรียนร่วมกันสรุปความรู้ ประเมินผลงานการเขียน สื่อสารตามจินตนาการที่นักเรียนเขียนเรียงเรียงด้วยตนเอง พร้อมกับ วิทยากรแจกกระดาษขรุขระ ปากกาเมจิกสี และให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม ร่วมกันสรุปจัดระบบเป็นแผนผังความคิดที่เข้าใจง่าย เช่น ตัวอย่าง ข้อสรุป ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> ๑ การเขียนเรื่องตามอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดของตนเอง อย่างสร้างสรรค์ ไร้ขอบเขต เป็นพื้นฐานในการเขียนสื่อสารตาม จินตนาการได้ดี ๑ การเขียนสื่อสารตามจินตนาการ ต้องมาจากการสร้าง ภาพขึ้นในจิตใจของผู้เขียนผ่านตัวอักษรได้อย่างอิสระ <p>4.2 วิทยากรและเพื่อนที่เก่งกว่าให้คำปรึกษาในการ พัฒนาการเขียนสื่อสารตามจินตนาการ ที่ช่วยให้นักเรียนเห็น กระบวนการในการเขียนให้ดีขึ้นอย่างเป็นระบบ และชี้จุดสำคัญที่ ดำเนินกิจกรรมไปถูกทางแล้ว พร้อมฝึกให้นักเรียนประเมินผลงานด้วย ตนเอง ทั้งของตนเองและเพื่อนในกลุ่ม โดยให้คัดเลือกผลงานที่ดีที่สุด ของสมาชิกกลุ่มแต่ละกลุ่ม แล้วมาแลกเปลี่ยนเรียนรู้กัน</p>	<p>- วิทยากรที่ เป็นครู เชี่ยวชาญ ด้านการสอน ในรายวิชา ภาษาไทย - เพื่อน นักเรียนที่มี ความสามารถ สูงกว่า นักเรียนปกติ</p>	<p>4.1 การใช้การ จัดระบบแผนผัง ความคิดในการสรุป ความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับการเขียน สื่อสาร</p> <p>4.2 การให้คำแนะนำที่ ช่วยให้นักเรียนเห็น กระบวนการหรือ แนวคิดสำคัญในการ เขียนสื่อสารอย่างเป็น ระบบ</p> <p>4.3 การชี้จุดสำคัญที่ การดำเนินกิจกรรมไป ถูกทางแล้ว</p>

6. สื่อการเรียนรู้

1. วิดีทัศน์เพลง รถไฟป๊อป ๆ กะฉีกกะฉัก
2. ใบความรู้ เรื่อง การเขียนสื่อสารตามจินตนาการ
3. ใบกิจกรรมรายกลุ่ม เรื่อง การเขียนสื่อสารตามจินตนาการ
4. ใบกิจกรรมรายบุคคล เรื่อง การเขียนสื่อสารตามจินตนาการ
5. กระดาษบรูฟและปากกาเมจิกสี

7. การวัดและประเมินผล

จุดประสงค์การเรียนรู้	วิธีการวัด	เครื่องมือ	เกณฑ์การประเมิน
1. อธิบายเกี่ยวกับการเขียนสื่อสารตามจินตนาการได้ (K)	- ตรวจสอบผลการทำกิจกรรมการตอบคำถาม	- แบบประเมินการตอบคำถาม เรื่อง การเขียนสื่อสารผ่านจินตนาการ	- เกณฑ์ประเมินใบงานกิจกรรมทำได้อีกต้องร้อยละ 80 ขึ้นไป
2. ลงมือปฏิบัติการเขียนสื่อสารตามจินตนาการของตนเองได้อย่างสร้างสรรค์ (P)	- ตรวจสอบชิ้นงาน	- แบบประเมินการเขียนสื่อสาร เรื่อง การเขียนสื่อสารผ่านจินตนาการ	- เกณฑ์ประเมินใบงานกิจกรรมทำได้อีกต้องร้อยละ 80 ขึ้นไป
3. เขียนสรุปองค์ความรู้ใหม่ของการเขียนสื่อสารผ่านประสบการณ์ได้ (P)	- ตรวจสอบการนำเสนอการเขียนสื่อสารผ่านจินตนาการในรูปแบบแผนผังความคิด	- แบบประเมินการเขียนแผนผังความคิด เรื่อง การเขียนสื่อสารผ่านจินตนาการ	- เกณฑ์ประเมินการนำเสนอการเขียนสื่อสารผ่านประสบการณ์ในรูปแบบแผนผังความคิด ร้อยละ 80 ขึ้นไป
4. มีความกระตือรือร้นและช่วยเหลือกันในการปฏิบัติกิจกรรมการเขียนสื่อสาร (A)	- การสังเกตพฤติกรรม	- แบบสังเกตพฤติกรรม	- เกณฑ์ประเมินพฤติกรรมในการเขียนสื่อสารทำได้อีกต้องร้อยละ 80 ขึ้นไป

การประเมินใบงานนี้ให้ผู้สอนพิจารณาจากเกณฑ์การประเมินผลตามสภาพจริง (Rubrics)
เรื่อง การเขียนสื่อสารตามจินตนาการ

ระดับคะแนน	4 (10 คะแนน)	3 (9 คะแนน)	2 (7 – 8 คะแนน)	1 (5 – 6 คะแนน)
เกณฑ์การประเมิน				
การเขียนสื่อสารตาม จินตนาการ	เขียนสื่อสาร ตาม จินตนาการ ได้ตามที่ กำหนด มีใจความ สมบูรณ์ เล่า เรื่อง ตามลำดับ เหตุการณ์ ใช้ประโยค ถูกต้องเขียน สะกดคำ ถูกต้อง	เขียนสื่อสาร ตามจินตนาการ ได้ตามที่กำหนด มีใจความ สมบูรณ์ เล่า เรื่องตามลำดับ เหตุการณ์ เขียนสะกดคำ ถูกต้อง แต่การเรียบเรียง ประโยค มีความวกวน บ้าง	เขียนสื่อสารตาม จินตนาการได้ ตามที่กำหนด มีใจความสมบูรณ์ เรียงลำดับ เหตุการณ์สับสน บ้าง การเรียบเรียง ประโยควกวน หลายแห่ง และเขียนสะกดคำ บางคำไม่ถูกต้อง	เขียนสื่อสารตาม จินตนาการได้ แต่ เรื่องที่เล่า มีใจความ ไม่สมบูรณ์ และ เขียนได้เพียงสั้นๆ 2 – 3 ประโยค

ใบความรู้ เรื่อง การเขียนสื่อสารตามจินตนาการ

การเขียนสื่อสารตามจินตนาการ

จินตนาการ หมายถึง การสร้างภาพขึ้นในจิตใจ

การเขียนเรื่องตามจินตนาการ เป็นการเขียนเรื่องตามความรู้สึกรู้สึก นึกคิด ของ ผู้เขียน เป็นการเขียนอิสระ การดำเนินเรื่อง ต้องมีตัวละคร สถานที่หรือเหตุการณ์ เรื่องราว ที่จัดลำดับความคิด ลำดับเหตุการณ์ให้ต่อเนื่อง ใช้ภาษาและเรียบเรียง ประโยค แล้วถ่ายทอดออกมาเป็นตัวอักษร เรื่องที่เขียนตามจินตนาการ เช่น นิทาน ขั้นตอนการเขียนเรื่องตามจินตนาการ มีดังนี้

1. คิดแนวเรื่องที่ต้องการจะเขียน เช่น เรื่องเกี่ยวกับความรับผิดชอบ การเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ความเมตตาต่อสัตว์เลี้ยง การช่วยเหลือคนที่เดือดร้อน
2. ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมในเรื่องที่จะเขียน
3. คิดเรื่องตามจินตนาการของผู้เขียนว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน ผลเป็นอย่างไร
4. ตั้งคำถามจากการสังเกตภาพ ดังนี้
 - 1) จากภาพเห็นอะไรบ้าง.....
 - 2) ภาพนี้น่าจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร.....
 - 3) สถานที่เกิดเหตุของเรื่องนี้คือที่ไหน.....
 - 4) ตัวละครในภาพกำลังทำอะไร.....
 - 5) การกระทำของตัวละครในภาพจะเกิดผลอะไรบ้าง.....
 - 6) บอกความรู้สึกของตัวละครในภาพ.....
 - 7) ข้อคิดที่ได้จากภาพคืออะไรบ้าง.....
 - 8) ควรตั้งชื่อเรื่องว่าอะไร.....
5. วางโครงเรื่อง ลำดับเหตุการณ์ก่อนหลัง เรียบเรียงเรื่องราวให้ต่อเนื่องกัน
6. ตั้งชื่อเรื่องให้น่าสนใจและสอดคล้องกับเนื้อเรื่อง
7. เขียนด้วยลายมือบรรจง เรียบร้อย รักษาความสะอาดในการเขียน เลือกใช้ ภาษาที่สุภาพ

ถูกกาลเทศะเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง

ปรับปรุงมาจาก <https://www.kroobannok.com/>

ใบงานกิจกรรม เรื่อง การเขียนสื่อสารตามจินตนาการ

จุดประสงค์ ลงมือปฏิบัติการเขียนสื่อสารตามจินตนาการได้

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนแต่งเรื่องตามจินตนาการ โดยเลือกคำมา ๕ คำที่ได้จากการรับฟังเพลง รถไฟป่วน ๆ กะฉิกกะฉัก พร้อมทั้งตั้งชื่อเรื่องให้สอดคล้องกับเนื้อเรื่อง ความยาวประมาณ ๔ - ๕ บรรทัด

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

สมาชิก กลุ่มที่	1. ชื่อ	ชั้น ป.	เลขที่
	2. ชื่อ	ชั้น ป.	เลขที่
	3. ชื่อ	ชั้น ป.	เลขที่
	4. ชื่อ	ชั้น ป.	เลขที่

ใบกิจกรรมการตอบคำถาม เรื่อง การเขียนสื่อสารตามจินตนาการ

จุดประสงค์ อธิบายเกี่ยวกับการเขียนสื่อสารตามจินตนาการได้ถูกต้อง

คำชี้แจง ให้นักเรียนตอบคำถามจากคำถามที่กำหนดให้ต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

1. การเขียนสื่อสารตามจินตนาการคืออะไร

.....

.....

.....

.....

2. การเขียนสื่อสารตามจินตนาการมีหลักการเขียนอย่างไร

.....

.....

.....

.....

.....

3. ให้นักเรียนยกตัวอย่างเรื่องที่เขียนสื่อสารตามจินตนาการได้ (บอกมาอย่างน้อย 5 ข้อ)

.....

.....

.....

.....

.....

สมาชิก
กลุ่มที่

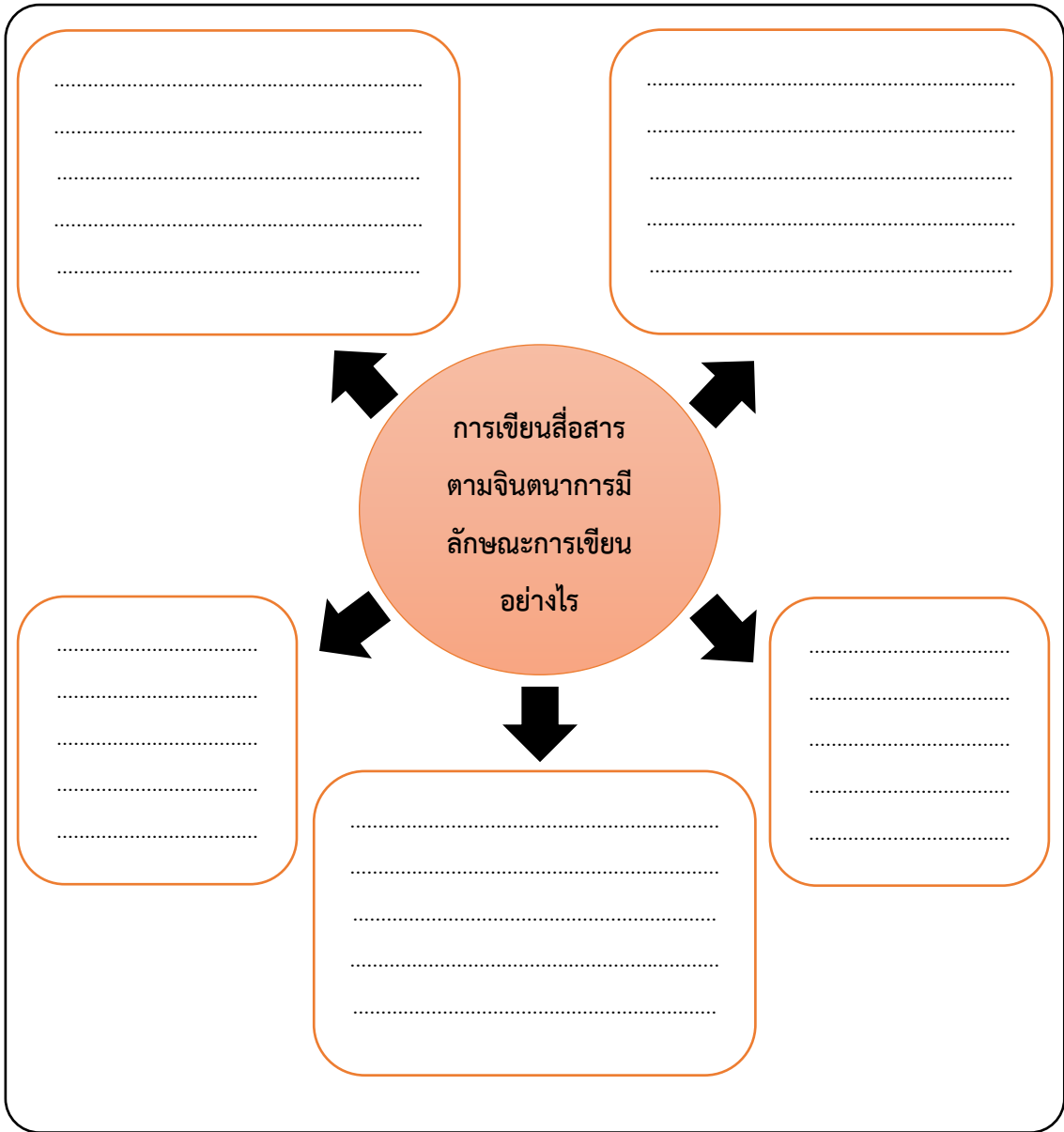
1. ชื่อ ชั้น ป. เลขที่
2. ชื่อ ชั้น ป. เลขที่
3. ชื่อ ชั้น ป. เลขที่
4. ชื่อ ชั้น ป. เลขที่

ใบกิจกรรมการตอบคำถาม เรื่อง การเขียนสื่อสารตามจินตนาการ

จุดประสงค์ อธิบายเกี่ยวกับการเขียนสื่อสารตามจินตนาการได้ถูกต้อง

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนอธิบายลักษณะของการเขียนสื่อสารตามจินตนาการในรูปแบบแผนผังความคิดตามหัวข้อที่กำหนดให้ต่อไปนี้

สมาชิก กลุ่มที่	1. ชื่อ	ชั้น ป.	เลขที่
	2. ชื่อ	ชั้น ป.	เลขที่
	3. ชื่อ	ชั้น ป.	เลขที่
	4. ชื่อ	ชั้น ป.	เลขที่

ใบกิจกรรม เรื่อง การเขียนสื่อสารตามจินตนาการ

จุดประสงค์ ลงมือปฏิบัติการเขียนสื่อสารตามจินตนาการของตนเองได้

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเล่าเรื่องหรือเขียนสื่อสารจากคำที่กำหนดให้ตามจินตนาการของตนเอง พร้อมตั้งชื่อเรื่อง จากนั้นให้นำเสนอเรื่องที่ตนเองเขียนแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อนในชั้นเรียน (ความยาวประมาณ 4 – 5 บรรทัด)

ร้านค้า

ดอกไม้

ของขวัญ

ตลาด

รถไฟ

ชื่อเรื่อง

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ชื่อ ชั้น ป. เลขที่

ใบกิจกรรมสรุปองค์ความรู้ เรื่อง การเขียนสื่อสารตามจินตนาการ

จุดประสงค์ เขียนสรุปองค์ความรู้ใหม่ของการเขียนสื่อสารตามจินตนาการได้

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนสรุปองค์ความรู้ในรูปแบบแผนผังความคิด เรื่อง การเขียนสื่อสารตามจินตนาการ

การเขียนสื่อสาร
ตามจินตนาการ

สมาชิก
กลุ่มที่
.....

1. ชื่อ ชั้น ป. เลขที่
2. ชื่อ ชั้น ป. เลขที่
3. ชื่อ ชั้น ป. เลขที่
4. ชื่อ ชั้น ป. เลขที่

ตัวอย่างเกณฑ์การประเมินการเขียนสื่อสารในรูปแบบแผนผังความคิด

คำชี้แจง ให้ผู้ประเมินทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องรายการสังเกตพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติ

ที่	ชื่อ - สกุล ของผู้รับการ ประเมิน	เกณฑ์การประเมินการเขียนสื่อสารในรูปแบบแผนผังความคิด																รวม				
		ออกแบบ แผนผัง ความคิด แสดงการ เขียนสื่อสาร ได้สร้างสรรค์				ลำดับเนื้อหา ที่เชื่อมโยง เกี่ยวการ เขียนสื่อสาร ได้สัมพันธ์กัน				ตกแต่ง แผนผัง ความคิด เกี่ยวการ เขียนสื่อสาร ได้สวยงาม				เขียนแผนผัง ความคิด เกี่ยวการ เขียนสื่อสาร ได้ครอบคลุม และถูกต้อง					ปฏิบัติการ เขียนแผนผัง ความคิด เกี่ยวการ เขียนสื่อสาร ได้ตรงเวลา			
		4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1		4	3	2	1
1																						
2																						
3																						
4																						
5																						
6																						
7																						
8																						
9																						
10																						

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
16 – 20	ดีมาก
13 – 15	ดี
10 – 12	พอใช้
น้อยกว่า 9	ปรับปรุง

เกณฑ์การให้คะแนน

ประสิทธิภาพของงานดีมาก	= 4 คะแนน
ประสิทธิภาพของงานดี	= 3 คะแนน
ประสิทธิภาพของงานพอใช้	= 2 คะแนน
ประสิทธิภาพของงานควรปรับปรุง	= 1 คะแนน

ลงชื่อ ผู้ประเมิน

(.....)

..... / /

ตัวอย่างแบบประเมินพฤติกรรมนักเรียนในการเขียนสื่อสาร

คำชี้แจง ให้ผู้ประเมินทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องรายการสังเกตพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติ

ที่	ชื่อ - สกุล ของผู้รับ การ ประเมิน	รายการประเมินพฤติกรรมนักเรียนในการเขียนสื่อสาร																รวม				
		ความร่วมมือ ในการ ปฏิบัติการ เขียนสื่อสาร				การแสดง ความคิดเห็น เกี่ยวกับการ เขียนสื่อสาร				การรับฟัง ความคิดเห็น เกี่ยวกับการ เขียนสื่อสาร				ความตั้งใจใน การ ปฏิบัติการ เขียนสื่อสาร					การมีส่วน ร่วมในการ นำเสนอการ เขียนสื่อสาร			
		4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1		4	3	2	1
1																						
2																						
3																						
4																						
5																						
6																						
7																						
8																						
9																						
10																						

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ	เกณฑ์การให้คะแนน
16 – 20	ดีมาก	ปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง = 4 คะแนน
13 – 15	ดี	ปฏิบัติบ่อยครั้ง = 3 คะแนน
10 – 12	พอใช้	ปฏิบัติเป็นบางครั้ง = 2 คะแนน
น้อยกว่า 9	ปรับปรุง	ปฏิบัติน้อยครั้ง = 1 คะแนน

ลงชื่อ ผู้ประเมิน

(.....)

..... / /

แบบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

แบบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสาร (หลังเรียน)

ชื่อ ชั้น ป. เลขที่

คำชี้แจง แบบประเมินนี้มี 3 ส่วน โดยจำแนกออกเป็นแต่ละส่วน มีคะแนนส่วนละ 20 คะแนน ดังนี้

ส่วนที่ 1

ให้นักเรียนเลือกหัวข้อเรื่องในการเขียนสื่อสารที่กำหนดให้ โดยให้นักเรียนเลือกหัวข้อที่นักเรียนอยากจะเขียนสื่อสารตามความคิด ความรู้ หรือประสบการณ์ที่ตนเองมีอยู่ มา 1 หัวข้อเรื่อง (ความยาวประมาณ 4 – 5 บรรทัด) ใช้เวลาไม่เกิน 30 นาที

ส่วนที่ 2

ให้นักเรียนเขียนสื่อสารตามจินตนาการ โดยประเด็นที่ใช้เขียนสื่อสารจะมาจาก 10 คำที่กำหนดให้ แล้วให้นักเรียนเลือกมา 5 คำ จากนั้นนำคำที่เลือกได้มาเขียนสื่อสารให้ครบทุกคำตามจินตนาการของนักเรียน พร้อมทั้งตั้งชื่อเรื่องให้สอดคล้อง (ความยาวประมาณ 4 – 5 บรรทัด) ใช้เวลาไม่เกิน 30 นาที โดย 10 คำที่กำหนดให้มี ดังนี้

ชายหาด	ทะเล	ขยะ	นักท่องเที่ยว	เรือใบ
วันหยุด	ปะการัง	จิตสำนึก	ร้านขายของ	ปราสาททราย

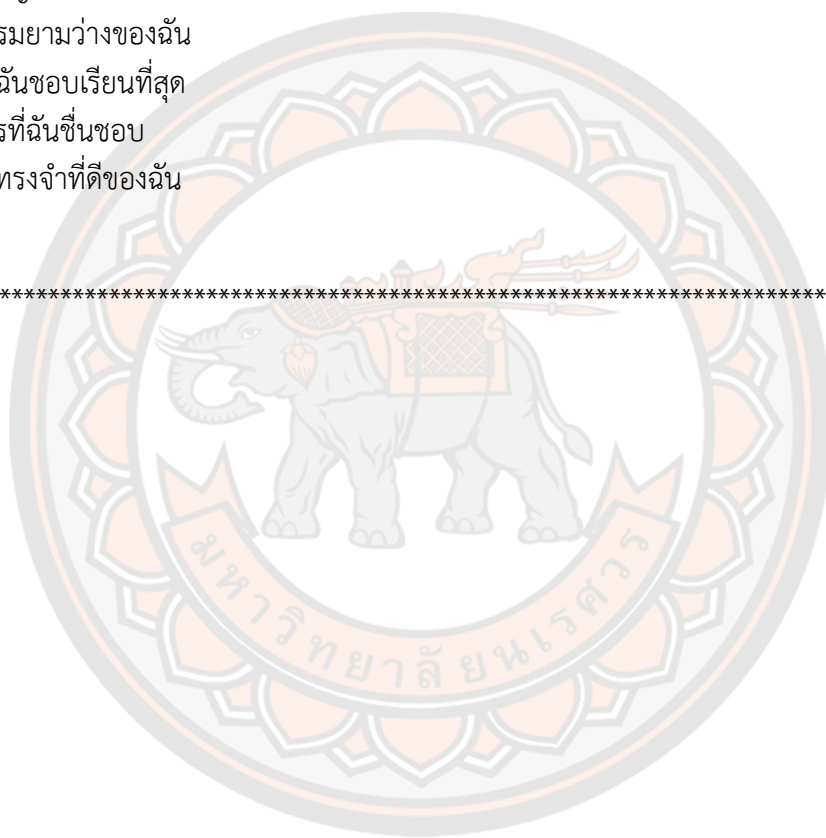
ส่วนที่ 3

ให้นักเรียนดูภาพและตีความจากภาพที่กำหนดให้ต่อไปนี้ แล้วให้นักเรียนเขียนสื่อสารจากภาพตามความคิด ความรู้ ประสบการณ์ที่ตนเองมีอยู่ หรือจินตนาการอย่างสร้างสรรค์ของนักเรียน พร้อมทั้งตั้งชื่อเรื่องให้สอดคล้อง (ความยาวประมาณ 4 – 5 บรรทัด) ใช้เวลาไม่เกิน 30 นาที

รายชื่อหัวข้อเรื่องที่กำหนดให้

- บ้านในฝันของฉัน
- บุคคลที่ฉันรัก
- สัตว์เลี้ยงตัวโปรดของฉัน
- อาชีพที่ฉันฝันใฝ่
- แหล่งท่องเที่ยวในดวงใจฉัน
- ของขวัญที่ฉันรอคอย
- กิจกรรมยามว่างของฉัน
- วิชาที่ฉันชอบเรียนที่สุด
- อาหารที่ฉันชื่นชอบ
- ความทรงจำที่ดีของฉัน

**แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียน
สื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2**

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ โดยระดับความพึงพอใจ มีดังนี้

5	คะแนน	หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด
4	คะแนน	หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับมาก
3	คะแนน	หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับปานกลาง
2	คะแนน	หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับน้อย
1	คะแนน	หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับน้อยที่สุด

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
1. การอธิบายเนื้อหาเกี่ยวกับการเขียนสื่อสารมีความชัดเจน เข้าใจง่าย					
2. ผู้เรียนเกิดความเข้าใจเนื้อหาในบทเรียนได้ง่าย					
3. นักเรียนและเพื่อนในกลุ่มได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการเขียนสื่อสาร					
4. นักเรียนแต่ละคนได้เข้ากลุ่มช่วยเหลือกันตลอดกิจกรรมการเรียนรู้					
5. สมาชิกทุกคนมีโอกาสได้ลงมือปฏิบัติจริงและช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้					
6. นักเรียนมีโอกาสในการแสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนเรียนรู้กัน					
7. นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติการเขียนสื่อสารกับเพื่อน ๆ ครู และวิทยากร					
8. นักเรียนสนุกสนานกับการจัดการเรียนรู้ผ่านการฝึกปฏิบัติและมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือกันในการเรียนรู้การเขียนสื่อสาร					
9. นักเรียนกล้าตั้งคำถามและตอบคำถามกระตุ้นคิดกับเพื่อนในกลุ่ม					
10. การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ ทำให้นักเรียนมั่นใจในการเขียนสื่อสารของตนเองมากขึ้น					
11. การจัดการเรียนรู้ที่ให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติและมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือกันในการเรียนรู้การเขียนสื่อสาร ทำให้นักเรียนไม่รู้สึกเบื่อหน่ายในการเขียนสื่อสาร					
12. นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติการเขียนสื่อสารอย่างเป็นระบบ เป็นขั้นตอน					
13. นักเรียนมีความสุขในการเรียนที่จัดการเรียนเรียนที่ได้ลงมือปฏิบัติจริงด้วยตนเองและได้รับการช่วยเหลือในการเรียนรู้					
14. การทำแบบฝึกปฏิบัติการเขียนสื่อสารทำให้นักเรียนพัฒนาตนเอง					
15. เมื่อนักเรียนได้ทดสอบความรู้แล้ว ครู เพื่อน และวิทยากรได้ช่วยพัฒนาให้นักเรียนให้มีความรู้และปฏิบัติในการเขียนสื่อสารได้ดียิ่งขึ้น					

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

ภาคผนวก ง แบบตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

1. แบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้
2. แบบประเมินความเหมาะสมของคู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้
3. แบบประเมินความสอดคล้องของแบบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสารกับจุดประสงค์การเรียนรู้
4. ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสารกับจุดประสงค์การเรียนรู้
5. แบบประเมินผลงานการเขียนสื่อสารแบบ Rubric Score
6. แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้
7. ผลการประเมินความสอดคล้องแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้

**แบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้
แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)**

แบบประเมินแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 การประเมินข้อมูลในองค์ประกอบของการเขียนสื่อสารที่ใช้เป็นเครื่องมือวัดความสามารถในการเขียนสื่อสาร ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ เป็นแบบประเมินมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ในการประเมินจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้

คำชี้แจง โปรดพิจารณาความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความความคิดเห็นของท่าน โดยใช้เกณฑ์พิจารณาดังต่อไปนี้

- 5 หมายถึง มีความเหมาะสมมากที่สุด
- 4 หมายถึง มีความเหมาะสมมาก
- 3 หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง
- 2 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย
- 1 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

นิยามศัพท์เฉพาะ

การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ หมายถึง การจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้นักเรียนฝึกปฏิบัติในการเสริมสร้างประสบการณ์ในการเรียนรู้ ซึ่งจะเกิดขึ้นในระหว่างการฝึกปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ อันเกี่ยวข้องกับโอกาสในการเรียนรู้ ที่หลากหลาย โดยในระหว่างปฏิบัติกิจกรรมที่เน้นฝึกปฏิบัติเป็นฐานจะนำมาใช้ร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ ซึ่งจะเข้ามาช่วยเหลือนักเรียนในการสร้างพื้นที่รอยต่อพัฒนาการจากพัฒนาการที่เป็นไปไม่ได้สู่พัฒนาการที่เป็นไปได้ในการเรียนรู้ที่จะนำไปสู่การฝึกปฏิบัติให้เกิดผลสำเร็จและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ มี 4 ขั้นตอนด้วยกัน ดังนี้

1. ขั้นสร้างความท้าทายใหม่ในการเรียนรู้วิธีการใช้เทคโนโลยีผ่านการเสริมต่อของครูและเพื่อน เป็นขั้นตอนในการสร้างความท้าทายใหม่หรือข้อวิตกกังวลให้นักเรียนก่อน โดยจะดำเนินกิจกรรมการเสริมต่อการเรียนรู้ของครูและเพื่อนร่วมด้วย เพื่อเข้ามาช่วยเหลือนักเรียนให้เข้าใจเนื้อหา

ที่จะเรียนมากยิ่งขึ้น โดยมีกิจกรรมการใช้คำถามกระตุ้นคิดและการอธิบายความรู้ในการเขียนสื่อสารของครูผู้สอน

2. ขั้นตีความเงื่อนไขใหม่และข้อมูลที่จัดทำโดยเทคโนโลยีผ่านการเสริมต่อของครูและเพื่อน เป็นขั้นตอนที่ต้องตีความเงื่อนไขใหม่ที่เรียกได้ว่าจากความวิตกกังวลไปสู่ความไม่แน่นอน ในขณะที่ผู้เข้าร่วมตีความเกิดการค้นพบใหม่และเรียนรู้ที่จะรับรู้ว่าจะนำคำหรือภาพมาตีความเพื่อเขียนสื่อสารอย่างไร มีการใช้วิจารณ์ญาณทางภาษาในสถานการณ์ที่ไม่แน่นอนอันเป็นหัวใจสำคัญของ การปฏิบัติ ซึ่งจะมีการเสริมต่อการเรียนรู้ของครูและเพื่อนด้วยวิธีการควบคุมความคับข้องใจไม่ให้วิตกกังวล การให้คำแนะนำของครูผู้สอน และการสาธิตเพื่อเป็นตัวอย่างการแก้ปัญหาที่เผชิญอยู่

3. ขั้นพัฒนาความเข้าใจใหม่ผ่านการเสริมต่อของวิทยากรและเพื่อน เป็นขั้นตอนที่ต้องอาศัยการสอบถามและสร้างความเข้าใจใหม่ให้ชัดเจนยิ่งขึ้นผ่านกระบวนการตรวจสอบไตร่ตรองของการปฏิบัติ ผู้ปฏิบัติต้องเชื่อมโยงความรู้เดิมกับประสบการณ์ใหม่จากแหล่งต่าง ๆ ให้ได้มากที่สุด สะท้อนบนประสบการณ์สามารถให้ข้อมูลเชิงลึกที่จะช่วยแก้ได้ทั้งปัญหาและการเปลี่ยนแปลง พฤติกรรม โดยผ่านการเสริมต่อการเรียนรู้ของวิทยากรและเพื่อนด้วยการใช้คำถามหาแนวทางสู่เป้าหมาย การลดงานให้เป็นงานย่อย ๆ ที่ไม่ซับซ้อน และการสร้างแรงจูงใจให้เกิดการเรียนรู้

4. ขั้นสร้างองค์ความรู้ใหม่นำไปสู่การปฏิบัติผ่านการเสริมต่อของวิทยากรและเพื่อน เป็นขั้นตอนที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องจากพัฒนาการเดิมในขั้นตอนที่ผ่านมา เป็นการสร้างกรอบความเข้าใจใหม่ในการพัฒนาความเข้าใจให้สูงขึ้น เพื่อให้นักเรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ใหม่ได้ อันนำไปสู่การลงมือปฏิบัติจากการสร้างองค์ความรู้ใหม่ในรูปแบบแผนผังความคิดที่ตกผลึก ประกอบกับการมีส่วนร่วมใช้เทคโนโลยีแสวงหาความรู้ความจริงต่อไป ที่ผ่านการเสริมต่อการเรียนรู้ของวิทยากรและเพื่อนด้วยการจัดระบบแผนผังความคิดสรุปความเข้าใจ การให้คำแนะนำปรึกษา หรือการชี้จุดสำคัญที่แสดงให้ทราบว่าการดำเนินกิจกรรมไปถูกทางแล้ว

ความสามารถในการเขียนสื่อสาร หมายถึง ผลลัพธ์การเรียนรู้ของนักเรียนที่แสดงออกถึง การใช้ภาษา ถ้อยคำ และงานเขียน โดยมีการเขียนสื่อสารผ่านประสบการณ์ การเขียนสื่อสารตามจินตนาการ และการเขียนสื่อสารจากภาพ ซึ่งวัดความสามารถได้จากแบบวัดความสามารถในรูปแบบ อัตนัย จำนวน 3 ข้อ และมีการให้คะแนนตามเกณฑ์แบบ Rubric Score

ความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง สิ่งที่สะท้อนจากความรู้สึกในเชิงบวกของนักเรียนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ โดยใช้แบบประเมินความพึงพอใจแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามวิธีการของลิเคิร์ต (Likert) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, หน้า 103) ประเมินจากการที่นักเรียนและเพื่อนในกลุ่มได้ฝึกปฏิบัติการเขียนสื่อสารเรียนรู้กระบวนการทำงานกลุ่ม และได้มีส่วนร่วมในการช่วยเหลือซึ่งกันและกันผ่านกิจกรรมการเรียนการสอน รวมถึงการได้มีส่วนร่วมใน

การแลกเปลี่ยนเรียนรู้และแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ ที่เป็นการส่งเสริมความสามารถในการเขียน
สื่อสาร

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม					ข้อเสนอแนะ
	5	4	3	2	1	
ขั้นตอนการเรียนรู้ที่ 1 ขั้นสร้างความท้าทายใหม่ในการเรียนรู้วิธีการใช้เทคโนโลยีผ่านการเสริมต่อของครูและเพื่อน						
1. ช่วยสร้างความท้าทายใหม่และกระตุ้นความสนใจในการเรียนรู้ได้						
2. สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานและแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้						
3. ชัดเจน นำไปสู่การเขียนแผนจัดการเรียนรู้ได้						
4. เสริมสร้างความสามารถในการเขียนสื่อสาร						
5. มีความน่าสนใจ มีความโดดเด่น และมีเอกลักษณ์						
ขั้นตอนการเรียนรู้ที่ 2 ขั้นตีความเงื่อนไขใหม่และข้อมูลที่จัดทำโดยเทคโนโลยีผ่านการเสริมต่อของครูและเพื่อน						
1. ช่วยฝึกการตีความเงื่อนไขใหม่และข้อมูลที่จัดทำโดยเทคโนโลยี						
2. สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานและแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้						
3. ชัดเจน นำไปสู่การเขียนแผนจัดการเรียนรู้ได้						
4. เสริมสร้างความสามารถในการเขียนสื่อสาร						
5. มีความน่าสนใจ มีความโดดเด่น และมีเอกลักษณ์						
ขั้นตอนการเรียนรู้ที่ 3 ขั้นพัฒนาความเข้าใจใหม่ผ่านการเสริมต่อของวิทยากรและเพื่อน						
1. ช่วยให้เกิดการพัฒนาความเข้าใจใหม่จากการลงมือปฏิบัติจริงได้						
2. สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานและแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้						
3. ชัดเจน นำไปสู่การเขียนแผนจัดการเรียนรู้ได้						
4. เสริมสร้างความสามารถในการเขียนสื่อสาร						
5. มีความน่าสนใจ มีความโดดเด่น และมีเอกลักษณ์						
ขั้นตอนการเรียนรู้ที่ 4 ขั้นสร้างองค์ความรู้ใหม่ไปสู่การปฏิบัติผ่านการเสริมต่อของวิทยากรและเพื่อน						
1. ช่วยสร้างองค์ความรู้ใหม่ที่นำไปสู่การปฏิบัติได้จริง						
2. สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน						

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม					ข้อเสนอแนะ
	5	4	3	2	1	
และแนวความคิดเสริมต่อการเรียนรู้						
3. ชัดเจน นำไปสู่การเขียนแผนจัดการเรียนรู้ได้						
4. เสริมสร้างความสามารถในการเขียนสื่อสาร						
5. มีความน่าสนใจ มีความโดดเด่น และมีเอกลักษณ์						

ตอนที่ 2 ข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวความคิดเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ขอกราบขอบพระคุณในการประเมินและข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัย

ลงชื่อ ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่ เดือน พ.ศ.

แบบประเมินความเหมาะสมของคู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ
ฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียน
สื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

แบบประเมินแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 การประเมินข้อมูลในแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน
ประเมินมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ในการประเมินจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับ
แนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้

คำชี้แจง โปรดพิจารณาว่าแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐาน
ร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีความเหมาะสมตามองค์ประกอบต่าง ๆ ที่กำหนดไว้หรือไม่ โดยทำ
เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องรายการประเมินที่ตรงกับระดับความเห็นของท่านว่าเป็นจริง โดยใช้เกณฑ์
การให้คะแนน ดังต่อไปนี้

ระดับ 5	หมายถึง	มีความเหมาะสมมากที่สุด
ระดับ 4	หมายถึง	มีความเหมาะสมมาก
ระดับ 3	หมายถึง	มีความเหมาะสมปานกลาง
ระดับ 2	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อย
ระดับ 1	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. คำแนะนำการใช้กิจกรรมการเรียนรู้					
1.1 อธิบายคำแนะนำการใช้กิจกรรมการเรียนรู้สำหรับครูผู้สอนและนักเรียนที่มีรายละเอียดครบถ้วน					
1.2 ใช้ภาษาเข้าใจง่ายช่วยให้ครูผู้สอนนำไปปฏิบัติได้ถูกต้อง					
2. ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้					
2.1 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปตามขั้นตอนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้					
2.2 อธิบายขั้นตอนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละขั้นอย่างชัดเจน					
2.3 ขั้นตอนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้เป็นไปตามลำดับขั้นตอน					
2.4 กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ง่ายต่อการนำไปปฏิบัติ					
2.5 สัดส่วนของการเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้มีความเหมาะสม					
3. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด					
3.1 มาตรฐานการเรียนรู้ตรงตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551					
3.2 ตัวชี้วัดมีความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551					
3.3 นำไปประยุกต์ใช้ในการเขียนสื่อสารที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันได้					
4. สาระสำคัญ					
4.1 นำเสนอแก่นความรู้ของเรื่องที่เรียนได้เข้าใจง่ายและชัดเจน					
4.2 เป็นประเด็นสำคัญของเรื่องที่เรียนที่นำไปสู่การปฏิบัติจริงได้					
5. จุดประสงค์การเรียนรู้					
5.1 มีความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551					
5.2 มีความสอดคล้องกับเนื้อหาและเป็นที่นำไปใช้ในการปฏิบัติจริง					

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
5.3 มีความครอบคลุมพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย					
5.4 มีความเหมาะสมกับวัยของนักเรียน					
5.5 ส่งเสริมให้นักเรียนบรรลุตามสิ่งที่มุ่งหวังให้เกิดกับนักเรียนได้อย่างชัดเจน					
6. สารการเรียนรู้					
6.1 มีความน่าสนใจที่จะให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้					
6.2 เหมาะสมกับความสามารถในการเรียนรู้ตามวัยของนักเรียน					
6.3 มีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้กับการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้					
6.4 มีคุณค่าและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้					
7. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้					
7.1 มีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้					
7.2 รูปแบบกิจกรรมมีความสอดคล้องกับเนื้อหาที่สอน					
7.3 กิจกรรมเน้นให้นักเรียนได้ปฏิบัติจริง สอดคล้องกับวัยและความต้องการของนักเรียน					
7.4 กิจกรรมมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ทักษะ และกระบวนการ					
7.5 กิจกรรมมีความเหมาะสมกับระยะเวลาที่สอน					
8. สื่อการเรียนรู้/แหล่งเรียนรู้					
8.1 มีความสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนการสอน					
8.2 ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการใช้สื่อการเรียนรู้					
8.3 ช่วยสร้างความสนใจหรือกระตุ้นการเรียนรู้ของนักเรียน					
8.4 ช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาด้านความรู้ ทักษะ และกระบวนการในการเขียนสื่อสาร					
8.5 มีความเหมาะสมกับวัยของนักเรียน					
9. กระบวนการวัดและประเมินผล					
9.1 สามารถวัดและประเมินผลสิ่งที่ระบุได้					
9.2 มีวิธีการวัดและเครื่องมือที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
9.3 กำหนดวิธีการวัดและประเมินผลสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้					
9.4 มีเกณฑ์การประเมินผลที่เหมาะสมกับความสามารถในการเขียนสื่อสารของนักเรียน					
9.5 สามารถนำผลการประเมินไปพัฒนากิจกรรมต่อไปได้					
รวม					
รวมทั้งหมด					

ตอนที่ 2 ข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับคู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ขอกราบขอบพระคุณในการประเมินและข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัย

ลงชื่อ ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่ เดือน พ.ศ.

**แบบประเมินความสอดคล้องของแบบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสาร
กับจุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)**

คำชี้แจง

โปรดพิจารณาและให้คะแนนความคิดเห็นโดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง +1 , 0 , -1 โดยกำหนดคะแนนความคิดเห็น ดังนี้

- +1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบวัดข้อนั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแบบวัดข้อนั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
-1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบวัดข้อนั้นไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

จุดประสงค์ การเรียนรู้	รายการข้อคำถามที่วัดความสามารถ ในการเขียนสื่อสาร	ระดับความคิดเห็น		
		+1	0	-1
เขียนสื่อสาร ผ่าน ประสบการณ์ ของตนเองได้	ส่วนที่ 1 ให้นักเรียนเลือกหัวข้อเรื่องในการเขียนสื่อสารที่กำหนดให้ โดยให้นักเรียนเลือกหัวข้อที่นักเรียนอยากจะเขียนสื่อสารตามความคิด ความรู้ หรือประสบการณ์ที่ตนเองมีอยู่ มา 1 หัวข้อเรื่อง (ความยาว ประมาณ 4 – 5 บรรทัด) ใช้เวลาไม่เกิน 40 นาที			
	หัวข้อเรื่องที่ใช้ในการเขียนสื่อสาร			
	- บ้านในฝันของฉัน			
	- บุคคลที่ฉันรัก			
	- สัตว์เลี้ยงตัวโปรดของฉัน			
	- อาชีพที่ฉันฝันใฝ่			
	- แหล่งท่องเที่ยวในดวงใจฉัน			
	- ของขวัญที่ฉันรอคอย			
	- กิจกรรมยามว่างของฉัน			
	- วิชาที่ฉันชอบเรียนที่สุด			
- อาหารที่ฉันชื่นชอบ				
- ความทรงจำที่ดีของฉัน				
เขียนสื่อสาร ตาม จินตนาการได้ อย่าง สร้างสรรค์	ส่วนที่ 2 ให้นักเรียนเขียนสื่อสารตามจินตนาการ โดยประเด็นที่ใช้เขียนสื่อสารจะมาจาก 10 คำที่กำหนดให้ แล้วให้นักเรียนเลือกมา 5 คำ จากนั้นนำคำที่เลือกได้มาเขียนสื่อสารให้ครบทุกคำตามจินตนาการของนักเรียน พร้อมทั้งตั้งชื่อเรื่องให้สอดคล้อง (ความยาว ประมาณ 4 – 5 บรรทัด) ใช้เวลาไม่เกิน 40 นาที โดย 10 คำที่			

จุดประสงค์ การเรียนรู้	รายการข้อความที่วัดความสามารถ ในการเขียนสื่อสาร	ระดับความคิดเห็น		
		+1	0	-1
	<p>กำหนดให้มี ดังนี้</p> <div style="display: flex; flex-wrap: wrap; justify-content: space-around;"> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin: 5px;">ชายหาด</div> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin: 5px;">ทะเล</div> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin: 5px;">ขยะ</div> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin: 5px;">นักท่องเที่ยว</div> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin: 5px;">เรือใบ</div> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin: 5px;">วันหยุด</div> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin: 5px;">ปะการัง</div> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin: 5px;">จิตสำนึก</div> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin: 5px;">ร้านขายของ</div> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin: 5px;">ปราสาททราย</div> </div>			
เขียนสื่อสาร จากภาพได้ อย่าง สร้างสรรค์	<p>ส่วนที่ 3 ให้นักเรียนดูภาพและตีความจากภาพที่กำหนดให้ต่อไปนี้ แล้วให้นักเรียนเขียนสื่อสารจากภาพตามความคิด ความรู้ ประสบการณ์ที่ตนเองมีอยู่ หรือจินตนาการอย่างสร้างสรรค์ของนักเรียน พร้อมทั้งชื่อเรื่องให้สอดคล้อง (ความยาวประมาณ 4 – 5 บรรทัด) ใช้เวลาไม่เกิน 40 นาที</p> 			

บันทึกความคิดเห็นเพิ่มเติม

.....

.....

ขอกราบขอบพระคุณในการประเมินและข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัย

ลงชื่อ ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่ เดือน พ.ศ.

**ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสาร
กับจุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2**

จุดประสงค์การเรียนรู้	รายการข้อคำถามที่วัดความสามารถในการเขียนสื่อสาร	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ					IOC	ผลการพิจารณา
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
เขียนสื่อสารผ่านประสบการณ์ของตนเองได้	ส่วนที่ 1 ให้นักเรียนเลือกหัวข้อเรื่องในการเขียนสื่อสารที่กำหนดให้ โดยให้นักเรียนเลือกหัวข้อที่นักเรียนอยากจะเขียนสื่อสารตามความคิด ความรู้ หรือประสบการณ์ที่ตนเองมีอยู่ มา 1 หัวข้อเรื่อง (ความยาวประมาณ 4 – 5 บรรทัด) ใช้เวลาไม่เกิน 40 นาที	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
	หัวข้อเรื่องที่ใช้ในการเขียนสื่อสาร							
	- บ้านในฝันของฉัน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
	- บุคคลที่ฉันรัก	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
	- สัตว์เลี้ยงตัวโปรดของฉัน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
	- อาชีพที่ฉันฝันใฝ่	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
	- แหล่งท่องเที่ยวในดวงใจฉัน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
	- ของขวัญที่ฉันรอคอย	-1	+1	+1	+1	+1	0.60	สอดคล้อง
	- กิจกรรมยามว่างของฉัน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
	- วิชาที่ฉันชอบเรียนที่สุด	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
	- อาหารที่ฉันชื่นชอบ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
	- ความทรงจำที่ดีของฉัน	+1	+1	+1	-1	+1	0.60	สอดคล้อง
เขียนสื่อสารตามจินตนาการได้อย่างสร้างสรรค์	ส่วนที่ 2 ให้นักเรียนเขียนสื่อสารตามจินตนาการ โดยประเด็นที่ใช้เขียนสื่อสารจะมาจาก 10 คำที่กำหนดให้ แล้วให้นักเรียนเลือกมา 5 คำ จากนั้นนำคำที่เลือกได้มาเขียนสื่อสารให้ครบทุกคำตามจินตนาการของนักเรียน พร้อมกับ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

จุด ประสงค์ การเรียนรู้	รายการข้อคำถามที่ วัดความสามารถ ในการเขียนสื่อสาร	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ					IOC	ผลการ พิจารณา										
		คน ที่ 1	คน ที่ 2	คน ที่ 3	คน ที่ 4	คน ที่ 5												
	<p>ตั้งชื่อเรื่องให้สอดคล้อง (ความยาว ประมาณ 4 – 5 บรรทัด) ใช้เวลาไม่ เกิน 40 นาที โดย 10 คำที่</p> <table border="1" style="width: 100%; text-align: center;"> <tr> <td>ชายหาด</td> <td>ทะเล</td> </tr> <tr> <td>ขยะ</td> <td>นักท่องเที่ยว</td> </tr> <tr> <td>เรือใบ</td> <td>วันหยุด</td> </tr> <tr> <td>ปะการัง</td> <td>จิตสำนึก</td> </tr> <tr> <td>ร้านขาย</td> <td>ปราสาททราย</td> </tr> </table>	ชายหาด	ทะเล	ขยะ	นักท่องเที่ยว	เรือใบ	วันหยุด	ปะการัง	จิตสำนึก	ร้านขาย	ปราสาททราย							
ชายหาด	ทะเล																	
ขยะ	นักท่องเที่ยว																	
เรือใบ	วันหยุด																	
ปะการัง	จิตสำนึก																	
ร้านขาย	ปราสาททราย																	
เขียน สื่อสาร จากภาพ ได้อย่าง สร้างสรรค์	<p>ส่วนที่ 3 ให้นักเรียนดูภาพและ ตีความจากภาพที่กำหนดให้ต่อไปนี้ แล้วให้นักเรียนเขียนสื่อสารจากภาพ ตามความคิด ความรู้ ประสบการณ์ ที่ตนเองมีอยู่ หรือจินตนาการอย่าง สร้างสรรค์ของนักเรียน พร้อมตั้งชื่อ เรื่องให้สอดคล้อง (ความยาว ประมาณ 4 – 5 บรรทัด) ใช้เวลาไม่ เกิน 40 นาที</p> 	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง										

แบบประเมินผลงานการเขียนสื่อสารแบบ Rubric Score

รายการ	คะแนน/ระดับความสามารถ					
	4 ดีมาก	3 ดี	2 ปานกลาง	1 ปรับปรุง		
เนื้อหา สาระ	เขียนตรงประเด็น	เขียนได้ตรงประเด็น	เขียนได้ตรงประเด็น	เขียนได้ตรงประเด็น		
	ตามชื่อเรื่องหรือ รูปภาพดีมาก	ตามชื่อเรื่องหรือ รูปภาพได้ดี	ตามชื่อเรื่องหรือ รูปภาพได้ดี	ตามชื่อเรื่องหรือ รูปภาพได้ค่อนข้างดี		
	เชื่อมโยงเนื้อหา	เชื่อมโยงเนื้อหาสาระ	เชื่อมโยงเนื้อหา	เชื่อมโยงเนื้อหา		
	สาระสอดคล้องกับ ประเด็นที่กำหนดได้	สอดคล้องกับ ประเด็นที่กำหนดแต่	สาระสอดคล้องกับ ประเด็นที่กำหนด	สาระสอดคล้องกับ ประเด็นที่กำหนด		
	ครบถ้วน ยกเหตุผล สนับสนุนได้ดีมาก	ยังไม่ครบถ้วน ยก เหตุผลสนับสนุนได้ดี	เพียงบางส่วน ยก เหตุผลสนับสนุนพอ	แต่ยังไม่ครบถ้วน ยกเหตุผลสนับสนุน		
	เน้นข้อคิดที่สำคัญ ชัดเจน	ระบุข้อคิดค่อนข้าง ชัดเจน	สมเหตุสมผล ระบุ ข้อคิดไม่ค่อยชัดเจน	ได้ดี ไม่ระบุข้อคิด		
	การลำดับ เรื่องเล่า	เรียบเรียงเรื่องเล่าได้ อย่างถูกต้อง เป็น ลำดับดีมาก แสดงถึง กระบวนการลำดับ เรื่องเล่าได้อย่างมีชั้น เชิง มีความสัมพันธ์ ต่อเนื่องกัน อ่านแล้ว เข้าใจชัดเจนดี ไม่ ซับซ้อน ไม่วกวน	เรียบเรียงเรื่องเล่าได้ อย่างถูกต้อง เป็น ลำดับดี แสดงถึง กระบวนการลำดับ เรื่องเล่าได้เหมาะสม มีความสัมพันธ์ ต่อเนื่องกัน อ่านแล้ว เข้าใจชัดเจนดี ไม่ ซับซ้อน ไม่วกวน	เรียบเรียงเรื่องเล่าได้ เป็นลำดับที่ดีพอควร แสดงถึงกระบวนการ ลำดับเรื่องเล่าได้ เหมาะสม มี ความสัมพันธ์แต่ยัง ไม่ต่อเนื่องกัน อ่าน แล้วเข้าใจง่าย ไม่ ซับซ้อน แต่ยังคงวน	เรียบเรียงเรื่องเล่า ได้ แต่ยังไม่ถูกต้อง ไม่เป็นลำดับ เท่าที่ควร มี ความสัมพันธ์แต่ไม่ ต่อเนื่องกัน อ่าน แล้วไม่ค่อยเข้าใจ แม้ไม่ซับซ้อน แต่ วกวน	
		การใช้ ภาษา	สำนวนภาษามีการ เลือกใช้คำได้ไพเราะ	สำนวนภาษามีการ เลือกใช้คำได้ไพเราะ	สำนวนภาษามีการ เลือกใช้คำได้	สำนวนภาษามีการ เลือกใช้คำได้ดี
			การเขียนเรียบเรียง เนื้อหาสละสลวย สื่อ ความหมายได้ชัดเจน ดีมาก เข้าใจง่าย	การเขียนเรียบเรียง เนื้อหาเหมาะสม สื่อ ความหมายได้ชัดเจน ดี เข้าใจง่าย สื่อสาร	ค่อนข้างไพเราะ การ เขียนเรียบเรียง เนื้อหาค่อนข้าง เหมาะสม สื่อ	พอควร การเขียน เรียบเรียงเนื้อหาไม่ ค่อยเหมาะสม สื่อ ความหมายได้ไม่
			สื่อสารตรงไปตรงมา	อย่างตรงไปตรงมา	ความหมายได้ ค่อนข้างชัดเจน สื่อสารตรงไปตรงมา	ค่อยชัดเจน แต่พอ เข้าใจได้ สื่อสาร ค่อนข้างสับสน

รายการ	คะแนน/ระดับความสามารถ			
	4 ดีมาก	3 ดี	2 ปานกลาง	1 ปรับปรุง
การเขียน	เขียนด้วยลายมือ	เขียนด้วยลายมือ	เขียนด้วยลายมือไม่	เขียนด้วยลายมือไม่
สะกดคำ	สม่ำเสมอ เขียน	สม่ำเสมอ เขียน	ค่อยสม่ำเสมอ เขียน	สม่ำเสมอ เขียน
	สะกดได้ถูกต้องตาม	สะกดคำผิด 1 – 2	สะกดผิด 3 – 5 คำ	สะกดผิด 6 คำขึ้นไป
	อักษรวิธียุคใหม่	คำ โดยรวมถึง	โดยรวมถึงมี	ไป โดยรวมถึง
	ข้อผิดพลาดทางการ	ข้อผิดพลาดการ	ข้อผิดพลาดการ	ข้อผิดพลาดการ
	เขียนตัวสะกด ตัว	เขียนตัวการ์นต์ การ	เขียนตัวการ์นต์ การ	เขียนตัวการ์นต์ การ
	การ์นต์ วางสระและ	วางสระและ	วางสระและ	วางสระและ
	วรรณยุกต์ได้ถูก	วรรณยุกต์ และการ	วรรณยุกต์ และการ	วรรณยุกต์ และการ
	ตำแหน่ง เว้นวรรค	เว้นวรรคตอน	เว้นวรรคตอน	เว้นวรรคตอน
	ตอนได้ถูกต้อง			
ความคิด	นำเสนอมุมมองที่	นำเสนอมุมมองที่	นำเสนอมุมมองที่ยัง	นำเสนอมุมมองที่ยัง
สร้างสรรค์	แปลกใหม่ น่าสนใจ	น่าสนใจ แต่ยังไม่	ไม่ค่อยแปลกใหม่ ไม่	ไม่แปลกใหม่ ไม่
	มีความคิดริเริ่มเป็น	ค่อยแปลกใหม่ มี	ค่อยน่าสนใจ แต่มี	ค่อยน่าสนใจ แต่มี
	ของตัวเองดีมาก	ความคิดริเริ่มเป็น	ความคิดริเริ่มเป็น	ความคิดริเริ่มเป็น
	ถ่ายทอดความคิด	ของตัวเองดีถ่ายทอด	ของตัวเองค่อนข้างดี	ของตัวเองได้ดี
	อารมณ์ความรู้สึกได้	ความคิด อารมณ์	ถ่ายทอดความคิด	พอควร ถ่ายทอด
	น่าประทับใจ	ความรู้สึกได้นำ	อารมณ์ความรู้สึกได้	ความคิด อารมณ์
	เสริมสร้าง	ประทับใจ เสริมสร้าง	เหมาะสม เสริมสร้าง	ความรู้สึกพอใช้ได้
	จินตนาการได้อย่าง	จินตนาการได้อย่าง	จินตนาการบางส่วน	ไม่มีการเสริมสร้าง
	สร้างสรรค์	สร้างสรรค์		จินตนาการ

เกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนสื่อสาร

- ช่วงคะแนน 18 – 20 หมายถึง นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสื่อสารระดับดีมาก
- ช่วงคะแนน 15 – 17 หมายถึง นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสื่อสารระดับดี
- ช่วงคะแนน 11 – 14 หมายถึง นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสื่อสารระดับปานกลาง
- ช่วงคะแนน ต่ำกว่า 10 หมายถึง นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสื่อสารระดับปรับปรุง

**แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้
แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถใน
การเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)**

คำชี้แจง

โปรดพิจารณาและให้คะแนนความคิดเห็นโดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง +1 , 0 , -

1 โดยกำหนดคะแนนความคิดเห็น ดังนี้

+1	หมายถึง	แน่ใจว่ารายการประเมินมีความเหมาะสม
0	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่ารายการประเมินมีความเหมาะสม
-1	หมายถึง	แน่ใจว่ารายการประเมินไม่มีความเหมาะสม

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ		
	+1	0	-1
1. การอธิบายเนื้อหาเกี่ยวกับการเขียนสื่อสารมีความชัดเจน เข้าใจง่าย			
2. ผู้เรียนเกิดความเข้าใจเนื้อหาในบทเรียนได้ง่าย			
3. นักเรียนและเพื่อนในกลุ่มได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการเขียนสื่อสาร			
4. นักเรียนแต่ละคนได้เข้ากลุ่มช่วยเหลือกันตลอดกิจกรรมการเรียนรู้			
5. สมาชิกทุกคนมีโอกาสดำเนินมือปฏิบัติจริงและช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้			
6. นักเรียนมีโอกาสในการแสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนเรียนรู้กัน			
7. นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติการเขียนสื่อสารกับเพื่อน ๆ ครู และวิทยากร			
8. นักเรียนสนุกสนานกับการจัดการเรียนรู้ผ่านการฝึกปฏิบัติและมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือกันในการเรียนรู้การเขียนสื่อสาร			
9. นักเรียนกล้าตั้งคำถามและตอบคำถามกระตุ้นคิดกับเพื่อนในกลุ่ม			
10. การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ ทำให้นักเรียนมั่นใจในการเขียนสื่อสารของตนเองมากขึ้น			
11. การจัดการเรียนรู้ที่ให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติและมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือกันในการเรียนรู้การเขียนสื่อสาร ทำให้นักเรียนไม่รู้สึกเบื่อหน่ายในการเขียนสื่อสาร			
12. นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติการเขียนสื่อสารอย่างเป็นระบบ เป็นขั้นตอน			
13. นักเรียนมีความสุขในการเรียนที่จัดการเรียนที่ได้นำมือปฏิบัติจริงด้วยตนเองและได้รับการช่วยเหลือในการเรียนรู้			
14. การทำแบบฝึกปฏิบัติการเขียนสื่อสารทำให้นักเรียนพัฒนาตนเอง			

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ		
	+1	0	-1
15. เมื่อนักเรียนได้ทดสอบความรู้แล้ว ครู เพื่อน และวิทยากรได้ช่วยพัฒนานักเรียนให้มีความรู้และปฏิบัติในการเขียนสื่อสารได้ดียิ่งขึ้น			

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของผู้เชี่ยวชาญ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ขอกราบขอบพระคุณในการประเมินและข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัย

ลงชื่อ ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่ เดือน พ.ศ.

**ผลการประเมินความสอดคล้องแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดกิจกรรม
การเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้
เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2**

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					IOC	ผลการพิจารณา
	1	2	3	4	5		
1. การอธิบายเนื้อหาเกี่ยวกับการเขียนสื่อสารมีความชัดเจน เข้าใจง่าย	-1	+1	+1	+1	+1	0.60	สอดคล้อง
2. ผู้เรียนเกิดความเข้าใจเนื้อหาในบทเรียนได้ง่าย	+1	0	+1	+1	+1	0.80	สอดคล้อง
3. นักเรียนและเพื่อนในกลุ่มได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการเขียนสื่อสาร	-1	+1	+1	+1	+1	0.60	สอดคล้อง
4. นักเรียนแต่ละคนได้เข้ากลุ่มช่วยเหลือกันตลอดกิจกรรมการเรียนรู้	+1	-1	+1	+1	+1	0.60	สอดคล้อง
5. สมาชิกทุกคนมีโอกาสได้ลงมือปฏิบัติจริงและช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	0	0	+1	+1	+1	0.60	สอดคล้อง
6. นักเรียนมีโอกาสด้านการแสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนเรียนรู้กัน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7. นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติการเขียนสื่อสารกับเพื่อน ๆ ครู และวิทยากร	+1	-1	+1	+1	+1	0.60	สอดคล้อง
8. นักเรียนสนุกสนานกับการจัดการเรียนรู้ผ่านการฝึกปฏิบัติและมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือกันในการเรียนรู้การเขียนสื่อสาร	0	0	+1	+1	+1	0.60	สอดคล้อง
9. นักเรียนกล้าตั้งคำถามและตอบคำถามกระตุ้นคิดกับเพื่อนในกลุ่ม	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
10. การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ ทำให้นักเรียนมั่นใจในการเขียนสื่อสารของตนเองมากขึ้น	+1	-1	+1	+1	+1	0.60	สอดคล้อง
11. การจัดการเรียนรู้ที่ให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติและมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือกันในการเรียนรู้การเขียนสื่อสาร ทำให้นักเรียนไม่รู้สึกเบื่อหน่ายในการเขียนสื่อสาร	+1	-1	+1	+1	+1	0.60	สอดคล้อง

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					IOC	ผลการพิจารณา
	1	2	3	4	5		
12. นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติการเขียนสื่อสารอย่างเป็นระบบ เป็นขั้นตอน	+1	-1	+1	+1	+1	0.60	สอดคล้อง
13. นักเรียนมีความสุขในการเรียนที่จัดการเรียนเรียนที่ได้ลงมือปฏิบัติจริงด้วยตนเอง และได้รับการช่วยเหลือในการเรียนรู้	0	+1	+1	+1	+1	0.80	สอดคล้อง
14. การทำแบบฝึกปฏิบัติการเขียนสื่อสารทำให้นักเรียนพัฒนาตนเอง	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
15. เมื่อนักเรียนได้ทดสอบความรู้แล้ว ครูเพื่อน และวิทยากรได้ช่วยพัฒนานักเรียนให้มีความรู้และปฏิบัติในการเขียนสื่อสารได้ดียิ่งขึ้น	+1	0	+1	+1	+1	0.80	สอดคล้อง

ภาคผนวก จ ภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
 การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับแนวคิดการ
 เสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร
 สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
 โรงเรียนห้วยใหญ่อย่างงาม อำเภอไทรงาม จังหวัดกำแพงเพชร

ขั้นที่ 1 สร้างความท้าทายใหม่ในการเรียนรู้วิธีการใช้เทคโนโลยีผ่านการเสริมต่อของครูและเพื่อน

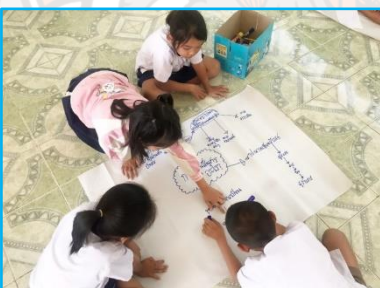
ขั้นที่ 2 ติความเจื่อนำใหม่และข้อมูลที่จัดทำโดยเทคโนโลยีผ่านการเสริมต่อของครูและเพื่อน

ขั้นที่ 3 พัฒนาความเข้าใจใหม่ผ่านการเสริมต่อของวิทยากรและเพื่อน

ขั้นที่ 4 สร้างองค์ความรู้ใหม่นำไปสู่การปฏิบัติผ่านการเสริมต่อของวิทยากรและเพื่อน

ภาคผนวก ฉ ตัวอย่างการเขียนตอบ
แบบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

กระดาษคำตอบแบบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสาร ของนักเรียน

กระดาษคำตอบแบบวัดความสามารถในการเขียนสื่อสาร

ส่วนที่ ๑

หัวข้อเรื่องที่เลือก อาหารที่กินที่ชอบ

อาหาร ที่กินที่ชอบคือ ข้าวผัดกับคุณยายจะกิน มา
ทำให้ฉันกินทุกวันฉันไม่รู้สึกเบื่อเลยเพราะ ฉันกิน
คุณยายตั้งใจทำให้ฉันกินแล้วฉันก็ได้ช่วยคุณยายแกะกุ้ง
ด้วยฉันเชื่อว่า เมื่อเราตั้งใจทำอะไรทำให้รู้สึกดีอาหารอร่อย
และฉันชอบมาก

4
4
4
3
4
= 19

ส่วนที่ ๒

คำที่เลือกใช้เขียนสื่อสาร

1. ช่วยหา 2. ทะเล 3. ปราสาททราย 4. ขยะ 5. อับเสบ

ชื่อเรื่อง ปราสาททรายแสนสวย

เวลาได้ไปทะเลวันหยุดช่วงปิดเทอม
ฉันรู้สึกมีความสุขมากนั้นเคยไปตั้งเล่นที่ชายหาด
ได้สร้างปราสาททรายแสนสวยกับน้องสาวพวก
เราตั้งใจทำมากหลังจากนั้นพวกเราก็ช่วยกันเก็บ
ขยะที่อยู่ใกล้ปราสาททรายแสนสวยริมทะเล

4
4
4
3
4
= 19

ตอนที่ ๓

ชื่อเรื่อง แม่อินทรีกับลูกน้อย

ฉันเห็นลูกกำลังกินอาหารจากปากแม่อินทรี
 ลมหนาวพัดโฉบมาที่แม่อินทรีโพยโพยแม่อินทรี
 ก็กลิ้งให้ลูกอบอุ่นบ้างแม่อินทรีพร้อมปากไปเอาลูกน้อย
 ที่นอนนุ่มนวลมาวางไว้ที่สูงมาก ๆ เมื่อลูกน้อยของตัวเธอ
 มีชีวิตจากสัตว์ร้าย

4
4
4
4
4

= 20

38

กิตติพงษ์ พรหมปัก

